Класні ігри

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

SOS! Ви виграли міль

Стихійні явища — нечасті гості в нашому житті. Проте навіть якщо вірогідність такого лиха дуже мала, все одно треба бути готовим до нього. Мало чого!.. Налетить на тебе грізний тайфун з лагідною назвою «Киця» — що ти робитимеш? А що робитимеш, якщо під час повені виникла пожежа? Або... Або... Або що ти робитимеш, якщо виграєш мільйон?!

Ні, звичайно, можна життя прожити і ніякого мільйона не виграти, навіть монгольських тугриків. Ну, а якщо таки виграєш? Коли така справа, розсудили Класні герої... І виявилось, що кожен з них давно знає, на що пустить свій виграш.

КИЦЯ. Якби я виграла мільйон, то відкрила б свій салон. І весь вільний від уроків час присвятила би сукням, туфлям, помадам, лакам, парфумам... А ще б читала безкоштовно всім дівчатам цікаві лекції з фліртології та хлопчиськознавства. А там, може, і бестселер написала б...

ДУКЛАС. Я не вірю, що коли-небудь виграю мільйон, та якщо це станеться, я засную ігрову компанію «DouClass Game Incorporated», яка стане займатися розробкою різноманітних ігор для дітей — від комп'ютерних до спортивних. Фірма випускатиме ігрові журнали, а також влаштовуватиме дитячі змагання з різних видів спорту.

ВО ВІК. Першим ділом куплю собі нові підтяжки та кросівки. Потім візьму довготривалу відпустку і засяду за трактат для хлопців під назвою «Вдача та звички дівчисьок помірної кліматичної зони. Посібник для шибайголів, відмінників та юних джентльменів». Після презентації цієї книги засяду за другу працю — «Як уполювати хлопчиська, який сподобався, не пошкодивши при цьому його самолюбства?» — для дівчат. А коли презентую і цю книгу, мабуть, доведеться мені найняти особисту охорону. А що поробиш — мистецтво вимагає жертв.

НЕМО. Ви ще не чули про рекордно коротку одиночну навколосвітню подорож капітана Немо? Ще почуєте! Аби лиш я виграв цей мільйон. Я тоді збудую спеціальну швидкохідну міні-яхту з вітрильно-педальним приводом, запрошу експертів з Книги рекордів Гіннесса, запасусь провіантом, гарпуном проти акул, дам прощальний гудок і, не відкладаючи справу в довгий трюм, віддам швартові. Втім, навіть якщо я цей мільйон не виграю, все одно ви про мене ще почуєте. Тож слідкуйте за газетними повідомленнями!

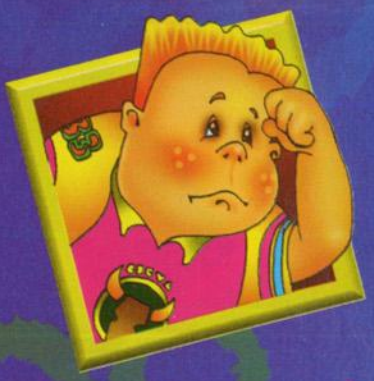

ДЖОМОЛУНГМА-ДЖО. Коли я виграю мільйон, то неодмінно куплю собі футболку з автографом Майкла Джордана. Потім засную новий баскетбольний клуб під назвою «Еверест», який неодмінно буде вигравати всі призи на всіх любительських турнірах. І обов'язково запрошуватиму на матчі команди всіх своїх друзів та знайомих.

ПРИХОДЬКО. Створив би школу Класних детективів — раз! Став би її директором — два! Всі хулігани боялись би мене ще більше — три! А ще — обов'язково звозив би всю Класну компанію в музей Шерлока Холмса, що в Лондоні на Бейкер-стріт. От у кого було б чому повчитись!..

ПУНДИК. Мільйон? Крупними купюрами? Так ти мені спершу його дай! А десь через півроку приходь у фірмову столову «Pundyk Galaxy» поласувати моїм винаходом — чізбуреками. Смакота — язик проковтнути можна!

ЙОН... (мільйонери великим планом)

ДЖЕКСОН. З'їздив би на концерт свого американського тезки Майкла. А вже приїхавши звідти, відкрив би власну звукозаписуючу студію, записав би перший сольний альбом, організував би групу «Jackson's Boys» і показав би всім «Вестлайфам» та «Бойзонам», що таке справжня музика!

ПАНІ ГАНЯ. Якби я виграла мільйон, я дочекалася б наступного літа і спорядила експедицію. Шукала б могилу Чінгізхана, скарби Мазепи, золото скіфів... О, я б знала, що шукати, аби лиш мати як. І учнів з собою брала б — щоб краще вивчене запам'ятовували.

КОВБА-САН. Накупив би «Віскасу» і засів би на два роки за мемуари, в яких докладно описав би свій японсько-самурайський родовід, розписав би всіх предків до сорокового коліна, не шкодуючи яскравих барв. А потім заснував би «Фонд Ковба-сана» — щорічно відзначати котів за різні заслуги світового масштабу. Чим коти гірші за людей?

КОЛІБРИК. Спочатку я купив би повне зібрання «Британніки» і перечитав би його. Потім поступив би в Кембрідж, Оксфорд, Гарвард та Ітон одночасно. А ще купив би новий велосипед, MP3-плеєр, комп'ютер з рідкокристалічним монітором і водяний пістолет.

КРАПКА. Змайструю собі новий телескоп. Відкрию двадцять-тридцять нових зірок. Відремонтую зламану машину часу типу «Запорожець», або ще краще — модернізую. Щоб була машина часу не «Запорожець», а принаймні, «Альфа Ромео». А ще... Збудую за містом посадочну смугу для НЛО — контакти встановлювати з інопланетянами.

КЛАСНИЙ. Якщо мені коли-небудь доведеться виграти мільйон, я, мабуть, куплю собі десь в англійській провінції невеличкий старовинний замок і запрошу всіх своїх родичів у ньому оселитися. А територію навколо цього замку треба буде проголосити заповідником привидів, і туристів туди не пускати. Ми, полтергейсти, теж потребуємо захисту. А сам я, Класний, сидітиму в невеличкій кімнатці під дахом і писатиму всілякі страшилки для «Класу».

КЛАС К Л А С

КЛАСНІ ігри

№ 7'2001

ЗМІСТ

Літо-літечко: Таємниці польового маку
Фантастика! Пол Андерсон. Рябий гіпогриф
Книжка для Киці: Весільне кіно
Новини з подіуму: Паризькі таємниці стануть надбанням для конкурсанток «Міні-Міс Україна»
Who is хто? Великий гладіатор
Гайда в кіно! Най-най-най-рекордніший...
Жінки-легенди: Софі Лорен — Її Величність Жінка
Поряд з нами: Найнезамінніший у світі птах
Навколо світу: Гімалаї — країна богів
Бізнес-клас: Маленький бізнес пана Хонди
Поворожимо? Гороскоп на клумбі
Чотири колеса: Хонда. Зроблено в Японії
Білі плями планети: Тібет — ворота у космос?
Краю рідний...: «Я поїду в зелені Карпати...»
Страшилки від Класного
Цікавенькі були!
Будьте здорові! Хвороба брудних рук
Citius, altius, fortius! Альпінізм
Лікбез для хлопців: Цілуймося, бо ми того варті!
Музичні новини + Звуки сталеві музики heavy
Класна музика: «Rammstein» + «Дискотека Аварія»
Класний гіпертест: Який з тебе гуморист? + Klacword
Ігротека + Гра: Лицарський турнір
Фокус-покус
Логічні задачки + Детектив
Головоломки
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди

«КЛАС!+»
пізнавально-розважальний журнал №7'2001 (55)
Реєстраційне свідоцтво КВ №1929 від 10.04.96 р.

Засновник і видавець:
фірма W ltd, 46008, м.Тернопіль, а/с 525
тел./факс (0352) 229005, 250498
e-mail: admin@schoolboy.com.ua

Передплатний індекс: 40240
Тираж 25 000 примірників. Підписано до друку 20.07.2001
Друк: компанія «Новий друк», м.Київ, вул.Магнітогорська,1

Розповсюдження «Школярик», **Олександр Бораковський**
тел. (0352) 222397. Ціна договірна

Кольороподіл «Колір ПРО»
м.Київ, пр.Перемоги, 92/2, к.206
тел. (044) 4430235

Редактор ..... **Во Вік**
Редактор ..... **ДуКлас**
Редактор ..... **Анатолій Саган**
Відповідальний секретар ..... **Ольга Косович**
Головний художник ..... **Олег Кіналь**
Художники ..... **Сергій Шемета, Андрій Урбан**
Набір та коректура ..... **Олександра Вовк**
Технічний супровід ..... **Андрій Зеленський**
Верстка ..... **Олена Березовська**
Шеф-редактор ..... **Володимир Головач**

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Мар'яна Стеценко, Володимир Сушкевич, Михайло Маслій, Микола Ковальчук

© **W ltd**, 2001
При частковому чи повному передруку текстів та відтворенні графічних матеріалів журналу «Клас!+» посилання на журнал обов'язкове.

Таємниці польо

Ну коли ще, як не влітку, можна назбирати польових квітів, сплести з них вінок і уявити себе мавкою чи польовою царівною.

Несу вінок над головою
і прикидаюсь польовою
дочкою грізного царя.
І як чудово все навколо —
а особливо у жнива,
пшениці й жита стиглий колос
шепоче: «Мавка польова»...

Як приємно мріяти, правда? А щоб уява працювала краще, я розкажу тобі про польові маки, які цвітуть улітку серед пшениці, жита та інших зернових культур. Недаремно ж їх оспівують у піснях, малюють на картинах, про них складають вірші та загадки.

«Червоні маки — квіти кохання...»

Ще давньогрецькі дівчата полюбили яскраві макові квіти, ворожили на них — на коханого. Обривали червоні пелюстки і клали їх на утворене вказівним та великим пальцями лівої руки кільце, а правою долонею вдаряли зверху. Від удару макова пелюстка розривалася. Така своєрідна «хлопавка» завжди супроводжувалась голосним звуком. За силою цього звуку молоді гречанки визначали силу кохання свого обраного.

Слов'янські дівчата для ворожіння використовують іншу польову квітку. Так, звичайно, ти її знаєш. Це — ромашка. Обриваючи білі пелюстки, у неї запитують: «Любить, не любить?» Все квіти про нас знають!

Від греків «любовна забава» з червоними маками перейшла до римлян, а від них — до італійців, у яких існує до сьогоднішнього дня. У Німеччині також існує ця гра, але вона уже втратила свою ворожильну силу. І називають тут мак ружою-хлопавкою.

У Франції діти також використовують макові квіти для забави. З них роблять популярні французькі ляльки — «enfant du choeur». Щоб зробити таку іграшку, пелюстки відгинають донизу і зв'язують травинкою. Утворюється червона сукня, а макова голівка стає ляльчиною головою. А ще там люблять гру «Півник чи Курочка» з маковими пуп'янками. Якщо пелюстки всередині нерозкритої квітки білі — курочка, червоні — півник. Так буває в пуп'янках, бо розквітаючи, всі маки стають червоні.

Окрім дитячих забав, ці польові квіти використовуються як ритуальні прикраси в католицьких країнах. Маками прикрашають церкви та костьоли у День сходження Святого Духа, коли відбувається великий церковний похід. Маленькі діти, одягнені в білосніжні костюми янголят, ідуть попереду церковної процесії і посипають маковими пелюстками дорогу священикові, що несе Святі Дари. Мабуть, з цим пов'язана іще одна назва маків — квіти ангелів. В Україні здавна існує весела дитяча гра «Мак». Усі діти стають у коло. Співаючи, вони показують рухами, про що йдеться у пісні.

Соловієчку, пташку-сватку,
Чи бував же ти в нашім садку,
А чи бачив ти, як мак сіють?
О-ой так, о-ой так, о-ой так
сіють мак.

Потім мак росте, цвіте, його в'яжуть, висушують, а тоді їдять. І всім дуже весело. А втім, хто ж не знає цю забавку?

Як виник мак на Землі

(легенда)

Через багато років після створення світу Бог вирішив зійти на Землю, щоб дізнатися, чи подобається їй усе те, що він сам створив, чи добре влаштоване життя, яким він заселив Світ. Земля радісно зустріла Господа, але у розмові поскаржилася на три основні причини, що найбільше засмучують її.

По-перше, це необхідність усього живого поїдати одне одного, через що Земля схожа на велику бойню: травоїдні поїдають рослини, хижаки живляться травоїдними, а всеїдні, в тому числі й людина, споживають усіх і все, хоч і самі геть беззахисні перед найменшими живими організмами — мікробами. По друге, смерть нищить усе на землі, руйнуючи плани і розбиваючи мрії людини. А по-третє, страждання і горе розповзлися по цілому світу. «На одного щасливого — сотня нещасних. У стражданнях приходить людина до життя, з плачем та смутком помирає», — додала зітхаючи Земля.

Уважно вислухавши, Бог відповів: «Знищення одне одного і смерть — це природний закон удосконалення життя, який до кінця не можуть зрозуміти всі, хто живе на Землі. Для мене всі — від найменших до найбільших, від найслабших до найсильніших — лише органи, маленькі клітинки величезного

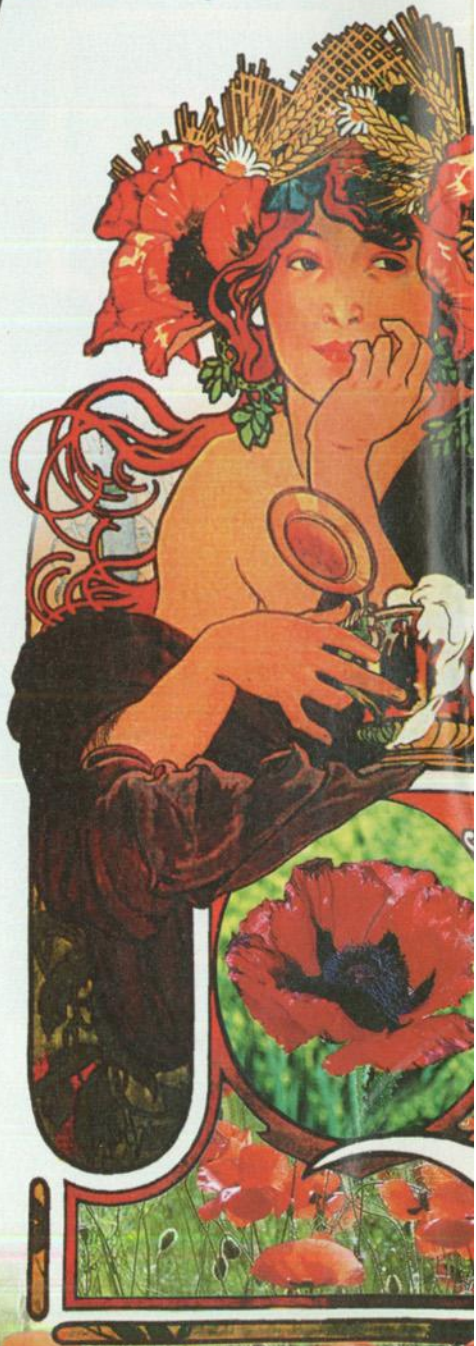

організму. Вони обмінюються своїми силами, своїми життєвими соками, віддаючи і беручи одночасно. А смерть одного — життя для іншого.

Я вклав у душу кожної людини іскру Божої сили, яка допоможе їй колись пережити усі страждання. Та зірвавши заборонений плід з дерева пізнання, людина сама обрала свій шлях і за це повинна терпіти».

— Зглянься над людиною, подаруй їй щось, аби полегшити страждання.

Бог трохи подумав, а тоді подав Землі дрібнесенькі круглі насінинки, звелівши порозкидати їх на полях та при дорогах, по яких ходять люди. З цього насіння виросли гарні червоні квіти, і мали вони чудодійну заспокійливу силу. Люди назвали ці напрочуд гарні квіти маками.

«гіпноз» походить від імені бога сну. А його рідний брат — бог смерті Танатос — також зображався юнаком, лише з чорними крилами, в чорній одежі, завжди з маковим вінком на голові. Своїм чорним плащем бог смерті гасив перевернутий каганець, що символізувало кінець життя. Іще був могутній бог сновидінь — Морфей, царство якого усе засіяне червоними маками. Древні римляни вважали, що лише тому, до кого торкнеться Морфей своєю вогняною квіткою, можуть снитися чудесні сни.

Мак був улюбленою квіткою богині жнив Цецери. Його вплітали у вінок хлібного колосся, яким прикрашали статую богині під час ритуальних жертвоприношень. Легенда розповідає, що бог Юпітер дав Цецері трохи макового зер-

вого МАКУ

Чудодійна квітка богів

Ще давні греки вірили у надзвичайну силу червоних квітів. Мак був головним атрибутом деяких грецьких богів. Бога сну Гіпноса зображали у вигляді юнака або ангела з опущеними крилами, що тримає в руках макові голівки. До речі, знайоме тобі слово

на для заспокоєння душевних страждань, коли богиня оплакувала свою доньку Прозерпіну, викрадену богом пекла Плутоном. Саму ж Цецеру греки почали називати Меконою, від грецького слова «mekon» — мак.

З маком в руках зображалась ще одна грецька богиня — Персефона, володарка нічного неба. Як бачиш, усюди мак символізує спокій, сон і навіть смерть. Хоча мак вважають символом плодючості, враховуючи кількість зерняток у кожній маковій голівці (до 30000). Тому богиня Гера (або ж Юнона) — покровителька сім'ї та родючості — тримає в руці мак, а її храм на острові Самос прикрашений маковими голівками. У Німеччині збереглася весільна традиція насипати мак у взуття нареченої, що символізує продовження роду. Відомо, що снодійні властивості маку знали ще у древньому Єгипті. Його використовували виключно з лікувальною метою. У древній Греції про чудодійні можливості цієї рослини дізналися за 400 років до народження Ісуса Христа. Дуже швидко поширювалось використання макових властивостей у древніх римлян. Вони розділили маковий сік на два сорти: перший, який витікав з надрізів недостиглих голівок, називався опіум, від грецького слова «opus» , що в перекладі означає «сік»; другий сорт — це сік, що витискався з усіх частин рослини — меконіум. Колись існувало повір'я, що той, хто засне в маковому полі, назавжди захворіє дурманом і буде жити, наче у сні.

У Середні віки вживання маку дійшло до того, що люди почали самі себе дурманити. Нерідко таке «лікування» закінчувалося смертю. Відомий у ті часи лікар Табернемонтанус написав велику книжку під назвою «Magsamensaft», що у перекладі означає «Сік макових зернин». У ній він застерігає людей про наслідки вживання макового соку.

Своїм королівським наказом Карл Великий строго заборонив використовувати маковий відвар і сік для заспокоєння маленьких дітей няньками та годувальницями. Це були перші спроби боротьби з наркоманією. Та з іншого боку, сучасну медицину важко уявити без опіуму. Цей препарат допомагає багатьом важкохворим угамувати біль. Опіум у медицині використовують у вигляді морфію — хімічного алкалоїду (наркотику), відкритого у 1804 році аптекарем Сертюрнером з міста Ганновера, а також омнопону, промедолу та інших. Лише в мінімальних дозах вони приносять користь людині, але зловживання маковими препаратами призводить до трагічного кінця. Ось така вона, квітка із застерігаючим кольором!

Рявий гіпогриф

Пол Андерсон

Край світу було обгороджено на совість. Утім, ще ніхто не створив такої огорожі, котра б могла спинити цього хлопця. Джонні перекинув наплечник і шнур через частокіл і почав по нім дертися. Нагорі було три смуги колючого дроту. Він зачепився краєм сорочки за шпичак і якусь хвилю сіпався, намагаючись вивільнитися. Потім легко зіскочив на траву по той бік.

Хмаринка збентежених бджіл висіла над ним, і Джонні поспіхом прихопив наплечник, поки бджоли не занюхали стільники всередині.

Якусь мить він стояв непорушно, зазираючи через край. Там все було інакше — не так, як по той бік загорожі. Кроки його стали повільними. Треба було рухатись вперед. Врешті Джонні втомився і сів на тому місці, де з-поміж трави здіймався великий кругляк.

Просто під ним було урвище, поросле високими травами. Серед них розквітали на тонких стеблинах жмені зірок. Джонні розмотав шнур, прив'язав його до міцного бука, що ріс на краю урвища. Другий кінець намотав собі довкола пояса, закинув на спину наплечник і почав злазити вниз. Камінчики «масажували» йому плечі, коли він нишпорив по гострих виступах стін — врешті занурив голову в шарудиву папороть. Злазити було важко, але за півгодини Джонні вже відпочивав на траві. Над ним хилитались зірки — вони роздаровували терпкий аромат. Хлопець лежав на краю світу в прохолодному затінку і висмоктував стільники. В наплечнику їх було чимало. Потім він облизав замедовані пальці, догриз яблука і жбурнув качани у безодню. Довго стежив за їхнім польотом.

Внизу плавали маленькі острівці. Вони занурились у повітряні потоки, — час од часу можна було вгледіти вилискуюче листя на кущах. Коли ж один з острівців накрився тінню, квітучі зірки враз засвітилися. Там, за тінями, Джонні помітив гіпогрифів. Ті пустували і розважались. Хлопець споглядав за ними в захопленні. А гіпогрифи, вдаючи гру, ширяли широкими викрутасами і потім різко летіли додолу, щоб знову здійнятися у синь лазурових хмарин. Один з них прошмигнув зовсім поруч — тільки вітер просвистів у його пір'ї. Ліворуч від Джонні урвище нагадувало півмісяць, навпроти вигравала річка. Її доповнювало блакитне озерце — саме з нього і пили воду гіпогрифи. Коли сонце почало припікати, розімлілі гіпогрифи ліниво опустились на острівки, щоб поживитись.

Рішучим помахом руки Джонні перемотав шнур до краю скелі і сповз униз. Острівець із дивними тваринами занурювався в туман. Джонні відсік ножем непотрібний шнур і петлю. Гіпогрифи помітили хлопця і насторожились — пасли очима кожен його рух.

Джонні дістав із наплечника великий шмат бджолиних стільників і підкинув гіпогрифам. Ті зашуміли і позадкували на край острівця. Хлопець сів на траву і почав розглядати тварин: каштанових, чорних і білоногих. Лиш один з них — строкатий — наважився підступити до стільників. Хлопець кинув ще один шматок і тим зумів приманити гіпогрифа. Все ближче й ближче підходив дивний звір. Коли ж до строкатого залишалось кілька кроків, Джонні розкрутив своє ласо-петлю і накинув йому на шию. Гіпогриф завмер від несподіванки, а хлопець не розгубився — мерщій вискочив звірові на спину й опанував його.

Строкатий здійнявся у повітря. Джонні тримався з усіх сил — крила лопотіли йому по ногах і немилосердний вітер шмагав по лиці. Світ похилився — вони летіли додолу. Далекі обриси землі закружляли перед очима, і на

якусь мить хлопцеві здалося, що він летить угору, до сонця. Та Джонні був не з лякливих, тому швидко видерся під основу крил і занурився в густу та жорстку вовну.

Коли всесвіт став на своє місце, Джонні перевів подих — і вони знову зробили круте піке. Вітер залазив хлопцеві під сорочку, розворушував уяву і наганяв трохи страху.

Та він більше не наважувався обзирати світ навколо себе, а втупився очима в пір'я на загривку строкатого.

Сильний поштовх викинув хлопця з насидженого місця — Джонні опам'ятався лише на шнурку, яким прив'язав себе до цього несамовитого звіра, — він висів, мов той парашутист. Гіпогриф тим часом шугонув стрімко вгору і почав інтенсивно працювати своїми могутніми м'язами. Політ зрештою вирівнявся, а сонце почало несамовито палити.

Джонні вкрився липким потом, шкіра почала свербіти — неможливо було навіть почіхратися. Хлопець знову зробив один неуважний рух і вмить опинився позаду гіпогрифа. Мало не зірвався. Ласо, за яке тримався відважний Джонні, туго стиснуло шию строкатого — той голосно заверещав... Звірячий вереск розлетівся по всьому обрію... Але хлопець з усіх сил тримався за єдиний свій порятунок. Вдалося почіхратися об шнур — неймовірне полегшення відчув наш герой.

Політ гіпогрифа став рівним та плавним. Вони рухалися вгору, і тепер Джонні знав, коли треба відхилятися на поворотах. Він попустив петлю, щоб гіпогриф міг віддихатись після важкої мандрівки.

Вони приземлились на одному з острівців. Гіпогриф знемагав від утоми. Джонні дістав з наплечника ще один шматок стільників і кинув їх строкатому. Поки той жадібно їв, хлопець зміг розгледіти цього дивного звіра. Потім вони познайомились взаємним обнюхуванням і заприятелювали.

Та часу було не так багато, і дорога кликала у незвідані далі. На одному з дрейфуючих островів гіпогриф зупинився, щоб трохи попастись. Хлопець тим часом розчісував м'які кучми на його загривку і вивчав будову задніх копит. На передніх кінцівках у тварини були серпасті кігті. Джонні помітив, що пір'я спереду коротше, і що воно плавно переходить у вовну аж до копит. На голові гіпогрифа теж було тонке мереживо з пір'я.

Помітно стемніло. Острів плив за течією, і хлопчина трохи задрімав. У його долонях все ще зберігався запах гіпогрифового пір'я. Хлопець прокинувся і побачив, що його строкатий обнюхує наплечник. Джонні підбіг до зголоднілого гіпогрифа і міцно обійняв його за шию.

Несподівано хлопець заплакав, адже знав, що поживних стільників уже немає, а їм ще так багато треба облетіти... На дні його наплечника було лише два яблука.

«Старий друзяко Строкачику», — тужно заголосив Джонні і вийняв із наплечника свій останній запас. Там, щоправда, ще було трохи бджолиних стільників. Гіпогриф швидко впорався з цим делікатесом, а хлопець догриз останні яблука.

Тим часом далекі хмари почервоніли від призахідного сонця. Гіпогриф і Джонні споглядали на них замріяно і вірили, що у них ще є надія на те, що там, за цими багряними передвісниками обрію, вони знайдуть щось вельми цікаве, вельми корисне.

«Поглянь-но на них пильніше», — сказав Джонні своєму новому другові Строкачику. Він осідлав гіпогрифа і полетів на захід до багряно-червоних хмарин, розсікаючи золоте повітря.

Хмари були справді чудернацькі. На них можна було «прихмаритися». Джонні так і зробив — зійшов на тій, що кружляла по небу найвище. Хлопець стояв і обзирав увесь нижній простір. Внизу почало сіріти. А коли Джонні повернувся, щоб ще раз помилуватися своїм світом, то побачив лиш маленькі штрихи — оце й усе, що зосталося від його насидженого, від його дивного світу.

Хмарина, на якій вони тепер стояли, стала срібною. Джонні подивився вгору — там теж було щось цікаве. Звичайно, це був місяць у всій своїй красі, лише він міг обдаровувати все довколишнє таким дивним срібним сяйвом.

У наплечнику було лише два яблучних качани. Хлопчик акуратно вийняв з них усі вцілілі зернини, а смачну м'якоть віддав гіпогрифу. Поклавши зернята у кишеню, Джонні осідлав гіпогрифа і з надією в голосі сказав: «Рушаймо, Строкачику! Посадимо ці зернята на Місяці!»

Позавчора я був на весіллі...

Тихо! Ша! Май спокій, Кицю,— не на своєму. Тобто — на рушник ставав не я. Хоча й хотілося... Ще раз — тихо! Не мені хотілося, а переважній більшості дівчат, які теж були гостями на цьому весіллі. Бо така вже вдача у дівчат: прагнути будь-що стрибнути заміж. І — якнайшвидше!..

Втім, як колишній парубок і тінейджер, мушу (потай) зазначити, що чимало хлопчаків теж мріють саме про це: привабити милу Кицю, стати з нею на рушник, обмінятися обручками, поцілуватися привселюдно... Яка ж то краса!.. Йой! Прошу пробачення — це, певне, літня спека такі думки навіяла. Хоча й насправді будь-який канікулярний роман неодмінно викликає думку про те, що ці стосунки треба продовжити на все життя. А літня спека лише сприяє поглибленню цієї непересічної думки. Непересічної — і найчастіше хибної! Це я вам кажу — колишній парубок і підліток. Який вже одного разу обпікся молоком, а відтак дмухає тепер на кожну корову.

Власне, у більшості країн Європи ніхто не забороняє ранні шлюби. В Голландії їх взагалі дозволено брати аж у 13 років. А оскільки Україна наша незалежна пнеться саме до Європи, то й у нас законодавство ставиться до підліткових шлюбів вельми поблажливо. Приміром, на весіллі, з якого я почав розповідь, молодику було 19, а нареченій 17 рочків. Ще б гуляти й гуляти — а вони вже на рушник...

Утім, це особиста справа кожного. І втручатися в особисте життя людини я не маю ні права, ні наміру. Я просто хочу попередити про небезпеки й пастки, які чатують на молодят і які можуть затьмарити безхмарне небо подружнього життя вже в перші дні шлюбу. А ви вже самі вирішуйте, як вам бути далі...

Кохання у світлі історії

Якби комусь із соціологів спало на думку провести всесвітнє опитування молодят з приводу того, чому вони вирішили одружитися, на такого соціолога чекало б суцільне розчарування: практично всі 100 відсотків юнаків і дівчат цілком щиро відповіли б: «Тому що ми кохаємо одне одного!»

Певне, передчуваючи такий беззастережний результат, соціологи й не поспішають з таким опитуванням. Навряд чи хтось зізнається, що одружується він на трикімнатній квартирі з міською пропискою або виходить заміж за «Мерседес-600». Якось не модно зараз говорити на цю тему. Краще — про взаємне кохання аж до скону.

Однак ще зовсім недавно, якихось кілька століть тому, це була б цілком припустима відповідь — навіть якщо зауважити, що «Мерседесів» тоді ще не існувало. А от шлюб через немислиме кохання — ото вже була справді дивна річ!

У шляхетних родинах того часу кожному шлюбові обов'язково передували угоди, до яких записувалося все: і титули, і майно, і герби, і капітали. Про якесь там «кохання» взагалі не йшлося — шлюб з розрахунку був повсякденною справою. Це не означає, що наші предки нічого не відали про кохання, ні. Але вкладали вони в це почуття дещо інший зміст, ніж ми сьогодні. Кохання мало право на існування! В деяких країнах кожному чоловікові мало не законом приписувалося безнадійно кохати... чужу дружину. Різницю відчуваєте?.. Мовляв, мою дружину хай кохає якийсь інший парубок, а я кохатиму ту, що живе в сусідньому замку! Безнадійно — та як романтично!..

З іншого боку — історія Ромео і Джульєти, талановито описана Вільямом Шекспіром, не з голови вигадана, а насправді мала місце. І привабила письменника саме тим, що це кохання було винятковим — і за самим фактом кохання, і за своїми трагічними наслідками, — а тому рішуче засуджувалося громадськістю тих часів. Засуджувалося — а не викликало сльози, як у теперішніх театралів!

Принагідно слід згадати, що в деяких країнах Азії й до сьогодні шлюб влаштовують батьки нареченої і жениха через посередників, а молодята частогусто вперше бачать одне одного аж на весіллі. І хоча в Європі та Америці такий звичай не набув великого поширення, але й там шлюб ніколи не вважався особистою справою двох молодих людей.

Мушу впасти на коліна перед милою Кицею і щиросердно вибачитися за цей коротенький історичний екскурс. Я так само, як і всі на світі, прагну безмежного кохання на віки вічні, а в історію

занурився лише задля того, щоб пояснити: кохання не завжди передувало шлюбові і шлюб не щоразу ставав наслідком кохання. А підводячись і обтрушуючи коліна, хочу нагадати всім відому давньогрецьку поему «Іліада» — пригадуєш, з чого все почалося і чим все скінчилося? Скільки гарних хлопців склали свої голови через примху одного лише закоханого, про якого наприкінці поеми всі наче й забули...

Кохання — як в кіно!

Однак то все справи минулі, бо тепер все навпаки. Кожен парубок і кожна (особливо!) дівчина наслідком кохання беззаперечно вважають шлюб. До того ж такий шлюб, після якого вони візьмуться за ручки і, дивлячись одне одному в блакитні очі, пройдуть так через усе життя. Такому осяйному шлюбові має передувати таке ж неймовірне освідчення. Воно має відбуватися місячної ночі десь на вершині Говерли або Айчатками. Так хочеться й надалі тримати у своїй руці кохану долоньку, торкатися губами коханих вуст, шепотіти натхненні вірші — та разом з тим до усього цього додається ще якесь несподівано буденне відчуття: відчуття голоду. Їсти хочеться, хай йому грець!..

Кухонна пастка

Я просто фізично відчуваю те роздратування, з яким Киця зараз жбурнула журнал в якийсь кут своєї кімнати. Їсти, мовляв, йому хочеться! Жерти! Хавати!.. У-у-у, гіпопотам ненаситний! А де ж кохання?..

Вибач, Кицю, але їсти все одно хочеться, а відтак — головне місце подій нашого фільму з гірських вершин і океанських хвиль стрімко зміщується у бік звичайної кухні. А кухня — це таке місце, де слова кохання, що казково лунали на палубі вітрильника, чомусь починають звучати не так переконливо. Гора немитого посуду не надто скидається на ту гору, де відбувся фінальний поцілунок попереднього фільму, а золотава цибуля блищить не так яскраво, як весільна обручка, та й сльози викликає аж ніяк не щасливі.

Кухня, кухня, кухня... Страшенно небезпечне місце для кохання. Недаремно цілий напрямок у сучасній літературі та в сучасному кіно одержав назву «кухонної трагедії». Кухня — місце, де розбиваються серця. Виявляється, милу ручку, яку хотілося тримати хоча б ще років п'ятдесят, треба відпустити — інакше чим тоді чистити картоплю?..

І ось уже руки твої порожні — не те щоб зовсім порожні, але в них з'являється ніж, ополоник, скалка, і ти без найменшого натхнення миєш брудні тарілки, чистиш овочі, переш білизну... І здається тобі, що разом з мильною піною зникає у безодні кухонної раковини романтика Кохання. І мимоволі в голові спливає думка: а може, саме тут і треба було б поставити той титр: «Кінець фільму»?..

Ну що, Кицю, ще не розхотілося якнайшвидше вийти заміж?.. Якщо ні, то розкажу тобі колись ще дещо про прозу ранніх шлюбів. Уже в іншій серії «Весільного кіно». Тож не пропусти наступного сеансу!

Весільне КІНО

Петрі під урочистий спів небесних янголів і завершуватися тривалим поцілунком, після якого на кіноекрані спалахує напис «Кінець фільму».

Втім, цілунок може також відбутися на палубі шикарного корабля, який серед бурхливих хвиль поспішає назустріч першим промінцям яскравого сонця, що сходить над виднокраєм. Але напис «Кінець фільму» і в цьому випадку обов'язковий. Принаймні, саме до цього привчили нас фільми, зроблені в Голлівуді, а також на кіностудії імені Довженка. Кінець фільму — і край.

Однак, як не прикро, на всіх без винятку дівчат і парубків саме тут і очікує перша небезпека. Оскільки ніякий це не кінець, а самісінький лише початок того дивного фільму, який називається «Подружнє життя». Бо які складнощі треба подолати закоханим, що треба зробити, щоб злитися у фінальному поцілунку, ми вже бачили в кіно, а от що його робити опісля, — то для закоханих залишається таємницею за сімома пе-

Харизькі таємниці

для конкурсанток «Міні-Міс Україна»

3-й Національний дитячий Фестиваль «Міні-Міс Україна 2001», який відбувся 2 червня в Харківському Академічному Театрі Опери та Балету, був своєрідним підсумком святкування Міжнародного дня захисту дітей. За тиждень до проведення Фестивалю у Харків прибули 30 конкурсанток віком від 6 до 12 років практично з усіх областей України. Весь тиждень юні принцеси по п'ять годин на день відточували акторську майстерність, яку отримали раніше у своїх містах. Варто нагадати, що в Харків приїхали не діти з вулиці, а переможниці регіональних конкурсів, які складали загальнонаціональну програму «Міні-Міс». Без перебільшення можна сказати, що це найбільш обдаровані діти України. Це їм у близькому майбутньому доведеться виборювати звання «Міс Україна», проте до цього їм ще слід трохи подорослішати. У цьому віці вони ще не всі розуміють цінність золотої корони, по яку, власне, вони й приїхали до Харкова. Така корона — одна на всю Україну, так само як і фестиваль «Міні-Міс Україна».

Та річ зовсім не в короні і не в кількості коштовного каміння, що її прикрашає. А в тому, що прибули дівчата у столицю Слобожанщини для того, щоб продемонструвати кращі традиції естетичного виховання, які в нас зараз відроджуються, розкрити дитячий творчий потенціал, який ось уже три роки допомагає розкривати та доносити до глядача Національна дирекція Фестивалю «Міні-Міс Україна» в особі визнаного на найвищому модельному рівні Центру мод «Європа» (м. Харків). Відповідальність і за рівень проведення Національного Фестивалю, і участь переможниць на міжнародних олімпах дитячої краси потребують від організаторів найвищого професіоналізму. Центр мод «Європа» заслужив цю довіру на найрізноманітніших конкурсах. Ось чому ані за творчу підготовку, ані за їх перебування у Харкові можна було не хвилюватись. Усі діти разом з батьками розмістились в окремих номерах готелю «Харків». Цього року перетворити казковий задум на реальність Центру мод «Європа» допомогли партнери Фестивалю, головним серед яких був «Донпластавтомат» — спільне українсько-ізраїльське підприємство (м. Донецьк). Для висвітлення заходу було залучено провідні засоби масової інформації, генеральним медіапартнером виступила ТРК «ЕРА».

Для учасниць було розроблено широку розважальну програму. У вільний від репетицій час вони знайомилися з містом, відвідали зоопарк, центральний парк культури та відпочинку ім.Горького, боулінг-клуб «АРГУС», «Кінопалац». Адже більшість з дівчат уперше відвідала Харків.

При зустрічі з конкурсантками вражала повна дитяча розкутість, упевненість у своїй дитячій індивідуальності, та водночас відчувалось чуття колективізму. Не було жодної підозри на те, що дівчата, які вже мають досвід роботи на сцені і всілякі титули «Міні-Міс», виявляли хоч якусь заздрість одна до одної за право бути найталановитішою, найпривабливішою, артистичною, наділеною вокальними, танцювальними даними, дипломатичними якостями спілкування, вмінням декламації (це неодмінні вимоги до учасниць), за що маленьку міс і буде короновано перехідною золотою короною «Міні-Міс Україна». Призери Фестивалю в цьому році будуть представляти нашу країну на міжнародних фестивалях та конкурсах «Little Miss World» («Міні-Міс Світу»; липень-серпень 2001 в Києві), «Little Miss Nations» («Маленька Міс Націй»; вересень 2001 у Бразилії, м. Курітіба), «Cinderella» («Попелюшка»; серпень 2001 у США, м. Лас-Вегас).

Щоб отримати високу нагороду в цих конкурсах, потрібна підготовка не нижча, ніж у Яни Заклевської з

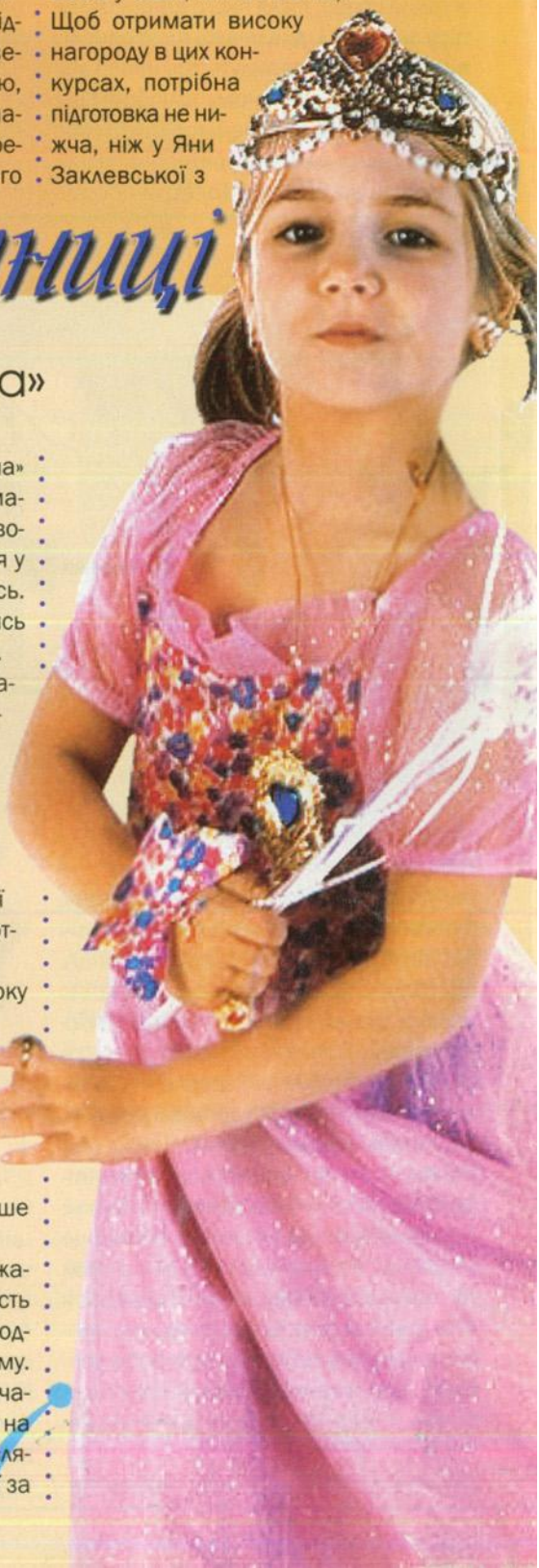

Кам'янця-Подільського («Міні-Міс Україна 2000»), яка впевнено та цілком заслужено посіла друге місце на конкурсі «Little Miss World 2000».

Найвідповідальніша номінація на цьому Фестивалі, як повідомила президент Національного комітету «Міні-Міс Україна» Наталія Ковальова, — це ТАЛАНТ-ШОУ («Домашнє завдання»), яке учасниці ретельно готували вдома. Про кожен номер «Домашнього завдання», представленого на фінальному шоу, можна довго розповідати. Майже кожна дівчинка в «Домашньому завданні» працювала з «групою підтримки». Це професійно підготовлені в різних жанрах дитячі колективи. Наприклад, із Христиною Ташник — «Міні-Міс Бердянськ» — у номері працювали два брати-акробати. Це дуже спортивна сім'я. За цей номер Христина отримала титул «Міні-Міс Талант». Весь зал ХГАТОБ був вражений композицією «Королева

стануть надбанням

Страшилок», в образі якої перед глядачами з'явилася Маша Новикова — «Міні-Міс Мелітополь». На цьому конкурсі Маша стала «Міні-Міс Оригінальність».

Дуже хотілося б зазначити, що всі дівчата, учасниці конкурсу, були підготовлені на найвищому рівні, і чотиригодинне шоу пройшло «на одному диханні». Після «Міні-Міс Україна 2001» дуже важко буде дивитись та оцінювати якийсь інший фестиваль. Важко виділити когось особливо з цієї тридцятки, оскільки і кожна окремо, і всі разом показали справжнє шоу, а у фіналі взяли участь і їхні мами.

Та все гарне рано чи пізно закінчується, і ось настала мить, коли Наталія Ковальова проголосила найголовнішу переможницю. Перехідну корону «Міні-Міс Україна» прийняла одинадцятирічна **луганочка Дарія Калашникова, харків'янка Ганна Титаренко** отримала титул «Юна Принцеса України», а **донеччанка Ліля Ткач** стала «Маленькою Принцесою України».

За свої старання всі дівчата були щедро винагороджені партнерами Фестивалю. Кожна з них отримала в подарунок срібний браслет від підприємства «Ювелірсервіс», фотоапарати «Кодак» від фірми «АМК». Призи від головного партнера фестивалю — спільного українсько-ізраїльського підприємства «Донпластавтомат» отримали переможниці в номінаціях «Маленька Принцеса України 2001» та «Міні-Міс Україна 2001». Дев'ятеро дівчат їдуть у Париж за рахунок міжнародного культурного центру «Ми — 21 століття». Будемо сподіватись, що паризькі таємниці модельної школи піднімуть наших маленьких українських принцес на ще вищий рівень.

Голі факти:

- Рассел Кроу народився 7 квітня 1964 року в Веллінгтоні, Нова Зеландія
- Він — племінник відомого гравця в гольф Мартіна Кроу (Нова Зеландія).
- У 10 років Рассела позбавили переднього зуба (в матчі з регбі), який вставили через 6 років за рахунок режисера (той мріяв зняти Кроу у фільмі).
- У 16 років уперше зіграв на рок-н-рольному концерті. Сподобалося. Кілька років потому створює свою групу.
- Під час зйомок фільму «Гладіатор» за Расселом закріпилося прізвисько «Містер Веселун» (Mr. Fun) — за нескінченні жарти та витівки.
- На питання «Про що ти зараз шкодуєш найбільше?» Кроу відповідає: — Шкода, що ніяк не знайду часу відвідати батьків.

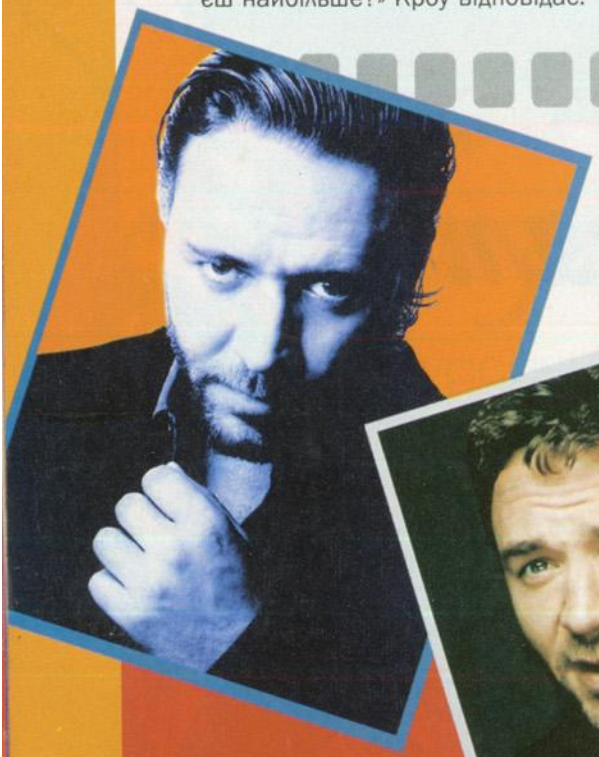

Великий гла

Наша людина!

Якихось п'ять років тому новозеландський актор-любитель підробляв, припарковуючи на стоянках машини товстосумів. Та то було аж п'ять років тому, а сьогодні беззаперечний талант і яскраву зовнішність голлівудської кінозірки зможуть ігнорувати хіба що тільки ті, хто не розуміє синематографу.

М'язистий торс, виразний погляд розумних очей, нестримні вчинки та духовна міць, яка дозволяє переживати удари долі, — ось що таке Максимус із «Гладіатора». Парадоксально, але це лише сьома американська стрічка з участю актора.

За короткий час його встигли обізвати новим Кларком Гейблом, Джеймсом Діном, Марлоном Брандо, Мікі Рурком і Ніком Нолтом. Те, що Рассел викликає порівняння з таким широким діапазоном ідолів, говорить про його неймовірне вміння перевтілюватися. Він однаково майстерно може зобразити ніжність і погрозу, а на таку «шизофренічну» здатність можуть претендувати тільки великі актори.

Погляд на його роботи зараз же підтверджує схильність Кроу балансувати між крайностями — від довірливого посудомийника («Доказ», 1992) до нацистського бандита в суперечливій стрічці Джоффа Райта («Скіни»1993). В житті він, здається, має стільки ж різновидів власної вдачі. У Рассела Кроу дуже владний характер (він надзвичайно вимогливий на знімальному майданчику), він різкий і запальний. Він безкомпромісний і безжально бореться з режисерами, щоб досягти свого.

Початок початків

Прабабуся Рассела Айри Кроу була маорі (плем'я таке з Нової Зеландії) і, як стверджує сам Кроу, трішечки канібалом. А прадід був норвезьким вікінгом. Усі його предки володіли чималенькою фізичною силою. Це про таких говорять «Нівроку», проводжаючи заздрісним поглядом. А от Алекс (батько, менеджер пабу за фахом) та Джослін (мати, донька кінооператора за походженням) уже не скидались на Конана-Варвара та на Ксену Лоулес. Мабуть, сила та до пори ховалась у генах.

У 6 років відбувся акторський дебют Кроу — епізодична роль у серіалі «Шпигунська сила». Правда, наступних зйомок довелося чекати дванадцять років — у 1990 році він знявся в австралійських картинах «Перехрестя» і «Доказ». Знаменитість на батьківщині Кроу принесла драма Джеффрі Райта «Скіни», за роль у якій його було відзначено різними національними кінематографічними преміями.

Завдяки «Скінам» на Кроу звернула увагу Шерон Стоун і запросила Рассела в Голлівуд. І ось австралійський мачо опинився в Штатах, і перед ним у всій своїй величі постала «фабрика мрій». Стоун, як продюсер, запропонувала йому місце у вестерні Сема Раймі «Швидкий і мертвий». На знімальному майданчику партнерами Кроу стали сама Стоун, Джін Хекмен і Леонардо Ді Каприо. Проте перша голлівудська роль була невдалою, і в пошуках нової ролі Рассел обходить велику кількість кінокомпаній. Кроу не хотів прийти до свого знаменитого земляка Мела Гібсона

мало не з простягнутою рукою... В цей непростий період свого життя нікому непотрібний актор змушений був працювати у найрізноманітніших місцях. Упертість була винагороджена роллю... психопата-вбивці Сіда, народженого комп'ютерною програмою. Футуристичний трилер «Віртуальність» дозволив Кроу подружитися з голлівудською зіркою Дензелом Вашингтоном і підписати контракт з його агентом. Можна було перевести дихання!

А справжню вагомість Рассела Кроу як блискучого драматичного актора підкреслив фільм Кертіса Хенсона «Таємниці Лос-Анджелеса», який несподівано для ба-

«Вдихай більше, аніж можеш видихнути!» — гасло справжнього гладіатора. У перервах між зйомками він залюбки заїжджає на свою ферму в австралійських нетрях. Там у нього 270 корів, кілька коней, собаки, курчата, змії, павуки (неможливо й полічити), черепахи, ігуани. Навіть кенгуру є. Як же в Австралії та й без кенгуру?!

Вирушаючи у подорож, Рассел неодмінно бере з собою валізку книг та коробку, в якій тримає подаровані релігійні медальйони, одному з яких 300 років. Він полюбляє

відмовляється від свого розкрученого імені, віддаючи перевагу тому, щоб називати себе Расом Ле Роком. Для бажаючих потрапити на концерт: нижня планка цін на квитки в клуб Лос-Анджелеса «Mint» — 500$. І не намагайся купити хоча б один з двох виданих альбомів: весь тираж уже оголошено раритетним, і він зберігається в колекціонерів.

Рассел Кроу — з тих людей, які дуже люблять життя і живуть на повну котушку. Назву однієї зі своїх пісень — «Вдихай більше, ніж можеш видихнути» — він тримає як гасло. Ще він не любить вовтузитися з чим би то не було і чекати. Що ж він любить? Насолоджуватися життям, а не дивитись, як воно проходить повз тебе. Зрозуміло?

А тепер тішмося та радіймо, або

діатор

гатьох опинився в епіцентрі захоплення кінокритиків у кінці 1997 року. Стильна драма в стилі ретро з яскравими персонажами і могутньою, майстерно закрученою фабулою тріумфально виступила на церемонії вручення «Золотого глобуса», а потім була номінована на престижну статуетку «Oscar» у категорії кращих фільмів!

Потім була номінація на «Оскара» у «Своїй людині» Майкла Манна (Кроу зіграв у дуеті з Аль Пачино), а як ви всі знаєте, номінація на «Оскара» вже забезпечує вашу знаменитість і роботу. Ну і найвідоміша його на сьогодні роль — це гра у високобюджетному «пеплумі» Рідлі Скотта — «Гладіаторі» — масштабній епопеї з життя Древнього Риму. Режисер Рідлі Скотт признався, що не бачив нікого, крім Кроу, в ролі супервоїна Максимуса.

проводити вільний час у барах або зі своїми друзями ганяти по нічному місту у відкритому авто, порушуючи правила. А ще на знімальному майданчику Расселу не подобаються інсценовані бійки — все повинно відбуватися спонтанно, і сутичка повинна відбуватися на повну силу. На зйомках «Гладіатора» Рассел Кроу так захоплено репетирував одну зі сцен, що аж зламав собі стегно.

Рассел — людина випадку і захоплення. Він актор, фермер, любитель книг і музикант. Він лідер і автор усіх пісень групи «30 Odd Foot of Grunts». На сцені

Add-on до біографії

Кроу ніколи не відмовляється від ролі. Йому подобається процес зйомки, він готовий вжитися в будь-який образ.

1993 рік — фільм «Скіни». Головна роль у молодіжній драмі про життя банди підлітків приносить Кроу другий приз Австралійського інституту кіно.

1997 рік — Рассел знімається у фільмі «Секрети Лос-Анджелеса». Приголомшуючий успіх картини, але «Оскара» він не отримав. Проте після цього фільму його кар'єра пішла стрімко вгору.

2000 рік — фільм «Своя людина» (The Insider), в якому він зіграв з Аль Пачино. Але його обійшов Кевін Спейсі, який і отримав «Оскара» за «Красу по-американському».

2001 рік — «Оскар» за кращу чоловічу роль у фільмі «Гладіатор» Рідлі Скотта.

Най-най-най-рекордніший...

Вгадай, що спільного між кіно та спортом? Не знаєш? Рекорди! Так-так, не дивуйся. А краще просто прочитай, що тут написано.

«Найрімейкніший». «Попелюшка випереджає Гамлета з рахунком 94:73», — так можна сказати про мультики, сучасні опери, балети та пародії. Невтомна пасербиця «обскакала» замисленого принца. Плюс «Попелюшка» з Дрю Беррімор (екранізована 1998 року) та «Гамлет» з Етаном Хоуком.

«Найзнімабельніший». 307 звичайних версій плюс 41 сучасна і численні пародії — все це Шекспір. Пощастило й письменнику Едгару Уоллесу (1875-1932). За його романами та розповідями знято 179 британських, американських та німецьких фільмів.

Найтиражніший. Наполеона Бонапарта можна було бачити протягом 1900-1994 років у 194 картинах. Образ Ісуса Христа — у 152 фільмах, Авраама Лінкольна — у 137 стрічках... Оце так популярність! Оце так тираж!

«Найкіногенічніші». Том Лондон, водій електровоза з Кентуккі, дебютував у ролі того ж таки водія електровоза у «Великому пограбуванні поїзда» (1903) і востаннє з'явився в «Самотньому техасці» (1959). В його активі — 2000 стрічок. Індійська комедіантка Мономара в 1985 році зняла 1000-у картину, а голлівудську «пальму першості» нікому поки що не віддає Джон Уейн.

Найдіалоговіший — наймонологовіший. Практично німим є кіно Мела Брукса «Німе кіно» (1976) — там вимовляють лише одне слово. Коли Марселю Марсо по телефону пропонують знятися в кіно, він каже: «Non!» — і на всі подальші запитання відповідає... титрами...

За останніми даними Голлівуду, фільми 1938-1985 років рясніють фразою «Забирайся звідси» (щонайменше — раз на серію).

Найдовшим монологом прославився Едвіг Фульє — 20 хвилин поспіль у французькому «Двоголовому орлі» (1948). А завершальна промова Кевіна Костнера в ролі Джима Гаррісона у «JFK» (1991) тривала 31 хвилину 34 секунди з невеликими «рекламними паузами».

Найкількісніший. 381 роль — таку кількість акторів зафіксовано в картині Едгара Рейца «Die Zweite Heimat» (1992). Та от біда — після прем'єри цієї стрічки ніхто її більше й не бачив. Зате безперестанку крутили чехословацьку драму «Дні зради» (1979) — там фігурувало 260 персонажів.

Найкар'єрніший. Німецький актор Курт Боїс (1900-1991) дебютував восьмирічним у фільмі «Die Fidele Bauer» (1908), згодом працював у Голлівуді, а наприкінці 1930 — на початку 1940 років повернувся у Німеччину і востаннє знявся у картині Віма Вендеса «Крила бажання» («Небо над Берліном») у 1988 році.

Не підлягає несхваленню праця театральної актриси Хелен Хейкс (1900-1993). Її кар'єра тривала 78 років, починаючи з фільму «Джин і ситцева лялька» (1910). Свою останню роль бабуся Хелен зіграла у картині «Божественна милість, нема порятунку» (1988).

Найцілованіший. 127 поцілунків нарахував Джон Беррімор для Мері Астор та Естель Тейлор у фільмі «Дон Жуан» (1927) — ще б пак...

По тривалості ж не було цьомків-бомків більш затяжних, ніж 55 секунд, між Стівом МакКвіном та Фей Данувей. Було це в «Афері Томаса Крауна» (1968).

Найкаскадерніший. Спритний А. Дж. Бакунас підміняв Берта Рейнолдса у фільмі «Хупер» (1978), стрибнувши із висоти 232 фути на спеціально влаштовану для цього надувну подушку.

Ось такими най-най-най-кіношнішими виявились герої різних часів і народів, яким уже зась до того, щоб долати нові рекорди... Долучайся до їхньої когорти — адже хоч раз у житті ти хочеш бути най-най-най!

Її Величність Жінка

Ім'я італійської актриси Софі Лорен відоме всьому світу. Цією жінкою-легендою, жінкою-мрією, просто Жінкою неможливо не захоплюватись. Королівська, ледь гордовита постава, очі кольору кави, сліпуча посмішка... Ця жінка немов знущається над законами природи: старіти з роками? Тю, така дурниця!

Гидке каченя

Софія Шіколоне (справжнє ім'я Софі Лорен) до 12 років була справжнісіньким гидким каченям: худенька, несмілива. Її навіть прозивали «Стечетто», що в перекладі означає «Жердинка». Софія дуже соромилася свого росту і весь час сутулилася.

А потім сталося диво. А може, не сталося. Просто незнайомий хлопець на пляжі сказав їй: «Ти неймовірно вродлива». Вона з недовірою засміялася у відповідь і... відчула себе красунею. Спина розпрямилася, очі засяяли...

Софі купила яскраву помаду, пошила сукню зі старої рожевої штори, взула сабо на високій платформі і... стала у стрій конкурсанток, які дефілювали в реальних декораціях неаполітанського пляжу. Там саме проходив конкурс «Принцеса моря». Так-от, у 1949 році цей титул було присвоєно нікому іншому, як 15-річній сеньйориті Шіколоне.

Прекрасна лебідка

Через рік вона вже «Міс Грація» на конкурсі краси в Римі. А ще через рік Софі отримала приз за перемогу в конкурсі «Міс Рим». Отут на неї й кинув своє кінопродюсерське око Карло Понті, відомий італійський кіношник. Він не просто помітив Софію, а й допоміг зробити перші кроки. А далі Софі вже сама впевнено трималась на сцені.

Карло навчив дівчину вести світську бесіду, відшліфував манери, навіть ходу вигадав! Ставив у два ряди тумбочки з відкритими дверцятами, і Софі годинами ходила по вузькому коридору між ними, закриваючи дверцята стегнами.

Незабаром і сліду не лишилось від незграбної та сором'язливої сеньйорити — Карло змінив у ній все. Навіть прізвище: з'явилося ім'я Софі Лорен.

А актриси ще не було — була дівчина рідкісної краси, рідкісного темпераменту та з несамовитими амбіціями. Треба було працювати, працювати, працювати... Та Софі була не з ледачих. Подарунки, фото на обкладинках найпрестижніших журналів. Мрія збувалась і відразу ж відходила у минуле. Сторінка перегорнута, а нова поки порожня, її потрібно заповнити працею над іншою мрією — стати актрисою. Зніматися дуже хотілося, і з притаманним їй оптимізмом Софія працювала в очікуванні змін у долі. Потрібно було ще крапельку везіння.

І воно прийшло! В особі Вітторіо Де Сіка. Режисер і актор Вітторіо Де Сіка відкрив Лорен-актрису і став її вчителем, режисером, з яким вона створювала кращі свої ролі. Де Сіка розумів, що мало використовувати тільки вроду. Потрібно примусити працювати її розум і спостережливість, потрібно примусити її «переварити» той невеличкий життєвий досвід, який вона мала, — знання буденного життя і характер простих неаполітанців.

Актрису відразу ж помітили. Адже вона була однією з них, тільки найвродливішою. 1955 рік було названо роком Софі Лорен. А в 1956 році Лорен вирушила в Америку. Успіх був приголомшуючим. Першим не стримався Стенлі Креймер і запросив її у свій фільм «Гордість та пристрасть». А потім були стрічки «Хлопчик на дельфіні», «Тімбукту», «Чорна орхідея», «Ключ» — це лише деякі назви з зарубіжної дюжини. І партнери — Ентоні Перкінс, Керрі Грант... У1969 році журналісти Софі Лорен дали приз «Золота куля» як найпопулярнішій актрисі світу.

Секрети краси?..

Незважаючи на свій вік, Софі Лорен залишається однією з найкрасивіших жінок земної кулі. Цілком імовірно, що секрет її краси і молодості полягає в тому, що прокидається вона дуже рано — о 5 годині ранку, а потім цілу годину робить зарядку. Лягає спати о 8 годині вечора. Не любить шумних вечірок. Вона радше почитає на самоті Біблію.

Софі почала зніматися з 16 років. Як вважає актриса, хтозна чи їй вдалося б так довго бути на екрані, якщо б вона була просто красивою іграшкою. Потрібно також абсолютно відрізнятися від інших. Стати красунею легше, ніж стати великою актрисою. Головним було перебороти свою красу і довести здатність грати, а не просто позувати в кадрі.

Вона тримає в пам'яті тільки приємне, решту лишає за бортом життєвого корабля. А про вік говорить так: що таке 67 років? Три рази по двадцять, і ще маленький хвостик...

Найнезамінніший у світі птах

Телефони, телеграфи, факси, мобільники всіх кольорів та фірм... Про палм-топи я взагалі мовчу (знала б, що це таке, то не мовчала, а так...). Людство з кожним днем дедалі впевненіше крокує в безмежний простір науково-технічних досягнень, одночасно все далі віддаляючись від природи. Тільки ти не подумай, що я збираюся відмовляти тебе користуватися усіма цими технічними «благами». У душі я хоч і романтик, проте прекрасно розумію: вмовляти тебе відмовитись від плеєра чи мобілки — справа марна і невдячна. Тож я просто розповім тобі, як люди колись без телефонів обходились. За допомогою птахів.

Крилаті провісники

Голубина пошта — винахід дуже давній. Ще у Вавілонському царстві для голубів, що приносили повідомлення, будувалися спеціальні високі та видні здалеку башти. Давній Вавілон називали містом голубів.

Першим поштариком, як ти, мабуть, знаєш, стала сиза голубка, яку випустив Ной зі свого ковчега, щоб дізнатися, чи зійшла вода з поверхні нашої Землі. Серед великої кількості птахів та звірів Ной вибрав саме голуба, знаючи точно, що він повернеться назад. Так і сталося. Гілочка оливкового дерева, принесена в дзьобику цим птахом, стала символом миру, спокою та завершення важких випробувань.

У християнстві білий голуб — втілення Божого духа. В усі часи у ньому бачили символ чистоти і духовної величі. Історія голубиної пошти багата на різні події: тут і облога міст, і порятунок людей, і любовні інтриги, і навіть помста.

Помста княгині Ольги

Пам'ятаєш, як знищила княгиня Ольга непокірних древлян за те, що вбили її чоловіка, князя Ігоря? Якщо ви у школі такого ще не проходили, читай уважно. Читай — і роби висновки.

Поїхав якось князь Ігор данину збирати з древлян. Взагалі-то він по неї кожного року їздив, і всі рази якось миром усе закінчувалось. А тоді-от мало йому данини древлянської видалось — і край. Кинув він оком жадібним на бочки дубові з медом бджолиним, на шкури вовчі, лисячі та білячі, мечі з щитами черленими, подумав і велів древлянам нести ще. А про те ж не подумав, що навіть скупість повинна якусь розумну міру мати. Древлянам це, ясна річ, не сподобалось, та так, що вирішили його розірвати.

Схопили вони ненаситного князя, прив'язали до двох зігнутих донизу дерев, а дерева взяли й відпустили догори... Далі продовжувати не буду.

Звістка про вчинок древлян дійшла до Ольги, і що ж вона? Переконавши древлян у своєму прощенні та вдаючи примирення, мудра княгиня забажала від них у вигляді моральної компенсації символічної данини — по троє голубів та горобців з кожного двору.

Голубина вірність у руках Ольги стала безжалісною зброєю. До ноги кожної пташки її воїни прив'язали по шматку сухого труту (або ж трутовика). Це гриб-паразит, що росте на деревах і в сухому вигляді дуже легко займається. У давнину його використовували при викрешуванні вогню.

Птахів відпустили, і вони, звичайно ж, попрямували до своїх домівок: хто в голуб'ятню, хто під стріху. У «Повісті минулих літ» так сказано: «І не було двору, де б не горіло, і не можна було гасити, бо все одразу зайнялося вогнем». Ось так допомогли птахи здолати непокірних древлян, потрапивши до історії Київської Русі.

Як Ротшильди мільйонерами стали

Відома династія мільйонерів здобула свій капітал, як не дивно, також завдяки голубиній пошті.

1815 рік. Основоположник династії Натан Ротшильд тоді саме був у Лондоні.

Ціни на британські акції були дуже низькими, що було пов'язано з переможною ходою армії Наполеона. Впадуть вони остаточно чи ні? Відповідь на це запитання мала дати битва під Ватерлоо між англійцями та французами...

Зараз ми добре знаємо, що французи в цій битві зазнали поразки, але ж щойно по її завершенні в Лондоні цього ж ніхто не знав!

Ротшильд мав у британській армії власних агентів і якимось дивовижним чином дізнався про перемогу англійців над французами на три дні раніше, ніж про це сповістила офіційна преса. І що ж він робить? А от що! Спокійно і практично за безцінь, викуповує силу-силенну британських акцій. Ну, а далі вже справа техніки. Після перемоги англійців над французами ціна акцій, звісно, зростає. А в кого вони? У містера Ротшильда!

То вже тільки потім людство дізналося, що розбагатіти Ротшильду допомогла все та ж голубина пошта. Недаремно ж хороші голуби-поштарі цінились на вагу золота. А в XI-XIII століттях поштовий голуб коштував стільки, скільки чистокровне арабське лоша.

Терміново! SOS! Attention!..

Після другої світової війни кореспонденти агентства «Рейтер» через «пробки» на дорогах не мали змоги вчасно добратися до редакції. Вони посилали терміновий матеріал голубами, випереджаючи таким чином своїх конкурентів. Голуб до сьогодні є символом агентства «Рейтер».

В Англії увіковічнили пам'ять поштового голуба, який під час війни врятував життя морякам на підводному човні. Цей човен зазнав аварії і пішов на дно. Пташку підняли на поверхню у спеціальній камері, яка могла сама відкритися. Голуб приніс на берегову базу записку з координатами місця затоплення судна. Люди були врятовані. Добре, що є на світі голуби!

Розмаїття голубиного світу

Предками домашнього голуба є дикі сиві голуби, яких сьогодні можна зустріти в багатьох країнах Європи, у Південній Азії та Північній Африці. Живуть ці птахи у скелях, гірських ущелинах, на скелястих берегах річок і в прірвах, уникаючи відкритих просторів.

Люди приручили диких голубів кілька тисячоліть тому. Коли птахам було скрутно знайти корм, вони поселялися ближче до людських будинків. Поступово голуби перестали боятися людей і стали їм друзями та помічниками. Окрім одомашнених голубів, сьогодні існує напівдикий голуб — вуличний сизак. Це його ми бачимо на вулицях і міських площах, це його годують бабусі та полюбляють ганяти дітлахи. Своїм зовнішнім виглядом сизак нагадує дикого голуба, тільки трохи більший за розмірами. Яких лише немає тепер голубів!.. І з чубами, і з великими пишними хвостами, і білі, як сніг, і кольору мокрого асфальту, і масивні, як п'ятиборці, і тендітні, як балерини. Всього налічують близько 300 видів домашніх голубів.

Крім таланту поштарів, цінують у голубах вірність, красу, граціозність рухів. Є голуби, які належать до спортивної групи. Під час польотів вони здійснюють дуже красиві плавні рухи крильми або ж стрімко летять до неба і стають подібними на маленьку, ледь-ледь помітну цяточку. Це — порода миколаївських спортивних голубів або, як ще їх називають, хмарорізи. Деякі голуби, щоб привернути увагу до своєї персони, надувають зоб або розпускають хвіст, як павичі. Їх називають трубастими голубами. А птахи, у яких пір'їнки стирчать в різні боки, нагадуючи підняті комірці, називають якобинцями. У цих «волохатих» красенів майже не видно голови. Вони належать до групи декоративних голубів.

Класними літунами вважаються голуби турмани. Цей широко розповсюджений вид птахів поділяється на два підвиди: короткодзьобі та довгодзьобі. Піднімаючись на певну висоту, турмани «падають» униз, перевертаючись через голову або через крило. Недалеко від землі вони вирівнюються і знову летять вгору, повторюючи свої повітряні трюки. Ось такий буває голубиний «пілотаж»!

Оригінальні голуби космачі. Так їх називають через відрощені довгі пір'їни (косми) на лапках. Ці птахи дуже стрімко набирають висоту і розвивають велику швидкість польоту. А є такий голуб, якого цінують за особливий голос. Він нагадує цілий військовий оркестр з трубами та барабанами. Через цей дивний голос птахів так і називають: сурмачі-барабанщики. Голуби битні видають звук, плескаючи або стрикаючи своїми крилами. Цей звук або «крилатий бій», як говорять голубині спеціалісти, чути здалеку.

Найпрекраснішими вважаються чисті голуби. Вони всі білого кольору, тобто безколірні. Літаючи, ці красені виписують у повітрі вісімки. Є серед них правші та лівші, в залежності від того, в який бік описується вісімка. Літати «правих» і «лівих» випускають окремо, щоб уникнути безпорядку та аварійних ситуацій.

Загадка природи

Вже багато років тривають суперечки про те, як голуби знаходять дорогу додому, що саме дозволяє цим птахам так добре орієнтуватися упродовж сотні тисяч кілометрів. Одні говорять про фантастичну здатність голубів вловлювати коливання магнітного поля Землі. Інші голубознавці стверджують, що птахи орієнтуються за сонцем та зорями, ще хтось доводить неймовірність розвитку їхньої зорової пам'яті.

Унікальною вважається голубина вірність. Недаремно про неї стільки народних пісень існує. Ну, хоча б оця:

Ой там на горі, ой там на крутій,
Ой там сиділа пара голубів.
Ой там сиділи, любувалися,
Сивими крильми обіймалися.
Прилетів сокіл з далеких країв,
Ой, та й розлучив пару голубів.
Голуба убив, за Дунай пустив,
А голубочку взяв за жіночку.
Голубка не їсть, голубка не п'є,
Сивими крильми по Дунаю б'є...

Голуби паруються один раз і на все життя. От людям би так!

Гімалаї — країна

Хоч раз у житті тобі доводилось спостерігати шторм на морі? Вражаюча картина, правда ж? Великі хвилі одна за одною накочуються на берег або ж розбиваються об каміння, розбризкуючи кришталеві водяні фейєрверки...

А тепер уяви собі таку велетенську хвилю, що нерухомо нависла над землею, тільки не з води, а з каменю, вкриту вічними снігами і льодом. Це — Гімалаї. Гігантською кам'яною хвилею здійнялися вони між небом і землею на межі півострова Індостан та знаменитого Тібетського нагір'я.

Назва гір походить від слів древньої мови санскриту — «хіма», що означає «сніг», та «алая» — «місце перебування, проживання». Отже, Гімалаї — це «оселя снігів».

Виникнення цього кам'яного царства вчені-геологи пов'язують із розколом єдиного південного материка Гондвани на декілька плит, різних за розмірами і формою. Одна з них — Індійська, — плаваючи океаном, зіткнулася із Євразійською. На місці їх зіткнення земна кора ніби «зморщилася», образно кажучи, «стала дибки», і утворилася гігантська складка, яка, до речі, росте дотепер. Таким чином утворилися найвищі гори планети. Щороку їх висота збільшується на 3-10 мм.

Загалом у Гімалаях знаходиться 96 із 109 існуючих на Землі вершин, які сягають понад 7000 метрів. З них 10 із числа 14 найвищих у світі. Це — наймогутніший гірський пояс нашої планети. Тут налічується 75 вершин, «зростом» понад сім кілометрів. А у Великих Гімалаях 9 вершин сягають у висоту понад вісім кілометрів. Це гори Еверест, Канченюнга, Далагірі, Лотсе, Анапуріно, Макалу, Манаслу та Чо Ю. Не думаю, що тобі необхідно запам'ятовувати ці назви, але, принаймні, не будеш плутати їх із назвами таблеток чи інших медичних препаратів.

Найвища гора планети

Де знаходиться найвища гора? Хто регулярно «Клас» читає, той, мабуть, неодмінно знає: ну де ж іще їй бути, як не в цих Гімалаях! Чому ж нашого Класного баскетболіста обізвали не Монбланом і не Казбеком, а саме Джомолунгмою (скорочено — Джо). Бо Джомолунгма — то найвища вершина найвищої у світі гірської системи. А взагалі, ця гора-велет має декілька імен. У Непалі (там, де столиця — Катманду) її називають Сагарматха, що в перекладі означає «Володарка неба». А всім нам добре відома назва Джомолунгма означає «Богиня — мати Всесвіту».

Древні народи обожнювали цю вершину, навіть не підозрюючи, що вона є найвищою на планеті. Адже точну висоту — 8848 м над рівнем моря — встановили англійські топографи лише в 1852 році, назвавши її «Пік XV». Вперше неприступну гору підкорили 29 травня 1953 року новозеландець Едмунд Хілларі та непальський шерп Тенцинг Норгаю. Згодом вершині присвоїли ім'я начальника топографічної служби Індії полковника сера Джорджа Евереста. Ось так донині живе собі найвища гора нашої планети під трьома іменами відразу.

Гімалайський гірський пояс унікальний не лише своїми найвищими вершинами. Наприклад, у Каракорумі знаходиться найдовший льодовик за межами полярних регіонів — Сіячен — протяжність якого 76 кілометрів. А гора Ракапоші (7788 м) має найстрімкіший у світі схил. Сама гора піднімається над долиною Хунза на 6000 м, а довжина її схилу — майже 10 км. Таким чином, загальний кут нахилу дорівнює 31 градусу (це інформація для тих, у кого з геометрією все в порядку!).

Найвищий гірський підйом знаходиться на південному схилі

БОГІВ

гори Анапурни (8091 м), а найдовший — на схилі гори Нангапарбат в Каракорумі з висотою підйому 4482 м. Ласкаво просимо в Гімалаї!

Як воно там, у Гімалаях?

Більшість мандрівників, що сплять і бачать себе в Гімалаях, спочатку летять в Індію або Пакистан. Потім вони пересуваються на північ поїздом по залізниці чи машиною по автостраді. Ну, а доїхавши до підніжжя, важко зітхають, звалюють на плечі рюкзак і вже рушають пішки. Проте, якщо по-чесному, то зітхати тут нічого. Бо є ще набагато складніша дорога з північної сторони через Тібетське нагір'я. Безконечні сніги та покриті вічними льодами хребти створюють чимало перешкод для просування.

Усіх, хто побував у Гімалаях, просто вразив різкий перехід клімату: від задухи та «липкої» спеки в прилеглих гірських долинах, до морозяного повітря на снігових перевалах і вершинах, висотою 6-8 кілометрів над рівнем моря. У Східних Гімалаях до самого підніжжя гір підступають джунглі, які нічим не відрізняються від тропічних лісів.

Тут росте бамбук і папороть. Цікаво, чи розцвітає гімалайська папороть в ніч на Івана Купала? Мабуть, ні. Зате у цих джунглях справжнє царство диких слонів, тигрів, мавп і змій. Вчені-зоологи вважають, що саме тут — місце найбільшого поселення слонів різних видів, порід, мастей, кольорів, розмірів і т. д. Тварини в цих краях почуваються досить безпечно, навіть краще, ніж в африканських заповідниках. Чому? Ні, не тому що умови для полювання в Гімалаях несприятливі, а тому що за буддистськими законами, вбивство будь-якої живої істоти є великим смертним гріхом.

Лише на висоті 1200 метрів серед тропічних рослин можна зустріти дуби, клени, берези, каштани та інші дерева. Така рослинна мішанина тропічних і північних видів є досить рідкісним явищем. Ніде більше в світі пальми, магнолії, лаврові дерева та інші теплолюбні їхні родичі не забираються так високо в гори. А там, на висоті 2000-2500 м, до них приєднуються рододендрони і бамбуки. У цій зоні постійний туман, бо на такій висоті зависають хмари. Тому всі стовбури дерев та їхнє гілля вкриті пухнастим мохом. Ну просто заворожуюча картина, яка нагадує відому казку про зеленого царя Оха.

Починаючи з трикілометрової висоти, схили гір укриті хвойними лісами, які чергуються з альпійськими луками квітучих примул та едельвейсів. За ними поступово насувається гірська пустеля, зрідка вкрита пожовклою травою та великими кам'яними брилами. А вже на висоті 5500 м починається льодове царство вічних снігів. І все це — Гімалаї. Такі привітні і суворі, теплі і холодні водночас. Своєю красою і недоступністю вони приваблюють найхоробріших та найвитриваліших гірських мандрівників. І, на жаль, для багатьох альпіністів Гімалаї стали останньою метою в житті, але ті, хто підкорив «Країну богів», як називають найвищі гори планети індуси, є національними героями, імена яких були вписані в Книгу історії людства.

СОЇЧІРО ХОНДА: бізнесмен - професія творча

Важко знайти автокомпанію з більш багатим досвідом участі у гонках, аніж «Honda». Від самого початку своєї діяльності, випускаючи тільки мотоцикли, вона вже активно і досить успішно брала участь у найпопулярніших мото- і автоперегонах того часу — «Isle of Man», «Формула-1», «Формула-2», BTCC, CART.

Прагнення до лідерства, перемоги — не випадковість і не забаганка. Побудувати свій перший автомобіль Соїчіро змусило захоплення автоспортом. Машина, звісно, була спортивною. Нещасний випадок не дозволив Хонді стати класним гонщиком, проте не завадив стати класним бізнесменом. «Багато людей мріють про успіх. Я вважаю, що успіху можна досягти тільки через невдачі, які повторюються, та самоаналіз. Успіх — це 1 відсоток вашої праці, а решта 99 — невдачі». Так сказав Соїчіро Хонда при отриманні почесного докторського ступеня в Мічигані 1974 року. Елегантні рішення, запропоновані Хондою для складних проблем, базувалися на простуванні простішими шляхами. Це властиво й іншим великим інноваторам світу. Він не знав усіх технічних нюансів, що і дозволило йому йти емпіричним шляхом «проб та помилок», так само як і Едісону. На початку 80-х Хонда став третім у числі могутніх виробників автомобілів у Японії, а до кінця 80-х років — третім у світі. Непогано для людини з восьмирічною освітою, в якої була своя заповітна мрія.

Бізнес і особисте виживання

Уже власник невеличкої машинобудівної компанії Соїчіро Хонда поразку Японії у другій світовій війні прийняв близько до серця. «Закінчимо життя красиво», — сказав він і, продавши стрімко знецінене обладнання свого заводу, купив на всі гроші... бочку спирту. Але все хороше коли-небудь закінчується — навіть бочки зі спиртом. Через рік Соїчіро виявив, що життя продовжується, сім'я просить їсти, а співвітчизники ще можуть дещо купувати. Насамперед — їжу. До неї ще треба було добратися. Кількох жмень рису, що видавалися на картки, ледь вистачало на те, щоб не померти від голоду. Педалі велосипеда з голодного пайка сильно не покрутиш, а громадського транспорту практично не було.

Обмізкувавши ситуацію, Хонда продав усе, що лишалось, заліз у борги і купив на розпродажі армійських запасів партію моторчиків. Десяток робітників у маленькому орендованому сарайчику монтували їх у рами велосипедів — так на світ народився мопед «Dream» («Мрія»).

Уже потім з'явилася модель «Супер Клаб», запущена вже не тільки в Японії, а й в Америці. Його оригінальні ідеї змінили імідж мотоцикла від рокерського атрибута, культивованого «Харлеєм», до «веселого сімейного засобу пересування для середнього класу».

Машини «Honda» не пасли задніх на ринках Європи та Америки, і ось чому. Ще в 1956 р. компанія записала у посадових інструкціях, що найголовніше для них, працівників, — це... «З радості».

Перша: радіє Покупець, бо купив «Хонду».

Друга: радіє Продавець, бо бачить Першу радість.

Третя радість: радіє Виробник — це його працею створені Перша і Друга радість.

Схема працювала і давала плоди.

Через емоційні вибухи, які дозволяв собі Хонда, підлеглі називали його «Містер Грім». Вони любили свого шефа й побоювались. Він давав відкоша тим спеціалістам, які отримували формальну освіту протягом багатьох років, бо відчував: зиску з зубрилок не буде.

The company founders
Soichiro Honda & Takeo Fujisawa
1973

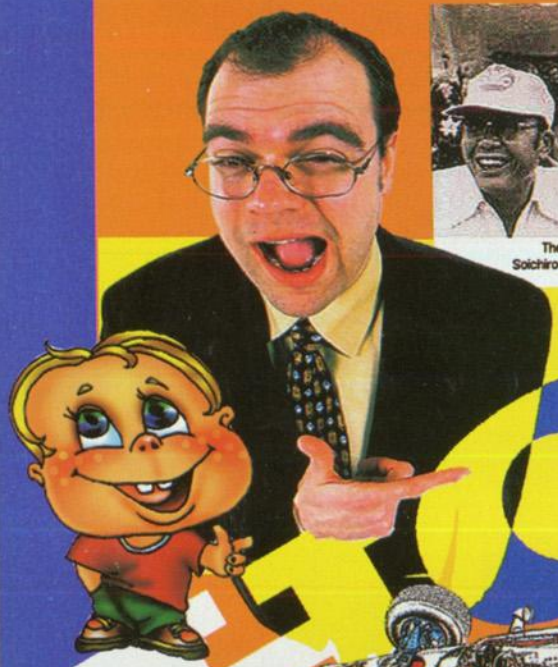

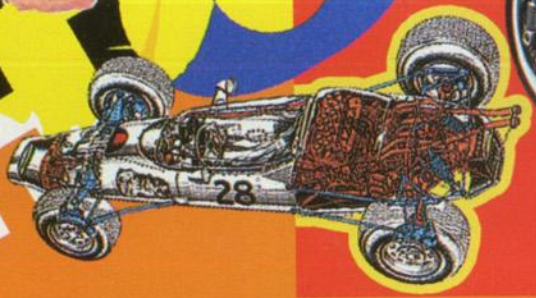

Геній на пенсії

Після виходу з компанії Хонда заснував два фонди — міжнародну асоціацію з проблем безпеки руху та фонд Хонди. Фонд організував симпозіуми, на яких Хонда виступав з лекціями. На здивовані запитання журналістів, навіщо все це власнику автокомпанії, Хонда відповідав просто: «Я вже не власник».

Так, у 1991 році президентом «Хонди» став Нобухіко Кавамото. Двадцятирічна школа «Хонди» дозволила йому перебороти кризові для автомобілебудування роки, хоч і довелося впровадити ненависну патріархам «Хонди» управлінську піраміду. Якби Хонда був живий, напевно б лишився задоволений своїм учнем. Як він сам казав, «людина, яка очолює компанію, повинна бути готовою до дій, які іншим можуть здатися ненависними».

Гороскоп на клумбі

Покажи пальцем того, хто не любить квітів... Немає? Звичайно ж, нема. Бо квіти люблять не лише люди, не лише тварини, не лише птахи і не лише комахи... Простіше кажучи — квіти люблять усі. І для кожного на Землі знайдеться «своя квітка»...

Співстав число свого дня народження і відшукай «свою» квітку. Вирахувати своє число дуже просто. Воно має бути однозначним. Народився ти, скажімо, десятого числа. Десять це 1 та 0. 1+0=1. Твоє число —1. Або 28. 2+8=10. Десять знову розбиваємо на 1 та 0, ну а далі ти все знаєш.

Число 1 (1, 10, 19, 28) **Соняшник**

«Підшефних» соняшника люблять, цінують та поважають за авторитет і силу. Їх вважають незамінними та неповторними. Навіть у безвихідних ситуаціях вони блискавично вирішують проблеми. «Соняшники» настільки обдаровані, що реалізувати себе можуть лише у зрілому віці, бо у юності просто «розсипаються пилком», розмінюючись на незначні справи. Для того щоб досягти успіху, вони повинні діяти чесно та безкорисливо, дослухаючись до свого серця. «Хитрувати» вони не навчились... Втім, їхнє життя і так нагадує повну чашу.

Число 2 (2, 11, 20, 29) **Півонія**

Це вірні, постійні та наполегливі люди, які зовні видаються відвертими впертюхами. Втім, їхнє витончене почуття домашнього затишку вражає навіть байдужих. «Двієчники» ретельно обирають собі надійних супутників життя. Проте для цього спершу не завадило б трохи вдосконалити свою інтуїцію та психологічні здібності. Ці риси допомогли б краще зрозуміти ближніх та впевненіше спілкуватися з ними.

Число 3 (3, 12, 21, 30) **Горошок запашний**

Ця квітка — талісман комунікабельних та допитливих. Такі «горошки» динамічні, діяльні і неподатливі. Їм не подобаються визначені рамки та обмеження. З усіма «запашні» знаходять спільну мову, ніколи не вішають носа і... не переймаються надто складними проблемами всерйоз і надовго. Для того щоб досягти у житті успіху, «горошкам» варто скинути «баласт» зайвого азарту та поверховості. Їм би пішло на користь логічне мислення та логічні дії в повсякденному житті.

Число 4 (4, 13, 22, 31) **Волошка**

Надійні, прямі, відчайдушні — ось які «діти» свого покровителя. Їх з повним правом можна назвати «хлібосолами» — вірними у любові та дружбі. Вони намагаються якнайкраще влаштувати своє життя. Категорично не приймають експериментів, які суперечать їхнім усталеним нормам. Друзі недарма називають «хлібосолів» диваками-донкіхотами. Для того щоб впіймати удачу, «волошковим» слід іноді «виходити за рамки» та пам'ятати, що методи, якими можна досягнути миттєвого успіху, не завжди придатні для великих справ.

Число 5 (5, 14, 23) **Лілія**

«Лілейні» люди — це сама витонченість та вишукана романтичність. Їм до смаку стильне життя, а ще вони полюбляють гостренькі враження. Втім, побоюються ризику і страшенно вразливі, як і самі квіти. От якби додати їм трохи більше скромності та стриманості — тоді було б набагато легше бігти до успіху. А ні — так тільки те й доведеться робити, що галопувати все життя в полоні непередбачуваних обставин. Тож вибір, Лілії, за вами.

Число 6 (6, 15, 24) **Мак**

«Маківчани» непомилково реагують на почуття і думки оточуючих. Вони альтруїсти. Сприймають людей кращими, аніж ті є насправді. А потім часто розчаровуються. Серед них багато обдарованих провидців та психологічних цілителів. Користаючи зі своїх здібностей, займаються тим, що наставляють людей на шлях праведний. Щоб досягти вершини, «маковим» слід уникати зайвої нелогічності та поклоніння парадоксам цього світу. У житті безліч таких речей, і примножувати їх, звичайно, не варто.

Число 7 (7, 16, 25) **Орхідея**

Які ж чуттєві, доброзичливі ці «орхідейні»! Понад усе цінують красу і гармонію. Їм до вподоби пригоди, культура та мистецтво інших народів. Невтомно шукають поживу для розуму, відвідуючи розмаїті культурні заходи та збіговиська. Сімейний затишок та барвисті шати — чи не найцінніше у їхньому списку... У будь-якій ситуації зберігати оптимізм та ставитись до життя легше — і тоді перемога усміхнеться їм неодмінно.

Число 8 (8, 17, 26) **Маргаритка**

Маргаритка — покровителька чесних, скромних, мужніх, але іноді нетерплячих людей. Варто їх запалити якоюсь ідеєю, — і нема їм спочину... Акцентують на матеріальному становищі — воно повинно бути надійним. Службові справи намагаються виконувати швидко і якісно. Та друзів у «маргаритових» небагато. Для успіху нічого особливого їм не потрібно: лиш мовчати і сумлінно виконувати свої справи, а з часом усе здійсниться.

Число 9 (9, 18, 27) **Троянда**

У кого в петлиці ця чарівна квітка, тому відомо, що таке романтика, відвага і шляхетність. «Трояндові» воліють жити суспільним, а не особистим життям. Ставлять перед собою високі цілі, долають серйозні перешкоди і часто перемагають. Від життя вони вчаться бути сильними. Заради коханої людини здатні перейти «вогонь, воду і мідні труби»... Та — більше терпіння: неможливо обійняти увесь світ... Адже і безмежжя має якісь межі...

HONDA: зроблено в Японії

Що таке «Хонда»? Фантазер Пундик придумав таке розшифрування:

Х ороший,
О собливо
Н адійний,
Д обротний
А втомобіль.

Ми з ним погодились. А я, коли виросту, куплю собі джип «Хонду» і кататимусь на ньому сам та друзів своїх возитиму.

Народження компанії

У 1946 році, коли Японія ще була в стані повної розрухи після другої світової війни, Соїчіро Хонда заснував у місті Хамамацу невеличку фабрику «Yamashita» по виготовленню двигунів і мопедів. У вересні 1948 компанія отримала свою сучасну назву — «Хонда Мотор Ко., Лтд.».

Своїм успіхом фірма великою мірою зобов'язана генію Хонди. Але не тільки йому. Другим батьком-засновником компанії справедливо вважають Такео Фудзісаву, який завдяки своїй видатній філософії керування почав працювати з 1949 року. Хонда присвятив себе технології виробництва, а Фудзісава — керівництву корпорацією.

Філософія Хонди

«First man, then machine» — це більше, ніж вислів чи рекламний слоган. Це — філософія, яку засновники залишили у спадок. «Рух без філософії — мертва зброя; філософія без руху нічого не вартує». Ще 1956 року фірма оголосила основний принцип своєї діяльності: «Ми віддані ідеї створення ефективної продукції за справедливою ціною для максимально повного задоволення потреб кожного покупця в кожній країні».

Від мопеда до машини

Перший мопед «Хонда» був оснащений двигуном D (від «dream» — мрія). Серійне виробництво таких мопедів розпочали в 1951 році. А вже у 1958 році в США появляються перші японські «Супер Клаби», які лишають позаду понад 50 конкурентів. Модель мала зручну підніжку, яка сподобалася жінкам та підліткам. Дрібничка, та все ж...

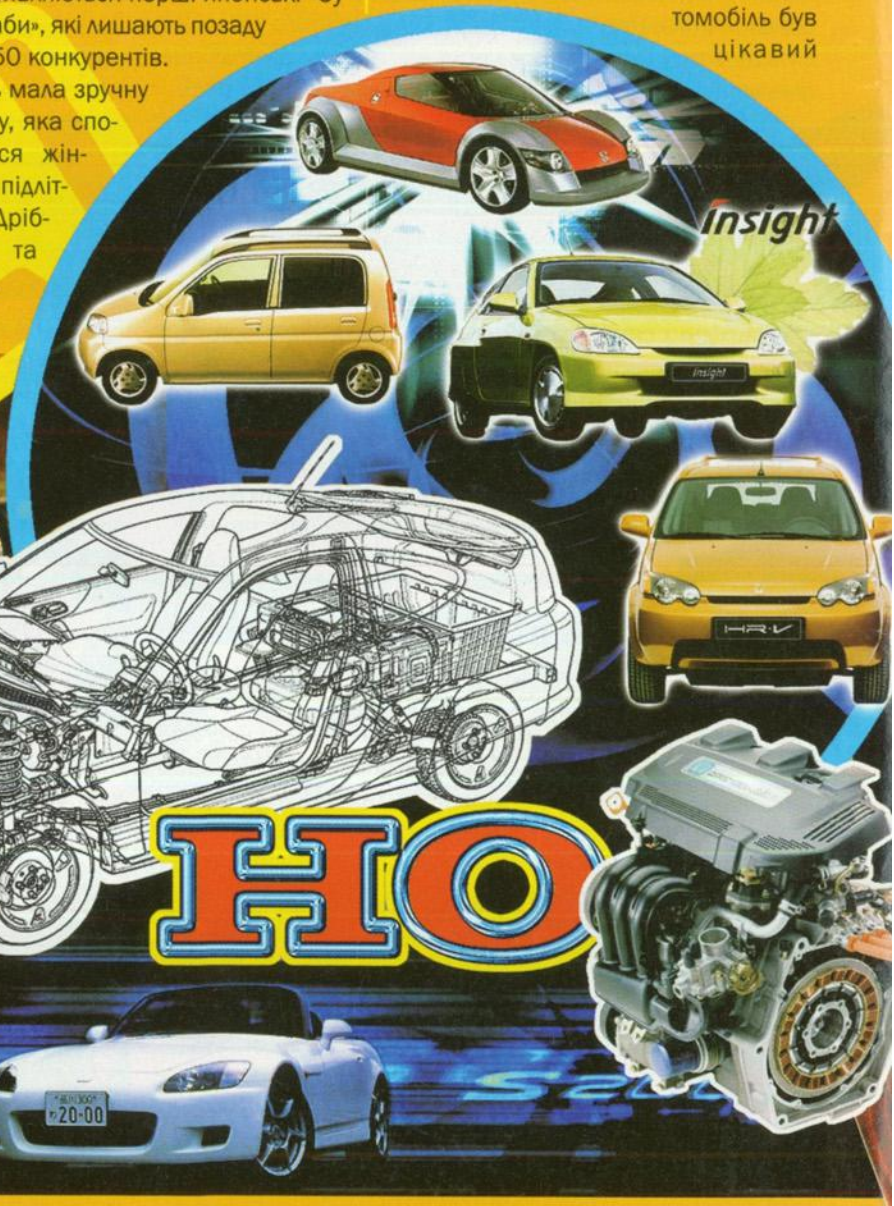

Невдовзі завдяки рекламній компанії під гаслом «Кращі люди їздять на мотоциклах «Хонда!» фірма завойовує провідні позиції у виробництві мотоциклів. Витративши понад 5 мільйонів доларів на рекламу, вона створює імідж байкера та сприяє популяризації мотоцикла. На 1968 рік було видано перший мільйон двоколісних машин. А в середині 1980-х років фірма тримала в руках до 60% світового моторинку.

Створивши собі добре ім'я в мотоциклетній галузі, в 1962 році фірма починає розробку автомобіля, і вже у 1964 році вводить в експлуатацію автозавод. Першим автомобілем з маркою «Хонда» був вантажний фургон Т360. У цьому ж році на автовиставці в Токіо фірма представляє перший легковий автомобіль — невеличку спортивку S500. Вона й стала переможцем на 600-кілометровій дистанції на гонках у Нюрбургрінгу 1964 року. Цей автомобіль був цікавий надсучасною конструкцією 4-циліндрового двигуна, в якому використали багато нових інженерних рішень. На базі цієї моделі пізніше створили S600, яку з 1965 року експортували за кордон. Пізніше японці створюють ще одну супермодель — S800.

З новачків — у флагмани!

Новаторські ідеї 1960-х підготували базу для того, щоб уже в 1972 році до «Хонди» прийшла справжня слава. Приніс її компактний недорогий «Civic» з революційним двигуном з двовихровою камерою згоряння. 15 млн. чоловік виявили бажання придбати цей автомобільчик. Що ж, клієнту видніше. «Powered by HONDA» означає, що над

конструкцією працювали найкращі інженери Японії, для яких час спливає в іншому, «хондівському» вимірі, а закони фізики не мають такої ваги, як для інших автобудівників. Завдяки кропіткій дослідницькій роботі, яка ні на секунду не спинялась під час численних Гран Прі та інших перегонів, та враховуючи рівень застосування цих досягнень, автомобілі марки «Хонда» починають порівнювати зі швейцарськими годинниками. Фірма займає пристойне місце на Планеті Автомобільних Технологій.

Кожна наступна марка автомобілів має свої характерні риси, але всім їм притаманні Якість, Виклик, Партнерство, Прогрес.

У травні 1976 року на автошляхи світу вривається нова модель — «Honda Accord». Спочатку це був автомобіль з кузовом хетчбек, але вже через рік додається седан. Універсальне авто цієї марки у 1985 році отримує назву «Aerodeck», його через три роки починають випускати на новому заводі, збудованому в штаті Огайо. Фірма нарощує випуск цього автомобіля і намагається перетворити його у всесвітній. Його й досі випускають у США, Канаді, Мексиці, Великобританії та на Тайвані. Налагоджено також складання цих автомобілів у Новій Зеландії та Венесуелі.

Сезон «Формули-1» 1988 року приніс «Хонді» чергову славу: на болідах «McLaren», укомплектованих турбонадувними двигунами, Айртон Сенна та Ален Прост виграли 15 із 16 Гран Прі чемпіонату світу. Ці двигуни були поза конкуренцією: з 1986 по 1991 Кубок Конструкторів F1 «Хонда» вигравала 6 разів. Щоб перелічити усі призи, завойовані автомобілями «Хонда», не вистачило б і всього журналу. Досить лише додати, що популярні американські боліди серії «IndyCar» з двигунами «Хонда» поза конкуренцією й дотепер.

Після випробувань в автогонках путівку в серійне виробництво отримала знаменита хондівська система керування чотирма колесами окремо (VTEC), яку застосували в 1987 році в моделі «PRELUDE».

Через 2 роки «Honda legend» першою серед автомобілів укомплектували системою контролю за навантаженнями на привідній частині авто. Спеціалісти фірми розглядають питання безпечної експлуатації автомобіля в комплексі. Потужний, швидкий автомобіль повинен мати надійну, ідеально відрегульовану ходову частину, оптимальну міцність кузова, відмінні гальма та зручний салон. Це допомагає водію уникати аварійних ситуацій. І це доведено не лише на випробувальних стендах, а й конструкцією машин марки «Хонда».

Лідер автотехнологій

«Хонда» ніколи не шукає місця серед лідерів автомобільних технологій. Вона завжди на декілька років попереду найсміливіших інженерних рішень. У 1993 році фірма виграє гонки автомобілів на сонячних батареях — «World Solar Challenge», які відбувалися в Австралії. «Honda Dream» побудована конструкторами компанії, які намагаються вирішити питання використання альтернативного палива. З перших же днів свого існування «Хонда» веде дослідження щодо зменшення викидів у атмосферу. 21 грудня 1988 року фірма запропонувала прототип автомобіля XXI століття «Honda VV». У ньому використано високоефективний гібридний силовий агрегат: під час розгону електродвигун, що живиться від акумулятора, допомагає 1-літровому двигуну, укомплектованому системою VTEC. На літрі пального «Honda VV» проїжджає понад 30 км.

У 1999 році одна з наймолодших автомобільних компаній відзначила перший 50-літній ювілей. Якість продукції «Хонда» — це не абстрактне поняття. По-перше, це якісне проектування. По-друге — якісні деталі. І нарешті — якість складання. Тож не дивно, що фірма має понад 10 млн. клієнтів по всьому світі. Підростеш — приєднуйся!

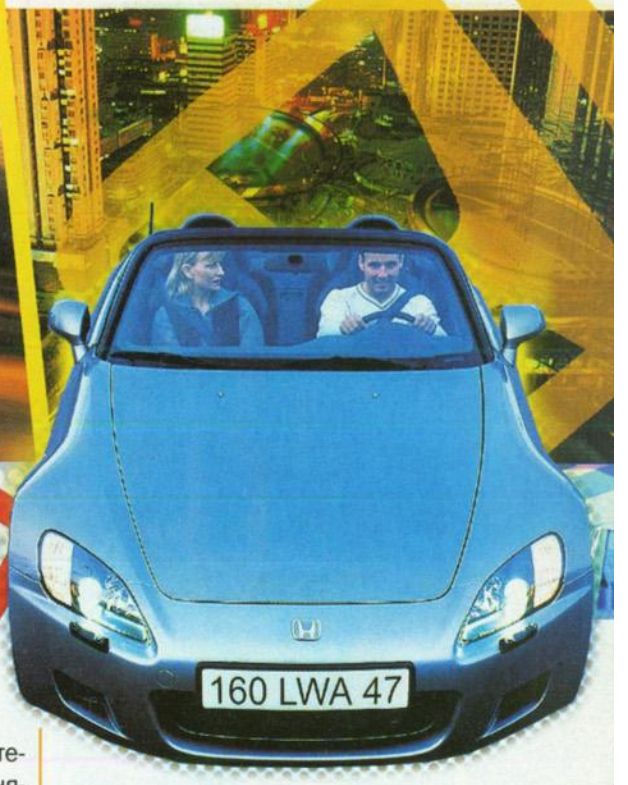

Тібет

Коли ти собі думаєш, що на світі є речі, які існують просто так, то дуже сильно помиляєшся. Нічого випадкового немає, усе, що існує — потрібне комусь або для чогось. Абсолютно усе має свою місію у житті, своє пояснення і своє розуміння. Навіть якщо ніяка наука не може чогось пояснити, це ще не означає, що пояснення взагалі немає.

От, скажімо, стоять собі піраміди. І що з того, спитаєш? Ну стоять. У Єгипті їх 34, в Латинській Америці — 16, а в Тібеті, на невеликій території, аж понад 100. Збудували їх, от вони і стоять, чи не так ти подумаєш? Ну, були в Єгипті фараони єгипетські, в Америці — вожді індіанські, що ж тут незрозумілого?

А в Тібеті? Це вже я, Крапка, запитую. Назви мені того фараона чи вождя, який набудував у Тібеті всі ці споруди. І не просто набудував, а з дотриманням строгих математичних розрахунків.

Добре, добре, не буду обтяжувати математикою. Я просто розкажу про сенсаційні дослідження останньої наукової експедиції 1999 року. Учасники її виявили, що коли провести вісь від головної гори Тібету Кайлас (Кайлаш) на протилежний бік земної кулі, то можна потрапити просто на острів Пасхи, де знаходяться давні кам'яні статуї невідомого походження. Коли з'єднати цей острів із мексиканськими пірамідами уявною лінією і продовжити її далі, ми упремося... точно в гору Кайлас, що на Тібеті. А якщо з'єднати таким собі меридіаном гору Кайлас із єгипетськими пірамідами, то знову ж виходимо на острів Пасхи!

Відстані від тібетських пірамід до єгипетських і від острова Пасхи до мексиканських пірамід абсолютно однакові. На сьогодні немає жодних сумнівів, що світова система пірамід колись давно збудована кимось для зв'язку нашої планети із космосом.

Тібет — місто богів

Тібетська група пірамід є найбільшою на Земній кулі. Уяви собі сотні пірамід, які розташовані рівномірно, у строгій математичній залежності від чотирьох сторін світу, довкола основної піраміди — священної гори Кайлас. Висота цієї гори — 6714 метрів. Усі інші піраміди Тібету вражають своєю різноманітністю та формами, їх висота від 100 до 1800 метрів. Для порівняння скажу, що відома єгипетська піраміда Хеопса сягає «лише» 146 метрів. Усі піраміди світу схожі між собою, але тільки в Тібеті серед пірамід стоять цікаві кам'яні конструкції, які через плоску або увігнуту поверхню називають «дзеркалами».

Тібетські лами вважають ці конструкції своєрідною «машиною часу». Чому? Про це пізніше. А ще в Тібеті є гігантські кам'яні брили, які нагадують постаті людей. Таких велетнів також немає коло інших пірамід планети.

Давня тібетська легенда розповідає, що колись на Землю з небес зійшли Сини Богів. Це було дуже давно. Сини володіли дивною силою п'яти елементів, за допомогою якої збудували гігантське місто. Саме в ньому, як твердять східні релігії, містився Північний полюс до Всесвітнього потопу.

Тібетські та непальські лами розповідають, що в районі гори Кайлас знаходиться зона так званої тантричної сили, яка дає початок життю. І зайти у цю зону може не кожен бажаючий, а лише людина «освячена».

Попри висоту та несприятливі умови погоди на Тібет приходить дуже багато прочан, переважно з Індії та Непалу.

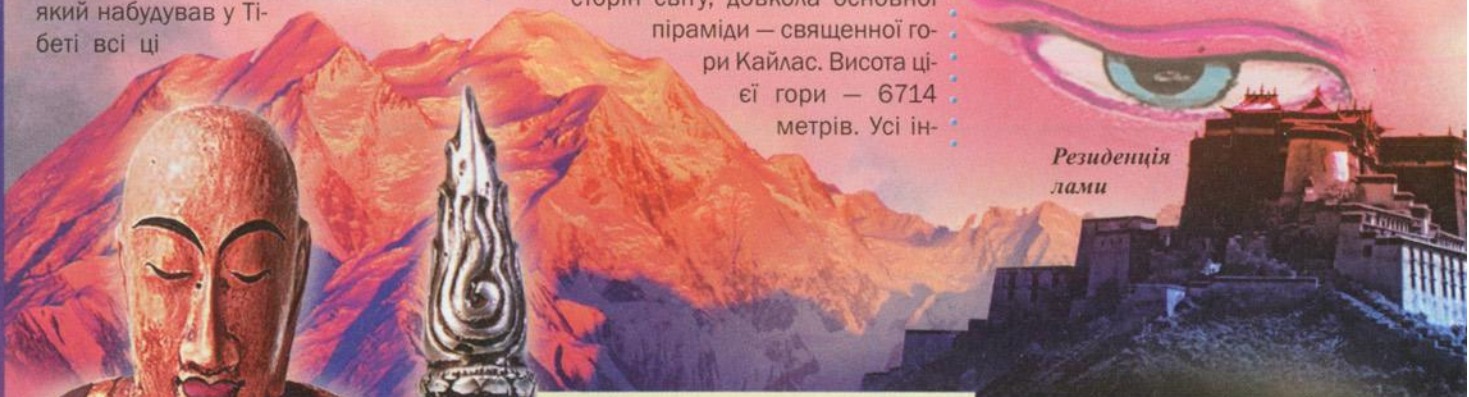

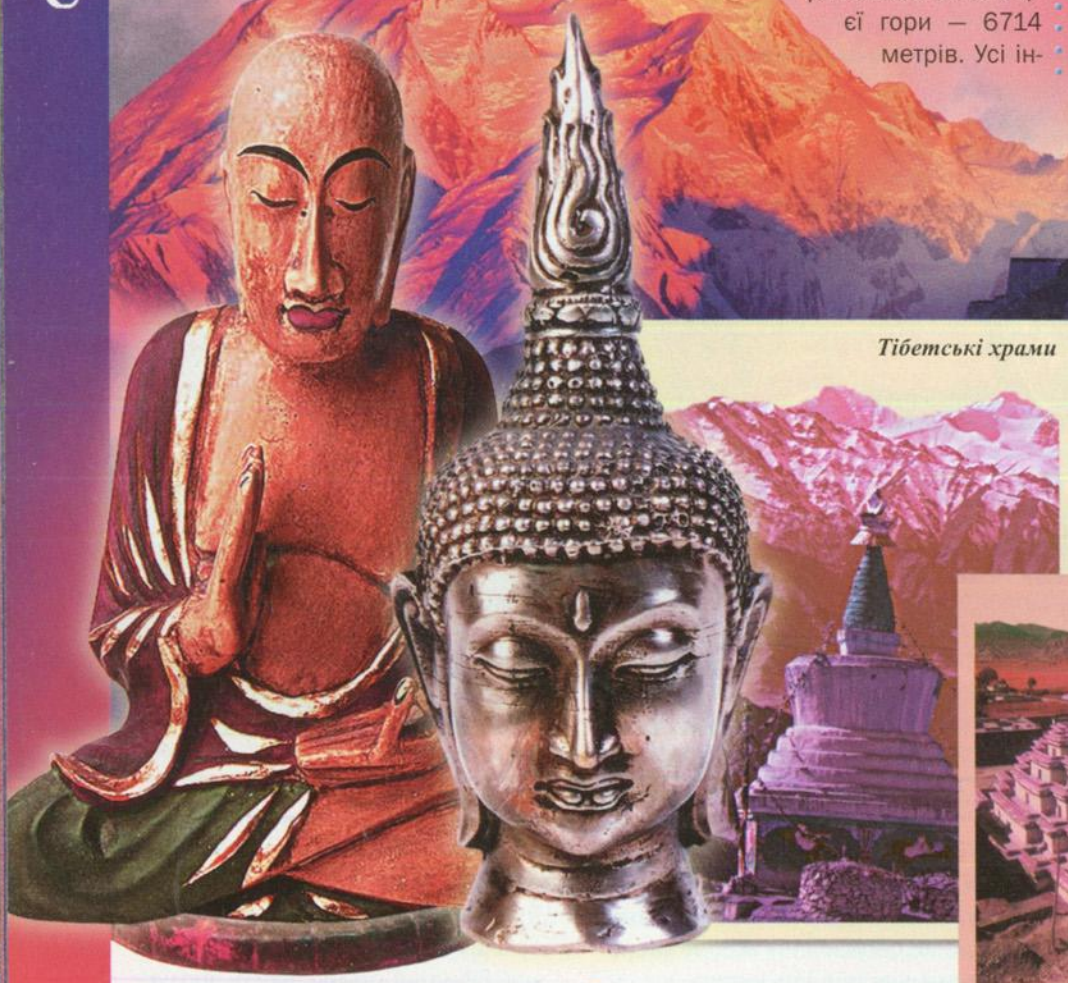

Тібетські храми

Резиденція лами

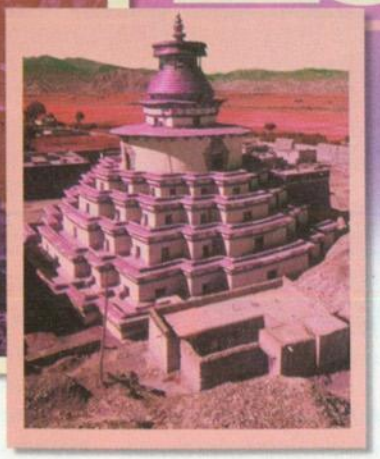

Одні хочуть лише подивитися здалеку на гору Кайлас й увібрати в себе священну енергію, інші намагаються обійти гору довкола хоча б один раз, що символізує собою звільнення людини від земних гріхів. Хто має більше сили, той проповзає священне коло (а це — 60 км!) на колінах. А якщо людина зможе пройти довкола священної гори 108 разів, вона відразу стає святою.

Індуїсти та буддисти можуть проходити священне коло тільки за годинниковою стрілкою, а прихильники найдавнішої з релігій — Бонпо — тільки проти.

Усі прочани поводяться на Тібеті якось по-особливому. Вони намагаються са-

мозаглибитися, зосередитись перед зустріччю з чимось вищим. Цього стану людина досягає шляхом тривалої медитації. Взагалі-то кажучи, чимало психологів та психотерапевтів радять займатися медитацією (самонавіюванням) усім, незалежно від віку та віросповідання. Кажуть, що дуже корисно. А надто коли почуваєшся незатишно, самотньо, коли ситуація геть безнадійна. Медитація допомагає заспокоїтись, зосередити свою увагу на чомусь більш вагомому в житті, знайти в собі силу, щоб у стані важкої депресії не накоїти дурниць.

У багатьох східних країнах гора Кайлас вважається найсвятішим місцем на планеті Земля. Вона та навколишні гори були збудовані за допомогою могутньої сили п'яти елементів: повітря, води, землі, вітру та вогню. У Тібеті цю силу вшановують як психічну енергію Всесвіту, як щось недоступне та недосяжне для осягнення людським розумом! А тут ще на висоті 5680 метрів знаходиться знаменита «Долина Смерті», пройти крізь неї можна лише священною дорогою, визначеною тібетськими ламами. Зійдеш з дороги — потрапиш у зону дії тантричної сили. А кам'яні «дзеркала» так змінюють плин часу для тих людей, які туди потрапляли, що за лічені роки вони перетворювались на старців. Тож трапиться побувати на Тібеті — гав не лови!

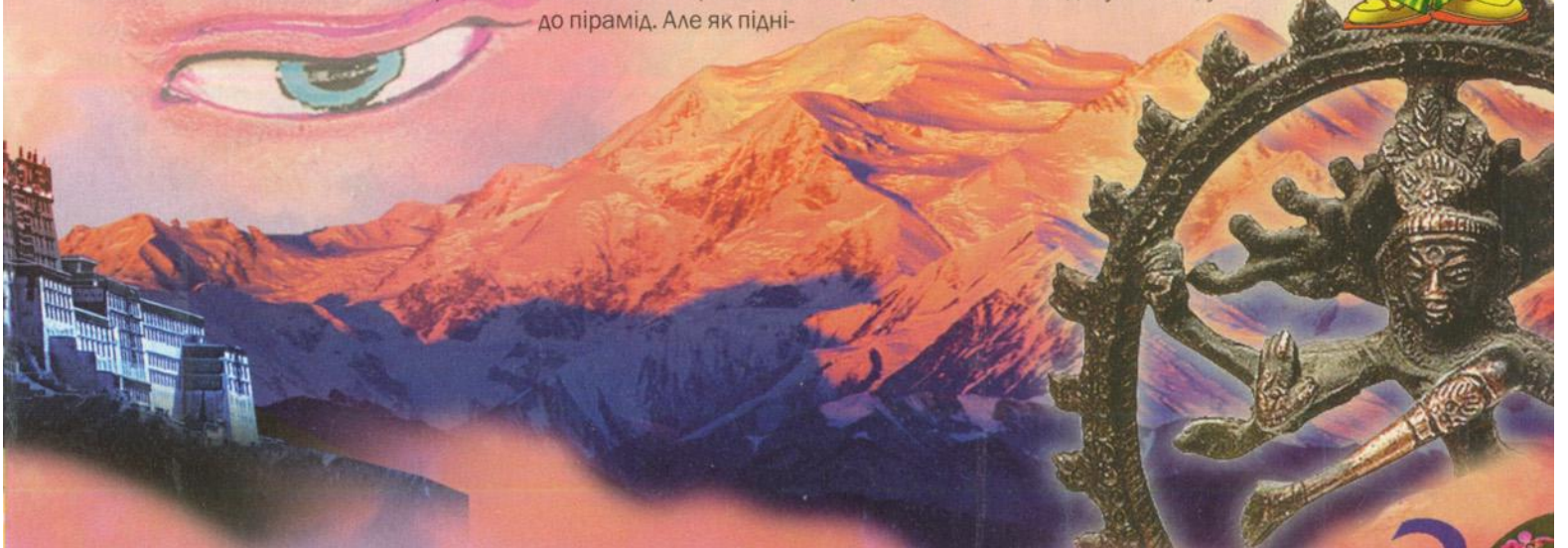

-ворота в космос?

Кам'яні дзеркала

Це унікальні кам'яні конструкції, які сполучені з пірамідами і мають гладку напівкруглу або увігнуту поверхню. Найбільша загадка для науки — здатність кам'яних дзеркал змінювати час. «Час» — це енергія, здатна концентруватися («час стискається») і розподілятись («час розтягується»). Приклад часової дії тібетських дзеркал — загадкова смерть чотирьох альпіністів, які під час експедиції зійшли із вказаної священної дороги, а після повернення за один рік постаріли й померли. Медицина не змогла встановити причини їхньої смерті.

Усі кам'яні «дзеркала» мають різну форму та різні розміри. Одне з них, яке має висоту 800 м, називають «Кам'яний палац щастя». Вважають, що це є місцем переходу в інші паралельні виміри. Найбільші «дзеркала» — плоскі схили західної та північної сторін головної піраміди Кайлас. Вони мають чітку увігнуту форму. Висота кожного з них — 1800 м. Коли дивишся на ці «дзеркально»-пірамідальні конструкції, складається враження, що всі «дзеркала» були виготовлені окремо і потім приставлені до пірамід. Але як підніматі ці гігантські кім'яні брили? Вчені твердять, що такі велетенські площини мають здатність передавати енергію, яка накопичується в самих пірамідах, з'єднуючи її з потоками інших енергетичних сил Всесвіту.

Загадкові будівничі

Творці пірамід, безсумнівно, знали закони тонких енергій та вміли ними керувати. Але хто це був? Гіпотез існує багато. Одні думають, що піраміди збудували звичайні люди, гуртом перетягуючи кожну окрему плиту, підносячи поступово будівлю вверх. Інші — піраміди — це результат втручання в земні справи інопланетян.

На деяких пірамідальних конструкціях залишились сліди малюнків, схожих на обличчя людей. Отже, піраміди могли збудувати представники високорозвинутої цивілізації. Найбільш розвиненою на землі була цивілізація лемурійців — раси, яка володіла енергією Духа. Проте вони мали величезні очі і маленькі носи, а ті люди, що на малюнках, більше скидаються на наших сучасників.

У буддистській літературі чимало уваги приділено атлантам, нашим попередникам. На вигляд вони майже не відрізнялись від нас. Ну, хіба що зріст — 3-5 м, перетинки між пальцями рук та ніг, та ще зубів було більше, ніж у нас (аж 40!), і язик дуже великий. Може, це їхні портрети лишились на стінах піраміди.

А ще на одній кам'яній брилі висічено чотири постаті. Поруч із ними — овал з двома отворами, що нагадує літаючий апарат атлантів — віман. Атланти, як описано в тібетських документах, у певний момент свого існування отримали доступ до знань лемурійців, записаних на спеціальних золотих пластинах. На одній із тібетських вершин, як доказ цього, сидить людина, ні, не жива, а кам'яна. Такий собі монумент, зростом як 16-поверховий будинок (тобто 40 м заввишки). Людина сидить в позі Будди, тримаючи на колінах велику пластину. Її голова злегка опущена донизу, ніби вона читає. Постать повернута на південний схід, туди, де на території Тихого океану колись була легендарна Лемурія. Цей монумент є символом передачі атлантам знань лемурійців. Але сьогодні ніхто не може добратися до читаючої постаті, бо «сидить» вона якраз у зоні дії одного із тібетських «дзеркал». Напевно, людям нашої цивілізації потрібно мати багато терпіння і великий запас духовної чистоти, щоб дістатися до тих потаємних знань, які, можливо, змінять на краще все наше майбутнє життя.

"Я поїду в зелені

Коломия — не помия...

Радісно зателенькав мій старий телефон. «Мабуть, щось цікаве, раз так виспівує!» — подумалось тоді... Так і є — запропонували поїхати на екскурсію місцями Гуцульщини! Овва! Скільки барвистих пейзажів та кольорових мережаних мрій наснилось перед мандрівкою!.. І ось ми уже в автобусі, прямуємо до Коломиї. Місто чепурненьке, наче запишалося собою. Ще не встигло відцвісти після останнього Гуцульського фестивалю! (А проводять їх тут щорічно!)

Проминаємо міську ратушу — колись тут була тюрма, де ув'язнений Іван Франко написав «Вічний революціонер». У місті два суперкласних музеї. Один із них давній, як сама мудрість — Музей народного мистецтва Гуцульщини, а інший — новенький, свіженький, щойно з-під риштування — музей Писанки.

Знаєш, гуцули хоч і відлюдкуватий народ, але речі майструє фантастичні! Кажуть, що їм із гір до Бога ближче — і Всевишній їм допомагає!

«Перед вами, — урочисто провадить гід, — інтер'єр давньої гуцульської хати. Столи, крісла і скрині майстри оздоблювали різьбою. У кутку — пічка 1911 року, на якій кожна кахля має свій неповторний малюнок. Ліжка застеляли барвистими тканими веретами, а в зимову пору — вовняними ліжникам. Одяг вішали на поперечині. До балки (сволока) чіпали колиску...»

Стало зовсім темно, та не зовсім страшно. Вовків та ведмедів уже давно не чувати, хіба що нечиста сила чорницями ласує... Які тут називаються «афени».

Гуцули й досі вірять у щезників, чугайстрів та мавок. Кажуть, що ворожбит-мольфарник уміє з ними по-іноземному, по-їхньому балакати, зуби заговорювати, до праці заохочувати...

Не дивно — в горах не так багато люду, тому з духами треба жити дружно, як заповідав ще кіт

Полонина

Колиба

Чи знаєш ти, що гуцули розпізнають одні одних не за паспортами чи пропискою, а за кольором оздоби на рукавах сорочки. У Верховині вони «холодні», а в Космачі — жовто-гарячі.

Сап'янові чоботи для Настуні

А потім було місто Косів. Поселились ми на турбазі, і потягнуло нас у гори — природа кличе! Ми ж бо діти асфальту, а тут — повітря, гори, гуцули...

Наспівую собі щось, ідучи... А потім думаю, — що ж то я таке знайоме наспівую?! Таж ту пісню, яку кожен, мабуть, чув: «Вербовая дощечка... по ній ходить Насточка...» І далі: «Коли милий приїде, що Настуні привезе! Сап'янові чоботи косівської роботи, в Станіславі куплені, в Криворівні згублені...»

Леопольд. Мало там що у господарстві придасться...

У Косові гарно. Все — поруч, усе — мов на долоні. А хатки у них які виплекані — наче із казки привезені. Така собі своєрідна гуцульська готика.

Наступного дня зраненька ми бачили, як «дихають» гори. В гуцулів вони живі, мають душу і вміють розмовляти. Перейшлися дружною громадою у приватний музей-садибу Миколи Корнелюка на присілку Москалівка. Він зі своєю талановитою родиною зібрав безліч дивовижних фольклорних речей. Поза тим,

Карпати..."

кожен у його родині — майстер гуцульських ремесел. До нього в гості вищі посадові особи приїздили, — цим пан Микола дуже пишається. Наостанок нашої зустрічі пан Корнелюк прочитав нам слово напутнє та праведне — щойно повернувся з церкви.

Гуцули, правду кажучи, — люди дуже побожні. Десяти заповідей по совісті дотримуються, церковні празники святкують, інших настановляють. Тому й сильні вони духом — з Божими ласками легше і незгоди долати, і фантазувати з різцем у руках.

А поки у лісі між соснами співає сокира, ми мандруємо далі. Бувай, Косове! Ми неодмінно повернемось знову сюди! Мандруємо на перевал. Зупиняємось перепочити. Нелегка то справа — два дні поспіль в автобусі труситись.

Гуцульський народний одяг

Скелі Довбуша

Чорногірський хребет

Водоспад у Яремче

Трембіта

От де серце у гуцула!

А під небесним склепінням причаїлося село-музей Криворівня. Свого часу тут побували Леся Українка, Іван Франко, Михайло Коцюбинський (згодом написав «Тіні забутих предків»). А його тезка Михайло Грушевський мав тут свою дачу і влітку відпочивав з усією сім'єю від галасливих студентських аудиторій. Тут, у Криворівні, 1964 року режисер Сергій Параджанов зняв світової слави фільм за однойменною повістю Михайла Коцюбинського про ніжне та романтичне кохання Марічки й Івана. (Головну роль зіграв дуже відомий український актор Іван Миколайчук — родом із цих країв). Не фільм — справжня Енциклопедія Гуцульщини! Та переповідати сюжет не буду — самі подивіться, не пошкодуєте. Звичайно, це далеко не «Титанік» чи омебльовано-напакований «Район Мелроуз», та свою красу має — її лиш треба зрозуміти.

Стою собі над Чорним Черемошем, дивлюсь на бистрий потік і думаю... Звідки гуцули взялися!? Десь вичитала, що слово «гуцул» за походженням валахське і означає «сильний». Інші вважають, що в пору татарських набігів на рівнинні простори України, коли татари брали людей у ясир, гуцули втекли на своїх чорних конях у гори. Всяке говорять. А що правда, то правда — душа в гуцула — суцільна таємниця, наповнена багатством словесним, — переказами та легендами.

До Верховини — колишнього Жаб'є — рукою подати. При в'їзді напис, досить сакральний: «Верховина — серце Гуцульщини». З вікна автобуса видно Чорногору... Вона і влітку на вершині красується снігом.

— Чого ти ся, бай, не жениш, Високий Бескиде, — питає вітер Чорну Гору. А Чорна Гора йому відповідає:

— Бо зелена полонина за мене не піде!

— Отак стоять вони обоє, милуються красою, а поженитися не можуть. Тільки вітер їм співаночки носить...

Напевно, й до наших часів тут розказують такі легенди, а вівчарі випасають великі отари овець — як ідуть навесні, то приходять аж пізньої осені. Перед кожним таким випасом збираються на молитву та трембітають, аби гори знали. Про це ти також довідаєшся із фільму «Тіні забутих предків».

Здається, що велетенська рука крутить глобусом вліво, вправо. Знову петляємо звивистими гуцульськими дорогами, минаємо Ворохту і от — Яремче...

Ходить Довбуш молоденький...

Зі славним опришком, українським Робін-Гудом Олексою Довбушем, ми трохи розминулися у часі — на якихось сто з лишком років. Не біда. У Яремчі дотепер є скеля Довбуша і безліч легенд, пов'язаних із його життям. Олекса був дужим та вродливим чоловіком. Дівчата умлівали за ним, але серце своє, справедливе та чесне, він подарував зрадливій Дзвінці. Вона залишилась чи не єдиною його любкою.

Музей писанки в Коломиї

Старі люди казали, що Довбуш допомагав бідним і захищав їх від кривд можновладців та скупих багатіїв. Мав таку силу, що його жодна куля не брала, і ніхто його не міг викрити. Ховався він у лісах і мав там великі заховані скарби. Значну частину їх роздав бідним. Отому й не злюбили його заможні скупиндрі. Та не ворожа куля і навіть не підступні поліціянти погубили легіня, а зрадливе серце невірної Дзвінки. І найдивніше у цій історії те, що сам Олекса Довбуш передбачав свою загибель, але... Так мало статися... Бо звідки б іще народилось так багато легенд, пов'язаних з ним та Гуцульщиною взагалі!

БУДУ, ЯК всіх любити буду!

Стук-стук тобі у двері! Відчини! Це ж я — твій Класний! Не хочеш зі мною на Гаїті? Що брати з собою? Та не треба нічого! Яка там віза, які папери — прихопи оцей журнальчик — і гайда!

Не забудь ліхтарик, там може бути темнувато. Мабуть, чув хоч раз, що там живуть зомбіфіковані. Не чув? Тим краще — ще нічого боятися. Вуду боятися — на Гаїті не літати! Тим більше, що ніяких природних небезпек Класний тобі не пропонує — тільки слухай і дивуйся! Дивуйся — і слухай! Тобто навпаки — слухай і дивуйся!

Гаїті — це вам не Таїті!

Знав би ти, скільки на Гаїті пальм!.. Свого часу тут французькі плантатори навели лад з містами та селищами, але джунглі все одно залишились дикі та хижі. Отуди ми й полетимо — просто у гущавину володінь Вуду. Тут, на уламках африканських культур, оселився містичний Вуду. Сюди збіглися діти Гвінеї (не тої, що Папуа, а тої, що в Африці) — «ti guinin», як вони самі себе називають. Їм тут сподобалось, і Вуду, якого вони привезли сюди разом зі своїми віруваннями, теж не мав нічого проти. Поки там католики досвятковують свої календарні свята, поклонники релігії Вуду танцюють, веселяться і кажуть так: «Католик іде в церкву, щоб розмовляти з Богом; вудуїст танцює у дворі храму, щоб стати богом». Є в них свій класний шаман — унгана. Цілими днями він тільки те й робить, що пояснює духовну реальність, ворожить, проводить церемонії, передає знання та дотримується соціальних і етичних норм. Тобто роботи у нього багатенько. Всі йому вірять, і, повір мені, майже ніхто не лякається, коли чує з уст унгани слово «зомбі».

Таємниці чорної хімії

Дослідники, які теж отак, як ми з тобою, літали над Гаїті, вже давно підозрювали, що мусить бути якась рідина чи порошок, за допомогою якого людину перетворюють на зомбі. Ще у 1938 році американський етнограф Зора Херстон займалась вивченням цієї проблеми. Вона зустрічалася з однією зомбі жіночої статі, та щось навіть намагалась пояснити, але... Що із зомбі візьмеш?.. Отож, «призомбована» жіночка нічого їй не сказала, і дослідниця тільки розвела руками. Справою зайнявся дужий та невтомний Уейд Дейвіс. Зірвався з місця, полетів і знайшов в одного чалуна «порошок зомбі». Довго чи не довго блукав гаїтянськими нетрями невгамовний Уейд, але таки достукався до істини. Спочатку він вивчав місцеві культи, описував пригоди, мало не вступив до тамтешнього таємного товариства... Чого тільки не робив Дейвіс, щоб не повертатись додому з порожніми руками! Ось там, в одному із таємних товариств, зустрів він молодого священика — той і розкрив йому парочку місцевих таємниць.

Вуду — це релігія, яка не зводиться до якогось окремого культу. Це — складне містифіковане бачення світу. Тут у єдину сутність сплітаються три компоненти: людина, природа і надприродні сили. Дослідник намагався краще витлумачити, що ж таке в їхньому розумінні це надприродне... Не вдалося... Виявляється, у місцевих обивателів реальне та надприродне настільки тісно співіснують, що довелось би описувати весь їхній триб життя. Ну, не розрізняють вони реального від нереального... Розумієш, друже, мислять вони не тими мізками, що ми... У них все не так, як у нас... Дивно!? От і їм дивно...

Та я трохи відволікся, як сказав би Крапка, зробив невеличкий екскурс в історію питання. Найважливіше, про що довідався вчений, — це такий собі «зомбіфікатор», тобто суміш, що складається з усякого дрантя: трохи подрібненої галюциногенної жаби «bufo marinus», трохи риби, назви якої вже й не пригадую... Завезли вчені це все в лабораторію, злили у пробірку і давай досліджувати склад та властивості. Виявилось, нічого особливого — утворився якийсь там тетродотоксин, який тільки й робить, що на нерви діє. Але діє приємно, гаїтянам, які його вживають, стає так добре, що вони навіть не намагаються нічого змінити. Просто зомбують собі потрошки і класно з цим живуть.

Якщо ти в хімії не дуже, поясню: тетродотоксин — це суперсильна суперотрута, яка блокує передачу нервових імпульсів шляхом «запирання» клітин для доступу іонів натрію. Іншими словами, людину просто паралізує. Ця отрута є в організмах багатьох тварин — в тому числі й у риби, яку я нарешті згадав — у риби фугу!

ВУДУ! І лякати буду!

Звичайно ж, ти начитаний і чув про агента «007» Джеймса Бонда. Пригадуєш, в останній сцені стрічки «З Росії з любов'ю» герой лежить на підлозі зовсім безсилий, майже паралізований, і то від маленької ранки...

Зловмисник копнув його черевиком, з якого стирчав кінчик ножа, просто в ногу. Такий міцний, такий відважний агент безсило упав і не зміг собі дати ради... Дихати йому стало важко, в очах замерехтіло... Жодного шансу, жодного порятунку... Ян Флемінг феноменально описав цю сцену, маючи на увазі не що інше, як отруєне лезо ножа... тетродотоксином. (Для цього, щоправда, треба перечитати наступну його книгу.)

Фуги-вуги

Якщо для поклонників Вуду це отрута, то для кмітливих японців фугу — делікатес. Варто приготувати її як належить, і це така смакота!.. У невеликих дозах тетродотоксин діє як збудливий наркотик — після нього людям, кажуть, так класно, так сміятися хочеться, з усіма вітатися, рухатися у повітрі... Ну, а якщо повар трошки помилився — винесуть клієнта з ресторану ногами вперед. Щоб марно столик не займав.

Тоді класного мало: німіє усе тіло, очі закочуються кудись під стелю (або ж і вище), стають скляними і... готуйте білі тапочки в асортименті... Отому японці й кажуть: «Ті, хто їсть фугу — дурні! Але ті, хто не їсть її — теж дурні!» От і будь мудрим! А що ж робити усім тим, хто риби фугу не їсть, в тугу не впадає і танців у дворі не танцює!?

Дивись, друже! Класний не дасть тобі полетіти звідси з порожніми руками! Ось там, у дворі, сидить чудак — готовий на все. Бачиш, йому натирають шкіру порошком. Він входить у своєрідний транс, і тоді вже з його психікою робляться дивні речі.

Але й тут, як виявилось, є один «цвяшок», об який усі гарні теорії-пояснення спотикаються. Всі оті їхні класні та всезнаючі чаклуни кажуть, що порошок, отрута — це суцільні байки, не знати для кого вигадані. Найважливіше тут — психічний фон. Успіх залежить від того, як людина сама себе налаштує.

Не останню роль відіграє й особистість самого чаклуна: як «тато» шаман скажуть, то так воно й буде... Сказано «у транс» — значить, у транс — і ніяких заковик! Ну, як тобі? А ти думав, що там щось надзвичайне робиться? От спробували б вони якогось українця тим шмаровидлом намазати, то він би, може, й у транс не поспішав. Бо що йому, козаку, якийсь там шаман зі своїми замашками гаїтянськими!

Біда у тім, що місцеві зомбіфіковані вірять чаклунам безвідмовно. Вони покірно дають себе натерти, а потім чемно вмирають, ловлячи останні краплі насолоди від трансу. Для кращого «авторитету» чаклун використовує кістячок від велетенської ящірки — змахне отак ним кілька разів у повітрі, і жителі просто дуріють від цих «ритуалів»... Такий наказ діє на них найсильніше...

Може, й не повіриш! Не лише тут, на Гаїті, є такі диваки, які поклоняються ідолові Вуду! Багато етнологів прослідковують зв'язок вудуїстських традицій з іншими, навіть досить-таки віддаленими культурами. Так, церемонія Ghede близька до ритуалу відродження Осіріса, який барвисто змальовано у Книзі Мертвих. Та найкласніше те, що сам Вуду — божество (і релігія) всенародне, доступне всім, проникне у все і всюдисуще... Якщо для інших володіння трансом — одержимість, то для самих вудуїстів — практична ціль...

І стоїть собі Вуду. А я вже летіти назад буду. Летімо, друже! Бо що з того, що фугу їсти так само по-дурному, як і не їсти... І не треба мені розповідати байки про те, що магією можна зробити з простої людини класного зомбі.

Так, магія існує. Сильна вона та ефективна. Ми стикаємося з нею щодня, на кожному кроці. Та чаклун тобі нічого не зробить, якщо сам до нього в руки не підеш. Якщо змалку берегтимеш свій «психічний фон». Нехай у тебе все буде класно!

Барометр власного виробництва

Щоб виготовити цю нескладну модель барометра, тобі всього-навсього потрібні:

- Широка скляна банка
- Повітряна кулька
- Ножиці
- Трубка-соломка для соку, коктейлів
- Гумка
- Скотч

На кожного з нас тисне величезний стовп повітря вагою кілька тонн! А нам хоч би що. Знаєш, чому? Тому що тиск зовні (тобто того самого стовпа) врівноважується нашим внутрішнім тиском, який, виявляється, анітрохи не слабший.

Так-от, дія цього самого зовнішнього, або атмосферного, тиску й покладена в основу будь-якого барометра. У тому числі й того, який ми з тобою зараз спробуємо виготовити разом.

1 Відріж шийку від повітряної кульки і натягни її (кульку) на горло банки. Кульку зафіксуй гумкою так, щоб усередину банки не проникало повітря.

2 Обріж навскіс один кінець соломки *(див. малюнок)*. Потім приклей скотчем інший кінець посередині натягнутої кульки.

3 Позаду банки приклей аркуш цупкого паперу, так щоб соломка торкалась цього аркуша, і зроби в цьому місці позначку. Вище та нижче від неї нанеси шкалу.

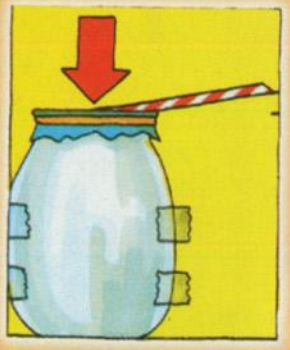

А тепер слухай, як працюватиме наш барометр. Він показуватиме, як змінюватиметься тиск за межами закупореної банки. Тиск зростає — повітря тисне на кульку, і соломка піднімається. Коли ж атмосферний тиск падає, тиск усередині банки тисне на стінки кульки — і вільний кінець соломки опускається донизу.

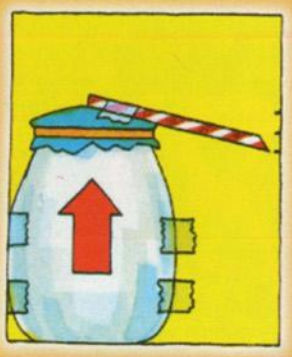

Чотиритактний двигун

Чотиритактний двигун приводить у рух машину, спалюючи паливо та повітря в ході вибухів у циліндрах, які відбуваються один за одним. У результаті вибухів у циліндрах створюється тиск, який змушує рухатись поршні. Рухаючись, поршні обертають колінвал. А вже колінвал передає енергію руху на трансмісію та розподільний вал. Роль розподільного вала полягає в тому, щоб синхронізувати процеси запалювання в кожному циліндрі.

Колінвал перетворює зворотно-поступальний рух поршнів на обертальний рух. Він керує рухом зчеплення, коробки передач та диференціалом.

Розподільний вал обертається колінвалом. Він має кулачки, які відкривають всмоктуючі та вихлопні клапани послідовно.

Вихлопний клапан. Коли кулачок відкриває вихлопний клапан, відпрацьовані гази виштовхуються з циліндра до виходу. Після цього пружина закриває клапан.

Всмоктуючий клапан. Коли на всмоктуючий клапан діє тиск і він відкривається за допомогою кулачка, газоповітряна суміш тече з карбюратора у двигун.

Поршень. Кожен поршень у двигуні проходить цикл із чотирьох рухів (або тактів) за один вибух. Нижній індукційний такт усмоктує газоповітряну суміш. Верхній стискаючий такт стискає суміш. Нижній енергетичний такт керує колінвалом. А верхній викидний виштовхує вихлопні гази.

Ланцюг або гумовий пас передає обертання колінвала на розподільний вал. На кожні два оберти колінвала припадає один оберт розподвала.

Маховик. Важкий маховик вирівнює нерівномірності руху поршнів.

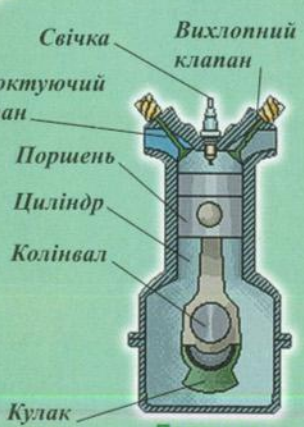

Поршень

It's Raining Men

(performed by Geri Halliwell)

Humidity's rising
Barometer's getting low
According to all sources
The street's the place to go

'Cos tonight for the first time
At just about half past ten
For the first time in history
It's gonna start raining men

Chorus
It's raining men
Hallelujah it's raining men, Amen
It's raining men
Hallelujah it's raining men, Amen

Humidity's rising
Barometer's getting low
According to all sources
The street's the place to go

'Cos tonight for the first time
At just about half past ten
For the first time in history
It's gonna start raining men

It's raining men
Hallelujah it's raining men, Amen
I'm gonna go out
I'm gonna let myself get
Absolutely soaking wet

It's raining men
Hallelujah it's raining men
Every specimen
Tall blond dark and mean
Rough and tough and strong and lean

God bless Mother Nature
She's a single woman too
She took on a heaven
And she did what she had to do
She taught every angel
To rearrange the sky
So that each and every woman
Could find her perfect guy

It's raining men
Go get yourself wet girl
I know you want to

I feel stormy weather moving in
About to begin
Hear the thunder
Don't you lose your head
Rip off the roof and stay in bed

Chorus
Chorus

Ворожба

«Хочу стати великим актором!.. Хочу, щоб вона прийшла!.. Хочу, щоб запросив у кіно!..» — щодня, щохвилини, щосекунди ми в полоні власних бажань. Бажання — річ примхлива: захоче — збудеться, не захоче — ні. Таж хочеться напевне знати, збудеться воно чи ні, чи не так?

Для цього візьми колоду з 36 карт, перемішай її та розклади на п'ять частин, щоб у кожній було по сім карт. Після цих нескладних маніпуляцій у тебе в руках залишиться одна карта. На її масть слід загадати бажання.

Тепер відкривай карти з першої частини, відкидаючи при цьому ті масті, які не відповідають вибраній. З карт, масть яких збігається з вибраною, залишай тільки великі, починаючи з десятки. Якщо в якійсь частині не виявиться жодної з п'яти потрібних великих карт, відкидай усю частину. Коли трапиться одна з цих карт, відразу ж переходь до наступної частини.

Після цього знову збери карти і розклади їх на чотири частини, причому та, що була верхньою в першій частині, знову повинна бути у тому ж положенні. Масті, які не відповідають, треба відкинути. Таку операцію пророби ще кілька разів, розкладаючи карти на 3, на 2 частини, поки не лишиться одна частина. Якщо в цій частині залишиться тільки п'ять бажаних карт — десятка, валет, дама, король та туз задуманої масті, кричи «Ура!» — твоє бажання збудеться на всі сто! Якщо ж опиняться й інші — доведеться трішечки почекати.

У ведмежій хатці горе:
Ведмежатко зовсім хворе,
Верещить на цілий світ:
— Ой, болить мене живіт!
Запросили в хатку цапа —
Лісового ескулапа.
Він підсів до ведмежати,
— Ме-е-е! — примусив прокричати,
В рот і в ніс позаглядав, —
Враз хворобу відгадав:
«Тут причина отака —
Мало вітаміну «Ка».
Хай ведмедик, — мовив гість, —
Тричі в день капусту їсть».
А сова, що чуйно спала,
Засміялась і сказала:
— Не хвилюйтесь, все в порядку,
він нічим не захворів, —
Просто вранці біля хатки
Аж відерце меду з'їв!

брудних хвороба

Так, так, треба ж таке придумати — з'їсти відро меду! Можливо, для ведмедів це запросто, але в нашому Класі ніхто, навіть Пундик, на таке б не зважився.

Та хочу тобі сказати, що живіт може боліти не лише від великої кількості солодощів. Від них заболять, в першу чергу, твої зуби. Можна з'їсти всього лиш одне тістечко, маленьке, апетитне на вигляд, ще й з кремом... просто смакота! Але куплене воно десь на базарі чи на лотку, зовсім не з холодильника, а надворі літо, повітря аж дзвенить від спеки. І невідомо, скільки оце тістечко так «зберігалося». А ще на такі смачні продукти дуже люблять сідати мухи, які перед тим літали десь у смітниках, вигрібних ямах та інших туалетах. Ось тобі й нагода покричати на цілий світ, що болить тебе живіт.

Не піддавайся на спокуси!

Літо — чудова пора. Кавуни, сливи, дині, виноград, персики... Куди не піди, куди не глянь, тебе оточують запашні та соковиті принади. Ну от, скажімо, прийшов ти на базар, і очі розбігаються в різні боки від розмаїття овочів та фруктів. А продавці ще й спокушають, мовляв: «Спробуй, яке смачне, покуштуй... може це, а може те, а ще є отаке і таке...» Ну як можна встояти перед такими спокусами! Вірю. І тут починаєш ти все пробувати, беручи з геть нестерильних рук продавця у свої, також не дуже чисті. Ну звичайно, хто б оце, йдучи на базар чи до магазину, мив удома руки. Це ж ким треба бути, щоб таке на думку спало! Добре, якщо, прийшовши додому, їх помити не забудеш. Так-от, цими брудними руками ти несеш до свого рота запропоновані ласощі, часом геть зовсім екзотичні — «заморські», привезені до нас машинами, поїздами, кораблями і т.д. А вони, просто голову можу дати на відсіч, точно не миті. Або, що ще набагато гірше, посипані якоюсь хімічною «абракадаброю», щоб довше зберігались і виглядали свіжими та апетитними. От і виходить, що хтось нас труїть, а ми йому за це ще й гроші платимо. Нормально?

А тепер займись додаванням усього того бруду з рук, з машин та прилавків. Плюс ще бруд на самих овочах чи фруктах. А ще на додаток хтось (ще, може, навіть в Африці чи Бразилії) на них випадково чихнув чи покашляв. От і виходить у підсумку сила-силенна мікробів, які ти запихаєш собі в рот і ковтаєш, прицмокуючи від задоволення. А що далі, здогадуєшся?

Проходить небагато часу, і тут як грім з ясного неба з'являється біль у животі, пронос, нудота, рвота, холодний піт, слабкість і підвищення температури. Усе це є ознаками харчового отруєння. Харчовим отруєнням називається таке захворювання, яке виникає внаслідок споживання їжі, але не простої... Взагалі, їжа потрібна людині, щоб жити, а не навпаки — життя для того, щоб їсти. Отруєнню сприяє така їжа, яка має шкідливі речовини мікробного або хімічного походження.

Отруєння немікробного походження виникає внаслідок вживання отруйних грибів та ягід (і зовсім непотрібно чекати, поки вони зіпсуються, навіть свіжесенькі, просто з лісу, вони все одно — отруйні). Тому раджу не їсти того, чого не знаєш. Не експериментуй на власному здоров'ї!

Та найчастіше, особливо влітку, трапляються отруєння мікробного походження — 70-90% усіх випадків. Мікробів довкола нас є так багато, що просто важко собі уявити, не те що порахувати. Вони, як і всі живі організми, потребують їжі й тепла. Тому літо для розвитку мікробів — найсприятливіша пора року. Зрештою, а чому б не подивитись на них зблизька?

ніші мікроби ті, що нагадують собою медуз з нерівними краями. Вони викликають дизентерію. Цікаво, правда, неначе в дитячому калейдоскопі. Різниця в тому, що такі калейдоскопи з мікробів ми ковтаємо мало не кожного дня, якщо не дотримуємось елементарних правил гігієни.

Нехай твоєю звичкою стане:

- миття рук, коли ти приходиш зі школи, з прогулянки, перед їжею чи після відвідин, пардон, туалету;
- не вживати продуктів, що неправильно зберігалися довгий час, навіть якщо вони видаються дуже смачними;
- не їсти сумнівних ягід та рослин — часом таке з'їсти можна!..

біль і дискомфорт у животі. Але мушу сказати, що наш організм — дивовижна штука. Він такий досконалий і «розумний»! Я маю на увазі не лише мозок, а кожен орган індивідуально, який дуже добре розуміє, що з ним відбувається і як йому треба працювати, щоб людина могла жити здоровою і радіти своєму життю. Ну звичайно, під час отруєння сильно не порадієш, особливо, коли не можеш надовго вийти з туалету, бо відразу хочеться знову... Та якраз про це я і хочу сказати. Пронос, або розвільнення, бігунець — це природ-

рук

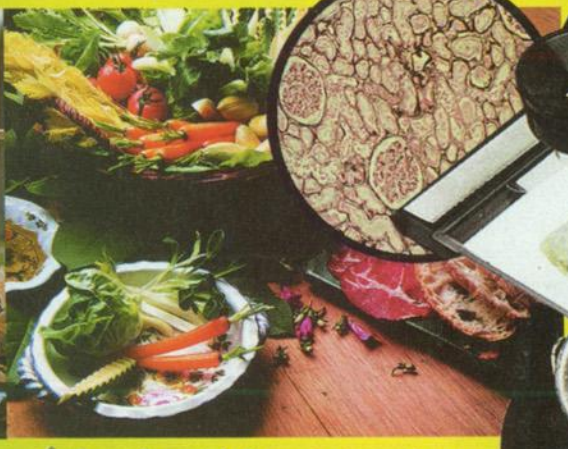

Заглянь у мікроскоп

Ну, що таке мікроскоп, ти, звичайно, знаєш, і що в ньому крім скельця та штатива можна побачити, також здогадуєшся. Давай спробуємо провести простенькі міні-досліди. Спершу помиємо яблуко, яке тобі найбільше сподобалось. Але вибирай з тих, які ще не миті раніше. Тому не бери для досліду яблука, що лежать в кухні на тарілці. Мама їх обов'язково уже добре помила, ще й, певне, гарячою водою з чайника сполоснула. Так-от, візьми крапельку тієї води, у якій твоє брудне яблуко милося, крапни на скельце і піднеси до мікроскопа. Маємо один матеріал для досліджень.

Другий — обережно вишпортай з-під свого нігтя і також поклади на скельце. А тепер уважно подивимось!

Яких тільки не видно мікробів! Ось такі круглі, наче повітряні бульбашки, називаються коки. А якщо вони здвоєні між собою, тоді це диплококи. Майже як «диплодоки» звучить (диплодоки — то динозаври колись такі були).

Є мікроби, схожі на грона винограду, їх називають дріжджовими грибками. А оці подовгасті — це палички. Найстраш-

- не пхати до рота все, що пропонують на базарі, потішаючи себе думкою, що пробування грошей не коштує;
- регулярно стригти нігті (а не обгризати, як це дехто вміє);
- вести активну боротьбу з мухами, тарганами, мурахами та іншими переносниками інфекцій, що облюбували твій дім, а особливо — кухню.

Люби свій організм

Не всі мікроби, потрапивши до рота, можуть пройти через захисний бар'єр шлунка. Хтось гине під дією кислого шлункового соку, але є мікроби, які відрізняються від інших неабиякою стійкістю до дії шлункового соку і просуваються далі, потрапляючи в кишечник. Це і є вони — мікроби, що викликають харчові отруєння. Саме тут, у животі, починають розвиватися їхні хворобливі властивості. Мікроби дуже швидко розмножуються. Через 3-6 годин їх стає так багато, що починається інтоксикація (отруєння) організму. Хвороба в розпалі, людина відчуває її на всі 100%! Мікроби пошкоджують слизову оболонку кишечника і порушують його нормальні життєві функції, викликаючи

ний захист організму, який щосили намагається очиститися від інфекції. Хоч би так. Та якщо ти буваєш у цьому закладі три і більше разів на день, необхідно викликати лікаря. Не займайся самолікуванням! Звичайно, є багато народних засобів та сучасних медикаментів, але треба точно знати, що саме стало причиною харчового отруєння, які наслідки можуть бути і як лікувати конкретну хворобу. Не знаючи правильного діагнозу, самолікуванням можна собі добряче нашкодити. Отруєння для кожного організму є великим випробуванням, тому потрібно допомогти йому ці випробування здолати, а ще краще, не наражати свій організм на неприємності. Люби себе і шануй, нехай у тебе все буде добре.

ЛЬП

Гори — це один із природних видів місцевості, в яких проживає людство. Шляхи торгівлі, незліченні війни, безмірна цікавість до пізнання штовхали людей на пошуки нових методів подолання гірських перешкод, розширяли їхні географічні знання.

Що ж це таке — альпінізм?

Альпінізм у його сучасному вигляді почався зі спроб людини зрозуміти закономірності розвитку природи в горах та намірів здолати недоступні вершини. «Але що там шукати?» — ти можеш запитати, правда? Коли й так відомо, що на вершинах нічого, крім каміння чи льоду, немає. Більшість альпіністів там шукають... себе! Так, це не порожні слова, і не треба думати, що ДуКлас гірського меду об'ївся! Для таких людей альпінізм — релігія, в яку вони вірять.

Альпінізм — це не лише біль, поламані кістки, побиті голови, очікування сходу лавини, яка ось-ось змете тебе. Це не лише терпкий присмак крові на губах і неспокій душі. Це не лише гіркота втрат, але й радість, коли когось вдається врятувати. Це шнурок, який врізається у руку, вириваючи шматки шкіри, як плату за вірність другові, що висить на другому кінці шнурка-страховки і віддано дивиться у твої розширені від болю очі. Він вірить, що ти його не кинеш!

Альпінізм — це години, дні, місяці, роки очікування зустрічі з Горою, яка з часом стає твоєю частинкою, і чий образ потім ти носиш у душі багато років з думкою: «Я там був!» Для багатьох це стає частинкою життя, для декого — його суттю. Альпінізм — це гроші, багато грошей, які потрібно встигнути заробити за рік, щоб потім витратити за 20-30 днів. Це ковток холодної води з першої-ліпшої калюжі чи струмка після спуску з гір. А також тривале очікування цього. Це рідні та друзі, на яких дивишся по-іншому після тижня, проведеного на шнурку, висячи майже на нескінченній вертикальній скелястій стіні.

І нарешті альпінізм — це величезна, схожа на вічність Гора, від вигляду якої в душі відчувається трепет і мурашки бігають по спині. Можливо, на шляху до цієї Гори довелося чути про тих, чиї душі здобули тут вічний спокій. І ось у тебе свій шанс, але ще не відомо, чи дозволить тобі Гора зійти на вершину. Альпінізм — це хвороба, це стан душі. Тут є свої святині, свої авторитети, своя історія...

Виникнення альпінізму

Дослідник альпійської природи Соссюр відстоював думку, що гори повністю пізнати неможливо, спостерігаючи їх лише знизу.

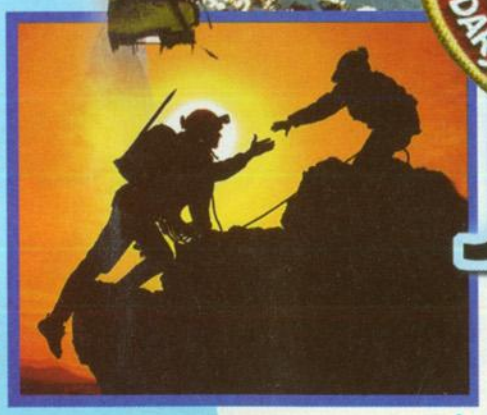

Навесні 1786 року за його завданням було розвідано шлях на найвищу гору в Європі — Монблан (4807 м). У серпні цього ж року Мішель Паккард та Джусак Бальма досягли вершини «Білої гори» (Монблан). Цю дату можна вважати днем народження альпінізму. Сам же Соссюр у супроводі 18 провідників побував на вершині Монблану наступного року, провів там деякі досліди та зробив інструментальні вимірювання.

У наступному, XIX столітті інтерес до гір зростав як у Європі, так і в Азії. Головними об'єктами тоді були Альпи та Центральний Кавказ, або Кавказькі Альпи, як називали тоді європейці. Потім до них приєдналися Тянь-Шань і Памір, та врешті-решт за всім цим незрівнянно засяяли чарівні Гімалаї та Каракорум. Освоювалися гори Канади, Африки, Південної Америки. Альпіністи побували на Кіліманджаро, Аконгакуа, Мак-Кінлі. В 1908 році Е. Шеколтон піднявся на Еребус (3794 м) в Антарктиді. У цей же період альпіністи добираються до висот, більших за 7000 метрів. Розпочинається штурм найвищих гір. У 1924 році Е. Нортон зумів дійти на Евересті до висоти 8570 метрів. Та лише у 1953 році новозеландець Е. Хілларі та непалець Тенсінг Норгей досягли найвищого полюса Землі — вершини Джомолунгми (8848 м), не треба плутати з нашим Джо, адже так по-тібетськи називають гору Еверест. Протягом наступних десяти років були підкорені усі решта восьмитисячники. Наймолодшим, хто побував на Евересті, довший час був 16-річний непалець, але минулого року інший його земляк опустив вікову планку до 15-ти років.

Альпінізм сьогодні поділяється на такі три основні види: учбовий, спортивний та прикладний. Учбовий альпінізм ставить перед собою завдання через систему секцій та клубів навчити безпеч-

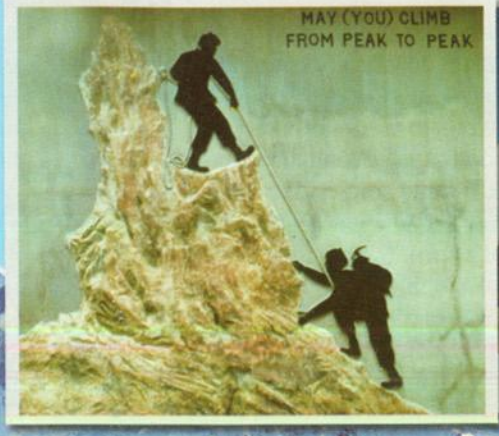

ІНІЗМ

но ходити в горах якомога більше аматорів та початківців. У спортивному альпінізмі освоюють тактику та техніку проходження складних маршрутів через систему спортивних клубів та тих же самих секцій. Прикладний альпінізм забезпечує вирішення наукових та виробничих проблем у гірських місцевостях. Зрозуміло, що всі ці види альпінізму тісно взаємопов'язані між собою. А ще — допомагають досягати вагомих успіхів у підкоренні гірських вершин.

Слід також пам'ятати, що шнурки та інші текстильні речі страхувального спорядження мають обмежений термін користування, навіть коли зберігались в ідеальних умовах. Одяг альпініста має бути легким, теплим, міцним, водо- та вітростійким. Взуття — зручні спеціальні гірські черевики. При сходженні на вершини, покриті льодом, одягають комбінезони, плащі, куртки, светри, теплу білизну, шкарпетки, шерстяні шапки, захисні каски та окуляри і, звичайно, не тапочки, а спеціальні повстяні чоботи або валянки. Відповідно до маршруту вибирають і рюкзак, у якому мають поміститися та правильно скластися необхідні речі. Все екіпірування повинно бути яскравих кольорів, щоб альпініст був добре помітний на гірському рельєфі.

При проходженні скелястих рельєфів слід спочатку пройти маршрут очима: відзначити небезпечні зони, вибрати основні орієнтири та намітити місця відпочинку. Обов'язково слід одягти захисну каску та перевірити на міцність

Поради початківцям

Є така загадка: «Що ж це таке висить на стіні та плаче?» Відгадка — альпініст! Так ось, щоб з тобою таке не трапилося, перш ніж іти в гори, а тим паче на скелі, потрібно добре підготуватися теоретично, потренуватися у секції, а вже тоді під наглядом досвідчених альпіністів поступово ускладнювати маршрут. В альпінізмі, а особливо у скелелазінні, завжди присутня доля ризику. При кожному сходженні життя альпініста знаходиться у його руках. Це робить альпінізм захоплюючим, але постійно потрібно думати та пам'ятати про засоби безпеки. Адже після травми альпінізм може залишитися лише мрією. Страх падіння — це нормально. Це означає, що альпініст здатний бути обережним. Але страх може паралізувати, скувати тіло. Піднявшись на два метри вгору, іноді альпініст може відчути, що решту маршруту не здолає. Тоді слід, повільно та глибоко дихаючи, уявити собі, що рухатися зовсім безпечно, щоб вийти з цієї скрутної ситуації. З часом альпіністи навчаються керувати своїм страхом, і це додає впевненості та відкриває нові перспективи. Бувалий альпініст завжди знає, коли і як чинити.

Правильно вибраний маршрут сходження — одна з основних складових успіху. Вибирають маршрути за фотоархівами та описами попередніх експедицій, адже великі гори повільно «ростуть». Важливим є також спорядження. Тут потрібна особлива концентрація: гаки, закладні елементи, драбинки, карабіни перед виходом потрібно розкласти й вибрати необхідне та справне.

опори, вибрати правильний вид та спосіб страховки. Страховка не повинна заважати переміщатися. Рухатися потрібно плавно, рівномірно навантажуючи всі м'язи, та намагатися мати 3 точки опори: рука + 2 ноги або 2 руки + нога. Потрібно уникати розташування один під одним — це камененебезпечно! Треба виробити звичку: все, що береться у маршрут, повинно бути надійно прикріпленим. Перебуваючи на скелі, потрібно прогнозувати й контролювати ситуацію, планувати можливість спуску. Краще сто разів повернутися, ніж один раз зірватися! Не можна засиджуватися на скелі допізна, адже сутінки вгорі — повна ніч унизу! Слід враховувати, що під кінець маршруту наступає стомлення, втрачається координація рухів. Не можна розслаблятися до завершення сходження. Слід пам'ятати також про екологію — не залишати після себе сміття.

Тренуйся, обирай свою Гору і вперед! Зійшовши на одну вершину, захочеться підкорити інші! Спробуй обов'язково, альпінізм — це захоплююче!

Цілуймося, бо

В загалі-то різні заклики, девізи та гасла я люто не люблю ще з піонерського дитинства. Але оце гасло мені чимось подобається. Принаймні, отим провокуючим дієсловом «Цілуймося!» Так і кортить піддатися на провокацію і... Ну — самі розумієте.

Хто ще не розуміє, може далі не читати. Бо як ще не ходив на побачення, не відчував дрижаків у колінах та інших частинах тіла, то й поцілунки тільки дратуватимуть. Пам'ятаю, у дитинстві ми з друзями розрізняли всі фільми за двома категоріями: про війну і

про кохання. І якщо про кохання, нізащо не ходили. Що там цікавого — поцілунки самі. Нудота. А от якщо ти вже ходив на побачення і зараз ходиш... Уяви собі: ви удвох ідете вулицею, взявшись за руки, і всі бабусі з лавочок дивляться на вас у чотири ока, і пташки в блакитному небі всіляких пісень виспівують, і квіти пахнуть по-особливому, і дощик сиплеться за комірець... Але нічого такого ви все одно не помічаєте, тому що вам зараз зовсім не до того — вам кортить... Ну, звісна річ, вам уже хочеться цілуватися...

Напевне, я надто ідилічну картину намалював — у дусі молодіжних фільмів минулих років, та так чи інакше, а цілуватися все одно часом хочеться. Ось тільки не кожен достеменно знає, як це треба робити — принаймні, пошта «Класу» недвозначно натякає на потребу навчитися цілуватися. І хоча одного разу я вже навчав дівчаток, як це краще робити, але й хлопчаки теж вимагають консультації з цього делікатного питання.

Тож сьогодні ще раз поговоримо саме про це. Отже, нагадую головний постулат у відповіді на запитання «Як треба цілуватися?». Але спочатку візьміть кулькову ручку і запишіть на долоні отаке:

Цілуватися треба кохаючи!

Я розумію, що у цій відповіді немає жодних вказівок на технологічні особливості самого процесу цілування. Однак цілковито переконаний, що технологія в цій справі — цілком другорядна і навчитися цілуватися за інструкцією так само неможливо, як танцювати за підручником геометрії. Наслідки будуть приблизно однакові, оскільки для танців передусім потрібний настрій, а для поцілунків — бажання.

Втім, не буду приховувати, що в природі такі інструкції все ж таки існують. Для молодих людей з особливо науковим складом мислення можу навіть процитувати одну з них:

«Поцілунком називається процес губації власне губних та навкологубних частин тіла партнера. Ідеальним методом застосування поцілунку прийнято вважати поступовий прямолінійних рух облич партнерів назустріч одне одному. Однак у зв'язку з особливостями будови облич приматів — а людина як єдиний вид білкової матерії, застосовуючий поцілунки, відноситься саме до приматів,— існує низка ускладнюючих факторів. Це — сильно відтягнений вглиб, до осі черепної коробки, губний апарат і сильно віддалений від цієї осі носовий хрящ. Аби подолати означені фактори, сторони, що цілуються, мають вдатися до перепозування голів у площині вух відносно осі шиї приблизно на 60 градусів і тільки після цього розпочинати поступово-прямолінійний рух губних апаратів...»

Далі цитувати не буду, оскільки не переконаний, що ви носитимете на побачення транспортир і анатомічний атлас. Відтак — повторюю для особливо нетямущих:

«Цілуватися треба кохаючи!»

Практично у цих словах є все: якщо ти справді кохаєш, любов сама підкаже, як краще цілуватися. Однак саме цей

МИ ТОГО ВАРТІ!

постулат і викликав колись цілу зливу листів і збентежених запитань: «Виходить, ніколи і ніде не можна цілуватися, якщо не кохаєш?»

Відповідаю чесно і щиро, підвівши брови до макітри:

— Коли це я ТАКЕ говорив?!!

Ніколи я такого не говорив, бо не тільки не можу, але й не хочу нічого вам забороняти. Було б вельми прикро, якби ви мене зрозуміли так, ніби я взагалі проти поцілунків — навпаки, ця справа видається мені дуже натхненною. В чомусь навіть захоплюючою і перспективною. Принаймні, цілуватися куди цікавіше, ніж розповідати про те, як треба цілуватися.

Тільки не треба штовхати мене ліктем і натякати, буцім уже час перейти до практичних рекомендацій. Зараз перейдемо. Ви тільки спочатку прочитайте, що там кульковою ручкою на долоні написано. Вголос. Про всяк випадок.

«Цілуватися треба кохаючи!»

Звісно, маю на увазі передусім той самий цілунок, від якого паморочиться в

голові і всі корисні поради розбігаються в різні боки і щезають десь за виднокраєм свідомості. Отакий поцілунок часом і буває красномовнішим за купу слів, здатний передати всі твої почуття тому, кого, власне, ти й кохаєш.

А що здатний передати подібний поцілунок без кохання?.. Хіба що ангіну.

Але хочу попередити: не слід плутати справжній поцілунок із сутичкою двох борців вільного стилю. По собі знаю, як гіпнотично впливають на зацікавлену публіку мальовничі оповідки приятелів про поцілунки «взасос», до нестями. «Ото, думаєш ти, й собі б такого навчитися!» А я скажу так: «Дурня!» Швидше за все такі оповідки, м'яко кажучи, дещо перебільшені. Бо жодній дівчинці ніде й ніколи не подобалося, коли хлопець, демонструючи свою безмежну пристрасть, розтовкає їй губи, як малину на варення. Аж до крові. Губи для того й створені такими м'якими, щоб висловлювати ніжність, а не бійцівські якості. До речі, й деякі дівчиська вважають (звідки тільки таке взяли?), ніби під час поцілунку треба кусатися. Жах якийсь! Замало їм фільмів про вампірів, чи що?.. Тихіше, хлопці, тихіше — я і без того чую ваші запитання:

«А коли можна цілуватися?»

Чую. Тільки нічим зарадити вам не можу, оскільки проблема ця суто індивідуальна. Розумію хлопців — вони потерпають більше від дівчаток, тому що саме від них, «сильної статі», і чекають першого кроку в цьому напрямку. А вони, бідолашні, так напружено вичікують підходящої для цього миті, що, як правило, неодмінно потрапляють у халепу. От для того, щоб якось унебезпечнити ваше майбутнє, я і спробую окреслити деякі ситуації.

Коли цілуватися не слід!

- По-перше, коли у тебе нежить. Це не тільки неприємно, але й може викликати суттєву загрозу для життя: якщо дівчинка серйозно відгукнеться на твій заклик цілуватися й активно приступить до цієї захоплюючої справи, то ти просто задихнешся через нестачу кисню. А кому таке сподобається, га?..
- По-друге, не варто починати у вагоні метро чи фойє театру. Уяви, що дівчинці незручно цілуватися привселюдно, що вона соромиться. Тоді твій перший поцілунок водночас ризикує стати й останнім. Що прикро. Хоча тут я цілковито на боці дівчинки, оскільки ти здійснив акт насилля, чого у ваших стосунках узагалі бути не може!
- По-третє, дівчатка завжди кисло реагують, коли їх починають цілувати першого ж вечора у порожній від батьків квартирі. Такий сценарій їм добре відомий з розповідей подруг, наслідки відомі також — отже, на її ентузіазм розраховувати безперспективно.

Як свідчить світовий досвід, більшість серйозних дівчат віком від 13 до 16 років цілуватися починають виключно з цікавості. А справжня пристрасть може виникнути лише з часом — та для цього ви мусите мати терпець. Тож не намагайтеся досягти усього протягом одного вечора.

І ще одне зауваження. Кохання чимось схоже на карате: і там, і тут треба знати не один якийсь прийомчик, а цілу комбінацію прийомів. А ще — як вийти з двобою. Навіть найтриваліший поцілунок колись та закінчиться, і тоді неминуче виникне проблема: що робити далі? Власне, більшість дівчаток після цього так прямо і кажуть: «Йой, що тепер буде?..» Може, це у них ритуал такий?.. А може, вона й справді схвильована твоїм поцілунком?..

Попереджаю: не мовчи! Це не означає, що, віддихавшись, слід заповнити паузу анекдотами з життя незабутнього Вовочки (хоча теплий гумор теж не завадить). Але ніжні, тихі слова, легенькі запитаннячка, якими ти висловиш своє захоплення дівчинкою, можливо, виведуть її з прострації і нагадають про твою присутність,— а це вже на твою користь. Отже, якщо знаєш такі ласкаві, ніжні слова — неодмінно промовляй. І тоді наступний поцілунок не забариться. Цілуймося! Як?.. Правильно — по-справжньому. Кохаючи.

Музичні новини

Леннон з нами!

На Лондонському аукціоні «Fraser`s Autographs» виставили на продаж рукопис Джона Леннона — чернетку його пародії на промову королеви. Джон хотів помістити її у книгу «In His Own Write», переробивши текст на п'єсу. Початкова ціна манускрипту, що містить 36 рядків та кілька шаржів, — 35000 фунтів стерлінгів. А світовий рекорд з ностальгії по Леннону встановив минулоріч Джордж Майкл, придбавши за 1500000 фунтів стерлінгів піаніно, за яким Джон створив свій знаменитий хіт «Imagine».

Зірки — поштою

Австралійська пошта втілила у життя мрію багатьох меломанів — нарешті фізіономії поп-зірок австралійського походження прикрашатимуть поштові марки. Відкриває цю славну серію з десяти марок Кайлі Міног. Крім її личка, на листах, посилках та бандеролях красуватимуться фейсики та мармизи груп «Savage Garden», «Crowded House», Джона Фарнема... А от цікаво, «AC/DC» та «БІ-2» австралійці вшанували?

«Я б ще й шила на дозвіллі...»

Ким тільки не була у своєму житті місіс Річі (Мадонна): співачкою, кіноактрисою, моделлю... А тепер вона ще й матиме шанс спробувати власні сили в ролі барменші: співачка відкриває бар у самому центрі Лондона. Заклад, ясна річ, буде не з дешевих.

От у наші-то часи!..

Після чергового шоу з участю Крістіни Агілери її бабуся, якій урвався терпець, відкритим текстом рубонула, що її онука одягається «як вулична повія». 80-річна бабуся мало з крісла не беркицьнулась, побачивши улюблену Крісті у кліпі «Леді Мармелад», де вона та ще четверо дівчат щосили намагались подати себе в ролі «безвідмовних дівчат», які працюють, здається, в паризькому «Мулен Руж». Судячи з бабусиної реакції, вдалось це їм блискуче.

«Закінчиш зйомки — і в куток!..»

Імідж «секс-бомбочки» ніколи особливо не дратував мамусю Брітні Спірс, але останній відеокліп таки довів її до тихого шалу. От узяв еротичний фотограф Хреб Ріттс та й зняв Брітні для пісеньки «Не дай мені бути тим, хто дізнається останнім». А потім таке почалось!.. Мамуся рішуче взялася за пасок — що лишалося робити бідній Брітні? Відмовитися від сміливих сценок.

Роббі — він і з воску Уїльямс!

Серед відвідувачів Музею воскових фігур мадам Тюссо в Лондоні провели опитування на делікатну тему: «З ким би ви хотіли провести вечір Дня Святого Валентина? І от що виявилось. Жінки найчастіше згадували Роббі Уїльямса, а чоловіки мрійливо закочували очі, зітхали і називали Мадонну. Працівники музею чекали, що це буде Брітні Спірс. Що ж до музики, то опитувані зійшлись на думці, що доречною тут була би пісня Брайана Адамса «Everything I Do I Do It For You». Пам'ятаєш «Робіна Гуда»?

Про зіркові таланти

Пош Спайс (за паспортом Вікторія Бекхем) анонсувала свою книжечку «Вчитися літати», в якій вона яскраво змальовує свою артистичну кар'єру, сімейне життя із Девідом Бекхемом і згадує, що ще у 8 років, проглянувши фільм «Слава», вона вирішила стати відомою. Найдопитливішим Пош розповідає про пікантні деталі свого подружнього життя та неприємні трафунки — намагання викрасти її маленького сина.

За одного битого...

Джозеф Джексон, батько Майкла Джексона, вважає, що рівень злочинності був би значно нижчим, якби... Якби батьки частіше шмагали пасками те місце, яким їхні діти сидять. Зрештою, сам дев'ятиразовий тато здобув таку шалену популярність саме завдяки ретельному дотриманню «паскової педагогіки». Синуля ж Майкл без явного задоволення згадує виховні моменти. Проте запитується: а чи став би він тим, ким він зараз є, якби не отримав свого часу такого загартування?

Брітні Спірс

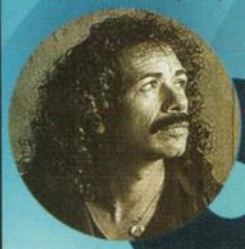

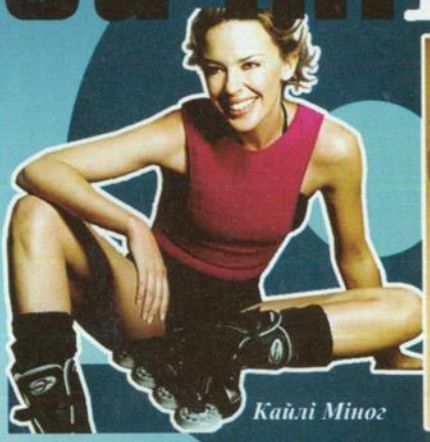
Кайлі Міног

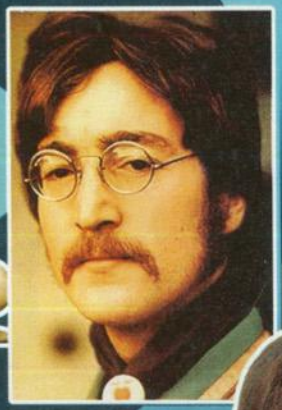
Джон Леннон

Роббі Уїльямс

Вікторія Бекхем

Вікторія Бекхем

Звуки сталеві музики heavy

Щось важке і металеве притисло до землі... У роті металевий присмак крові, на грудях різна сталева абракадабра, в руках чи то гітара, чи то бензопила... От він, портрет металюги великим планом! Ух!..

Важкий метал («Heavy Metal») є лише малою дещицею великої ріки, яка з гуркотом тече по світу, несучи металеву музику. Він вилився з хард-року в окрему течію наприкінці 1970-х. Спочатку це були невеличкі струмочки «Speed» та «Trash». Було це в Англії.

Для новачків усе скрипуче, вібруюче та гамірне — метал. А меломан зі стажем повідає тобі, що speed — це швидкість, і тут подекуди такі соло трапляються!.. Треш полюбляє стаккато, а от їх менший братик «Black» навмисно «змазує» гітарні партії і тішить барабанні перетинки рівномірним дзижчанням. Чого вже ніяк не скажеш про «Doom» — повільний, похмурий, часто з брутальним вокалом, високим вмістом клавішних, а подекуди — зі скрипками, флейтами та іншою екзотикою.

Найцікавіший — «Progressive metal», музика складної побудови, з безліччю мелодійних і ритмічних вирішень. А змішавши в одній концертній чаші дум та прогресив, отримаємо дуже важкий сплав — «Gothic metal». Готичний, як саме Середньовіччя, песимістичний, сумний, темний, наче хмара... Ну чиста тобі «Lacrimosa» — група така.

Інші напрямки — це вже просто металізовані стилі. Наприклад, «Glam rock». Тут в особливій пошані театральні ефекти, з переодяганнями та потойбічними декораціями. Представники — «Black Sabbath» та «King Diamond», вони включають у концерти елементи театральних постановок, а Еліс Купер і взагалі вийшов якось на сцену з... удавом на шиї. Я вже мовчу про павучків, хробачків та черепи, які на ньому були. А найяскравіші «глеми» — це «Kiss» та «Motley Crue».

Про «Soft metal» кажуть, що це взагалі й не метал, а безпардонний самозванець. Такий собі Лжедмитрій в металевих латах в особі Джона Бонджові та К°. Дехто й панк скидає в той самий металевий кошик. Хоча панк («Punk») — це стиль, в основі якого лежить невміння грати та бажання повикаблучуватись. Грандж («Grunge») до болю схожий на панк та блек, хоча грають краще... Пригадай хоча б «Нірвану».

Ух, аж упрів, поки зі стилями тут розібралися. Їдемо далі.

Перша металева пісня — «Helter Skelter» — з'явилась у 1968 році. Співали її... «The Beatles». Та то були тільки квіточки. А от як настав рік 1969, як виринули «Led Zeppelin» і «Pink Floyd»!.. Спитай своїх батьків або, може, й дідуся з бабусею, як то вони мліли колись під важкі ритми...

Як це не дивно, витоки сучасного хеві ховаються у... класиці. Елементи важкості помітні в Баха, Мусоргського, Бетховена... А Вагнеру бракувало кількох кроків до прогресиву.

Нині більшість музичних критиків скаже тобі, що батьківщина металу — стара добра Англія. «Black Sabbath», «Deep Purple», «Led Zeppelin» — це все звідти. Одне слово, добра половина всіх металевих груп має англійські паспорти. А друга половина розпорошена по Німеччині, Швеції, США...

А тепер тихенько, щоб ніхто не чув і не побачив, зазирнемо за лаштунки «металевих» концертів. Кажуть, що металісти брудні, необтесані і непримиренні. Так, патли (або хаєр) в них довжелезні, проте не думаю, щоб їх брудних на сцену випускали. Косухи — шкіряні куртки із заклепками — теж вважають незмінним атрибутом металістів. Насправді ж більшість з них виступають у звичному одязі. Закидають, що «металеві вболівальники» ревуть на концертах до охрипіння... А хіба футбольні фанати сумирні овечки?

Вважають, що металюги співають виключно про насилля, кров і наркоту. І що цікаво, найчастіше це почути можна від тих, хто сам по-англійськи ні «good bye», ні «happy birthday». А от якби вони по-англійськи хоч трохи розуміли, то так не говорили б. Ось дивись, про що співають «Deep Purple» у пісні «When a Blind Man Cries»: «Я сліпець, мій світ закрив серпанок. Коли плаче сліпець, о Боже, Ти знаєш, що немає нікого, печальнішого за нього». Або «Black Sabbath»: «Що ти думаєш про смерть? Чи пробачиш мені те, що я живий?»

«Ти думаєш, що все знаєш, але ніколи не впевнений ні в чому. Душа твоя хвора, але ти ніколи не знайдеш ліку. Твій світ створив хтось для тебе там, на небесах, але ти обрав дорогу зла замість стежок любові» *(Black Sabbath,»Lord of this World»)*.

Переконався? Не гадатимеш тепер, що культурна людина не слухатиме груп із металевим присмаком?

«Rammstein»: пахне паленим залізом

Хто сказав, що для металу
Нещасливі дні настали?
Що попса його тихенько
Задушила й поховала?
Тут «Rammstein» — цілком
резонно —
На ТБ підкинув «Sonne»,
Ми всі так і прибалділи
Від залізного музону.
Там гітари так ревіли,
Що ми зразу зрозуміли:
Ще тепленькі металюги!
Ще не вмерло їхнє діло!..

Ось так-то! А то все кажуть: «Металу немає, все здали на брухт!» Назва групи «Rammstein» пішла від катастрофи, яка сталася в німецькому містечку Рамштейн. На шоу військових літаків зіткнулися два літаки і впали просто у натовп людей. Понад 80 чоловік тоді загинуло! Усі нинішні учасники групи раніше світилися в різних групах. Тілль Ліндеманн (вокал, тексти) ще у 1980-х працював у колективі «First Arsch», Пауль Ландерс (гітара, вокал) грав колись у «Feeling B». Там бачили і Флейка Лоренца у товаристві клавішних. Ріхард Круспе-Бернштайн (гітара та вокал) гуркотів у «Orgasm Death Gimmick», а Олівер Рідель (басист) кілька років рахувався в «The Inchtbokatables». Хрістоф Шнайдер перед приходом у «Rammstein» кілька років мордував барабани у групі «The Firma».

Спочатку музиканти хотіли просто разом побренькати, зробити такий собі джем-сейшн. А тут дивись — і група нова виникла! Офіційна дата народження колективу — січень 1994-го. Музиканти потихеньку притирались один до одного, а в березні 1995 взяли й записали дебютний «Herzeleid». Альбом став... платиновим. Старт було взято класний, а це вже чимало.

Далі було надзвичайне шоу «Sehnsucht», численні проби сил з найрізноманітнішими командами і виконавцями, історична співпраця з режисером Девідом Лінчем та ще багато-багато чого.

Сам Девід по-німецьки ні «guten tag», ні «alles gute». Одне слово — ні бум-бум. Але для причарованого металевими децибелами режисера це не мало вже ніякого значення; важливою була сама атмосфера пісень. Він інстинктивно відчув, що «рамштейнівсьe» бачення світу дуже близьке йому. І випросив у хлопців парочку пісеньок собі на саундтреки. До свого фільму «Шосе в нікуди».

Будь-хто, хто здатний відрізнити «до» від «ре», скаже: те, що робить група з саундом, просто сміховинне. Та тим не менше, небагато хто може похвалитись таким успіхом. Парадокс? Чи вмілий розрахунок?

Головна концертна фішка групи — грандіозна сутичка вогню та металу, яка не сцені перетворюється на справжнісіньке побоїще. «Ми хотіли забезпечити наше шоу візуальними ефектами, — пояснює Тілль, — бо звукові примочки ви можете послухати вдома на CD. Одного разу в нас був інцидент перед великою аудиторією на фестивалі, коли балка, що горіла, раптом впала. Тоді всі ефекти ми робили самі, а вже після НП найняли професіоналів. Мало чого!..»

«Rammstein» співає рідною мовою і не має намірів переходити на популярну англійську. По-перше, з такими прізвищами тільки по-німецьки й співати. А по-друге, хіба не музика тут головніша? А музика в них класна. А гарна музика і хороші пісні ніколи не матимуть кордонів і мовних бар'єрів.

«Дискотека Аварія» — репери з Іваново

Вони вихідці з російського «міста наречених» — Іваново. Вони співають реп і збирають стадіони. Вони — це «Дискотека Аварія»!

Історія групи почалася давно, на початку 1990-х, а заговорили про них після того, як хлопці зробили скандально відомий ремікс для «Ляпіса Трубецького» «Аварія» проти «Ляпіса»: Кинула».

Слово честі, хлопці не хотіли нічого поганого і зовсім не намагалися «виїхати» на чесному імені «Ляпіса Трубецького». Цей ремікс та інші «крученики» («В платье белом», «Я тебя не скоро...») заслужено вважаються кращими на диску «Ляпісденс». А ще «Аварія» робить ремікси «На-На», «Арії»...

Трохи історії. Колись двоє друзів — Олексій Рижов та Микола Тимофєєв — вступили в енергетичний інститут і тут же організували вокально-інструментальний ансамбль. Ансамбль є — потрібні пісні. І вони їх складали. Різні були речі — від махрової попси до хевіметалу. А потім якось хлопцям запропонували організувати новорічну дискотеку. Вибору в них не було (не зробите, сказав їм грізний завідуючий клубом — на вулиці будете репетирувати!). Хочне-хоч — готуйся до Новорічної ночі. Так виникла «Дискотека Аварія».

Відтоді поняття «аварія» міцно пов'язано з історією колективу: постійні неполадки і спалахи апаратури вже стали звичним явищем. Навіть позаторішній ураган обрушився на Москву саме тоді, коли «Аварія» повинна була стояти на сцені під час концерту, присвяченого закриттю Юнацької олімпіади.

Але аварії аваріями, поговоримо ще й про «дискотеку». Коли продюсери пропонували прибрати слово з назви як «немодне», хлопці з боєм відстояли його: «Дискотека — втілення духу та ідеології нашої музики. На дискотеці народ не просто танцює, а спілкується і слухає. Це демократично, і головне — під вивіскою «дискотека» можна витворяти все, що забагнеться. Свобода варіантів!»

На початках «Аварія» була просто радіодискотекою, а потім відкрила в рідному місті дискотечний клуб, який існує досі, і щовечора в ньому — аншлаги. На той час колектив поповнився ще двома учасниками — Олегом Жуковим і Олексієм Сєровим.

Олег Жуков — людина неабияких габаритів. Коли він танцює, ніхто не може встояти на місці ні в залі, ні на сцені. У танці любить робити віражі. У групі він «басовий ключ»: його голос низького регістру. Як правило, ставить в пісні крапку своєю несподіваною появою і тим, що авторитетно переказує її суть ще раз, після чого всім стає зрозуміло, про що ж вона, власне, була.

Олексій Рижов — композитор, автор усіх текстів і аранжувань «Дискотеки Аварія». Носить круглі окуляри. До п'ятого класу був вундеркіндом, потім став нехлюєм. З п'яти років займався музикою і подавав надії, але від серйозної кар'єри відмовився через футбол.

Микола, або «МС Косматос». Концерт не відбудеться, якщо напередодні він не з'їсть апельсин і під рукою не виявиться гребінця (прикмета така, мабуть). У дитинстві відвідував танцювальний ансамбль і музичну школу. Як і вся «Аварія», захоплюється футболом. Любить відеофільми, особливо фантастичні.

Минулий рік для «Аварії» був напрочуд плідний: гастролі в Росії, диск «Пісня про тебе і мене», готується новий альбом, плюс три кліпи... Мало?

Вогонь і воду на сьогодні «Аварія» вже пройшла. Далі все буде добре або поступово загине. Головне — не допускати самозаспокоєння. Не зазнаватись. Ставити перед собою постійно планки. Треба весь час тверезо оцінювати життєву ситуацію. З такою назвою взагалі не можна розслаблюватись.

ЯКИЙ З ТЕБЕ ГУМОРИСТ?

Тобі подобається «Біла ворона»?

Ти брюнет(ка)?

Любиш сало?

ні

так

Тобі подобається риболовля?

Доводилося відпочивати у Криму?

Ти часто п'єш «Живчик»?

Тебе дратують анекдоти про Вовочку?

Тебе звуть Вова?

Тебе легко образити до сліз?

Любиш поспати?

Ти легко забуваєш образи?

Ходиш до бібліотеки?

Ти коли-небудь отруївся грибами?

У тебе є хом'ячок?

Подобається фільм «Діамантова рука»?

Ти вважаєш себе оптимістом?

Тебе цікавить «Формула-1»?

Ти сам собі заробляєш на морозиво?

Насправді умієш добре списувати?

Тобі байдужі дівчатка?

Ти любиш чорний хліб?

Маєш відеокамеру?

Тебе часто розігрують друзі?

Твій улюблений колір червоний?

Ти на запитання відповідав серйозно?

Боїшся собак?

Сумуєш, втративши гроші?

Хотів би стати імператором?

Слухай, твоє прізвище, часом, не Жванецький? Або Шифрін? Надто ти грайливий. Комусь від цього, може, й весело, але тобі таке ставлення до життя може суттєво зашкодити. Грай — та не загравайся!

Багато в світі є такого, друже Класу, чого тобі ніяк не перенести. Аж до істерики. От нащо ти взявся до цього гіпертесту? Однак ти, в принципі, людина спокійна і серйозна, на дешеві розіграші не реагуєш. Тож — не психуй.

Програми «СВ-шоу» чи «Біла ворона» ти, звісно, не дивишся — не твого рівня передачі, чи не так? А от анекдот про Вовочку час від часу ладен розказати... Ну то й правильно — на гумор ти реагуєш раз-по-раз.

А може, Президентом України? Чи справжнім олігархом з великої першої літери О? Ще скажи, що директором школи!.. Ти надто серйозно ставишся до життя, і це дещо лякає. Спробуй жити веселіше.

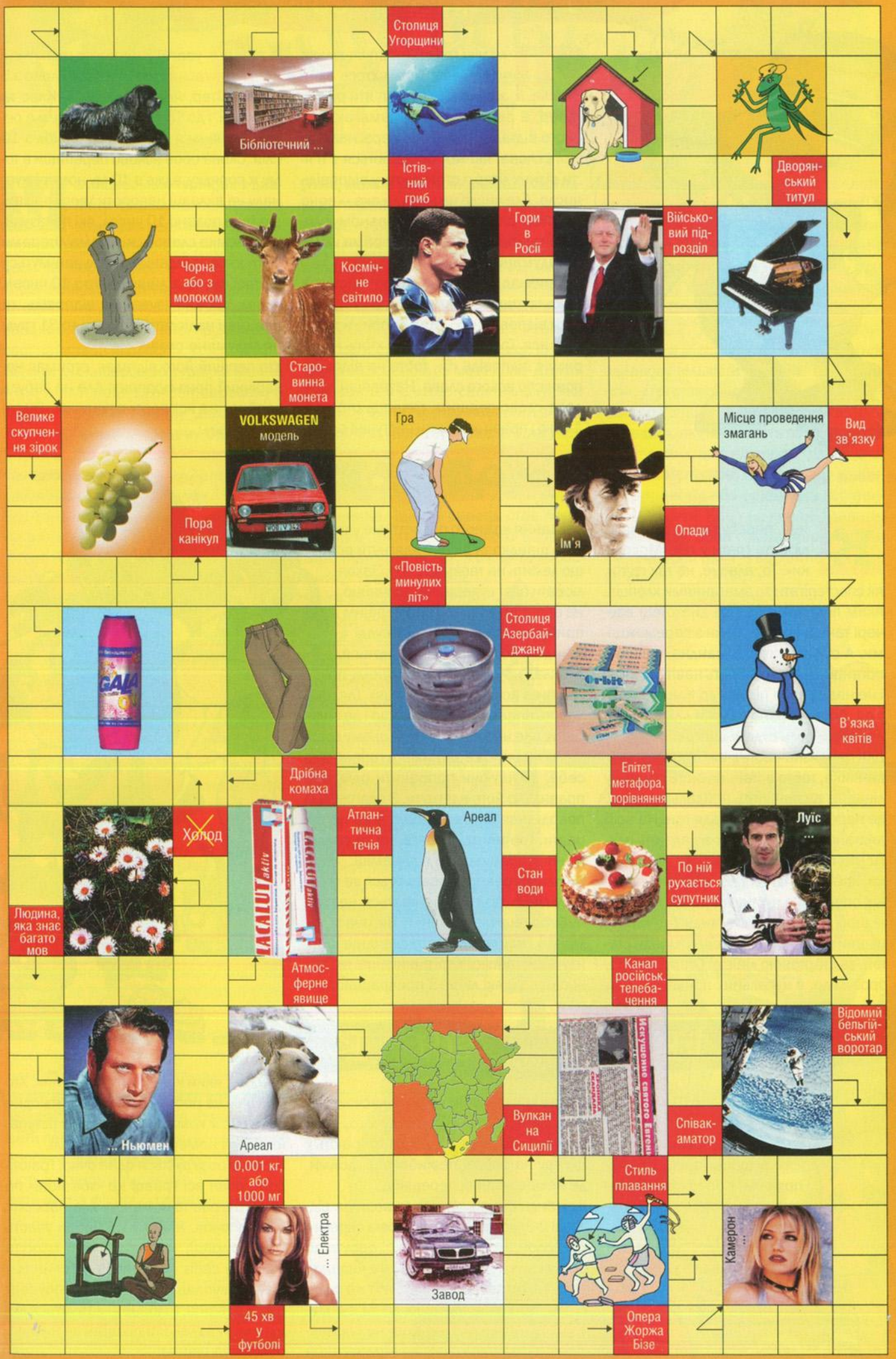
Столиця Угорщини
Бібліотечний ...
Істівний гриб
Дворянський титул
Чорна або з молоком
Космічне світило
Гори в Росії
Військовий підрозділ
Старовинна монета
Велике скупчення зірок
VOLKSWAGEN модель
Гра
Місце проведення змагань
Вид зв'язку
Пора канікул
Ім'я
Опади
«Повість минулих літ»
Столиця Азербайджану
В'язка квітів
Дрібна комаха
Епітет, метафора, порівняння
Людина, яка знає багато мов
Холод
Атлантична течія
Ареал
Стан води
По ній рухається супутник
Луїс ...
Атмосферне явище
Канал російськ. телебачення
... Ньюмен
Ареал
Вулкан на Сицилії
Співак-аматор
Відомий бельгійський воротар
0,001 кг, або 1000 мг
Стиль плавання
... Електра
Завод
Камерон ...
45 хв у футболі
Опера Жоржа Бізе

klasword

Відгадай слово

Для цієї гри збирається кілька учасників. Потім хтось один задумує слово з п'яти різних літер, а решта гравців намагаються його відгадати. Вони по черзі називають слова, які теж складаються з п'яти різних літер, і отримують у відповідь число. Але число це не будь-яке — воно означає, скільки літер у названому слові збігаються місцями з літерами у слові задуманому.

Наприклад, задумано слово «місто», а хтось із гравців сказав «відро». Тоді слід дати відповідь «2», адже літери «і» та «о» збіглися. Грають доти, поки хтось не отримає відповідь «5», тобто не відгадає повністю всього слова. Назвавши загадане слово першим, гравець отримує 1 очко і право задумати наступне слово.

А тепер — увага! **Вперше у цьому сезоні конкурсна гра!** Відгадай слово з 5 різних літер, яке задумали ДуКлас та Класний. І до 15 вересня надішли в редакцію на ім'я ДуКласа списочок з 10 слів. Слова обов'язково перепиши в тому ж порядку, адже в 10-му номері журналу на вкладці навпроти твого прізвища буде подано 10 чисел, які показуватимуть, яке слово і скількома літерами збіглося із загаданим. Друкуватимуться не твої слова, а лише набір з 10 чисел. Потім, проаналізувавши відповідь, ти повинен надіслати ДуКласу до 31 грудня задумане слово.

Хто перший його відгадає, отримає новорічний приз-сюрприз! Але на забудь зробити на конверті позначку: «Відгадай слово».

Модельки

Киця, перебуваючи на пляжі, любить грати у гру «Модельки». Та, власне, не так грати, як спостерігати за змаганнями хлопців, яким пообіцяла, що на дискотеці ввечері танцюватиме тільки з переможцями. А оскільки гра командна, то шанс потанцювати отримають навіть ті, хто б і не наважився підійти до Класної красуні. До речі, вона сама ж і любить виконувати роль судді у цій грі.

Для гри визначають межі ігрового майданчика, тобто встановлюють стартову лінію та визначають найдальшу точку, де переважно стоїть суддя гри. На всій дистанції рівномірно розкладають елементи одягу, це можуть бути шкарпетки, кросівки, футболка, спортивні штани, спортивна куртка, окуляри. Головне — щоб для кожної команди був рівноцінний набір. Дві однакові команди стають за стартовою лінією. Стартують усі, зрозуміло, в купальних прикидах. А от завдання кожного полягатиме у тому, щоб швидко та якісно вдягнути все, що лежить на твоєму шляху. Захоплювати одяг суперника, звичайно, не варто. Виграє той, хто першим прибіжить одягнений до судді і швиденько знову роздягнеться, розкладаючи одяг у зворотному порядку на встановлених місцях. Глядачі мають право підказувати, що і де залишати, але не заважати при цьому гравцям. Суддя може затримати гравця біля себе, змушуючи поправити одяг або правильно його вдягнути. З одягом слід поводитися акуратно, щоб його не порвати. Гра нагадує вдягання та роздягання модельок, але в динаміці.

Як тільки гравець повернеться за стартову лінію, до гри долучається наступний гравець цієї команди. Виграє та команда, всі гравці якої швидше пройдуть дистанцію. У грі виникають кумедні ситуації, які лише її прикрашають.

М'ячик - утікачик

Літо. Пляж. А на пляжі завжди хочеться зіграти в щось таке!.. От, наприклад, Ковба-сан пропонує розділитися на дві однакові команди і прихопити два м'ячі, які би відрізнялися кольором. Потім призначає ведучого, який рахуватиме очки. А взагалі-то грають у цю гру на березі неглибокої водойми, де немає жодних перешкод.

Команди стають лицем до води на відстані 2-3 метри від води двома окремими колонами. Перші гравці беруть по м'ячу і за командою ведучого кидають їх якомога далі в воду й тут же кидаються в погоню за м'ячами. Кожний з них повинен принести на берег до ведучого той м'яч, який кинув його суперник. Хто першим це робить, той приносить одне очко своїй команді. Потім у гру вступають другі номери, треті і так далі.

Щоразу розігрується одне очко. Грають доти, поки всі гравці не «збігають» по м'яч. Виграє та команда, яка набирає більше очок. Якщо у грі брали участь тільки хлопці, то переможені можуть віднести своїх суперників на спинах у воду. Покупавшись, можна спробувати взяти реванш. Головне — навчитися кидати м'яч далеко та плавати за ним, як тюлень за рибою.

Лицарський турнір

На лицарських турнірах у давнину вирішувалося багато важливих державних питань. Наприклад, хто стане обранцем принцеси та керуватиме в майбутньому королівством. Розігрувалися також різноманітні призи. Неслися безстрашні вершники один на одного, проявляючи свої найкращі якості...

Відчути дух лицарських турнірів можна у грі, в якій наш Джексон переважно керує лицарями Ордену Шаблезубих Тигрів, а Пундик — Ордену Однорогих Баранів. Хто переможе — дикі «тигри» чи непоступливі «барани»? Інтрига тримає в напруженні впродовж усієї гри.

Розглянь ігрове поле, яке знаходиться на вкладці. Його розміри — 7×16 клітинок. Як тобі вже зрозуміло, змагаються двоє гравців. Для гри кожний з них повинен мати по 7 однакових фішок, що символізуватимуть його лицарів. Роль фішок може виконувати будь-яка дрібнота: монети (можна золоті), шашки, гудзики.

Перед початком гри бійці розташовуються один проти одного і встановлюють фішки на стартових клітинках на протилежних краях ігрового поля. По одній фішці в кожну із семи клітинок. Кожний керуватиме своєю командою лицарів. Суть гри полягає в тому, що кожний гравець намагається витіснити якомога більше фішок з ігрового поля суперника, переміщаючи фішки по клітинках.

Жеребкуванням встановлюють того, хто розпочинає гру, і надалі ходи виконують по черзі. На кожному ході гравець кидає кубик та зобов'язаний виконати переміщення довільною своєю фішкою на відповідну кількість клітинок. Зрозуміло, що спочатку кожний намагатиметься якомога далі просунути свою фішку вперед. Але коли фішки зійдуться, то гравці зобов'язані виконувати переміщення фішкою назад, коли зробити його вперед на потрібну кількість клітинок неможливо. Перестрибувати через фішки суперника чи ставати на зайняту клітинку заборонено. Доводиться відступати назад. При наступних ходах дозволяється фішкою, яка відступала, знову йти вперед, коли це можливо, тобто якщо перед нею є вільні клітинки і кількість очок, що випала, дозволяє виконати переміщення. Отже, можна ходити як уперед, так і назад, головне на ту кількість очок, що вказує кубик.

Та рано чи пізно настає момент, коли випадає стільки очок, що неможливо піти жодною фішкою ані вперед, ані назад. Тоді той гравець, який не може зробити ходу, мусить зняти з ігрового поля одну довільну свою фішку, визнаючи її витісненою за межі поля. Другий гравець теж знімає свою фішку, яка стояла у цьому ж ряді навпроти знятої фішки. Рахунок у грі стає 1:0 на його користь, і він виконує наступний хід. Грають до тих пір, поки комусь із гравців не вдасться витіснити чотири фішки суперника. Такий гравець стає переможцем цього лицарського двобою. Щоб прискорити гру, можна використати 2 гральні кубики. Грати з кубиками добре, але без них — краще та цікавіше, вважають Колібрик з Кицею. Вони пропонують визначати кількість клітинок, на які слід виконувати переміщення фішкою, з допомогою рук гравців, тобто пальців. Тобі знайомий, напевно, вислів «Чу-ва-чі», після якого утворюють якусь фігуру на руці. Аналогічно пропонується обом гравцям тричі махнути затисненими у кулаки двома руками (кожний двома, а не однією), промовляючи при цьому «Чу-ва-чі», а тоді різко викинути декілька пальців. Кількість викинутих пальців кожним із гравців може коливатися від 0 (жодного) до 10 (всі). Різниця між більшим числом викинутих пальців та меншим і визначає кількість клітинок, на які гравець при черговому ході виконує переміщення фішкою. Отже, фішка може переміщатися на 1, 2, 3,..., 10 клітинок або залишитися на місці, якщо гравці викинули однакову кількість пальців. Таким чином, у грі стає присутнім психологічний фактор гравців. Кожний намагається відгадати, яку ж кількість пальців викине суперник, щоб викинути, відповідно, таку кількість очок, щоб самому зробити зручний хід або суперника заставити відступати. Кому це краще вдаватиметься, той обов'язково перемагатиме. Вибирай один із варіантів гри та — до бою!

Міцна кулька

Візьми в руки подовгасту повітряну кульку і запропонуй глядачам надути її, а потім проштрикнути гостро підструганим олівцем так, щоб вона не луснула. Навряд чи хтось візьметься зробити це. Крім тебе. Бо ж ти вже знатимеш на момент фокуса, що це зовсім не складно і реально. Тільки всього й треба, що зняти із сірникової коробки футляр, вкласти всередину кульку, а потім надути її та зав'язати ниткою. Через футляр штрикай кульку гострим олівцем стільки, скільки тобі заманеться — вона не лусне. Справа в тому, що її середня частина (та сама, що у футлярі сірникової коробки) щільніша, і це надає усій кульці необхідної міцності.

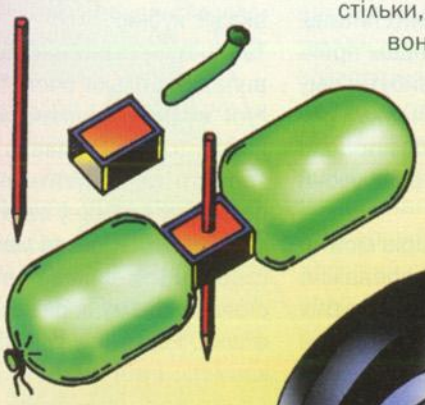

Голка з ниткою

Звичайно, всилити нитку в голку не так уже й складно. Але хто зможе зробити це «всліпу», тримаючи руки за спиною? Мабуть, ніхто. Про що ти й заявляєш глядачам, вийшовши на сцену та дочекавшись, поки вщухнуть шалені оплески. І щоб довести, що слова твої — це не просто порожнє струшування повітря над головами глядачів, ти береш в одну руку нитку, в другу голку, заводиш руки за спину... Глядачі намагаються роздивитись, що в тебе за спиною, а ти тим часом робиш кілька зусиль, і... Глядачі здивовано вилуплюються на голку, в яку «вже» заправлено нитку. Ніяких спецефектів, ніякого обману! І тим більше — жодної спеціальної навички. Секрет фокуса простий. Ти заздалегідь готуєш голку з одягнутою в неї ниткою і ховаєш її, встромивши, наприклад, ззаду в піджак. А під час фокуса ти просто виймаєш її і показуєш глядачам. Залишається лише заховати порожню голку й нитку, що були у руці.

Важка газета

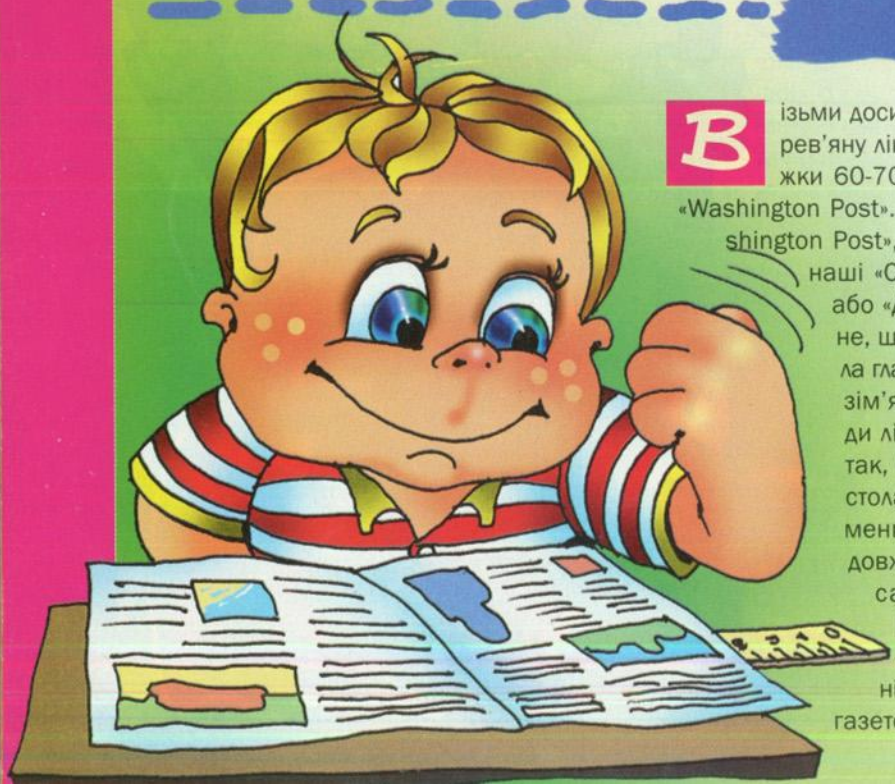

Візьми досить товсту дерев'яну лінійку завдовжки 60-70 см і газету «Washington Post». Немає «Washington Post», згодяться й наші «Сільські вісті» або «День», головне, щоб газета була гладенькою, незім'ятою. Поклади лінійку на стіл так, щоб за край стола виходила її менша частинка довжиною 12-15 сантиметрів. Кришку стола разом з лінійкою накрий газетою. Газету ж треба розгладити так, щоб вона щільно-щільно прилягла до стола.

А тепер запитай глядачів, хто може вдарити кулаком по лінійці так, щоб скинути її зі стола разом з газетою. Завдання виглядатиме простим, і на нього обов'язково хтось та й купиться. Але... Виявляється, все не так просто. Від удару лінійка може зламатися, а газета, ледь припіднявшись, залишиться на столі. У чому ж річ?

Розгорнута газета великого формату має площу бл. 5000 см^3. Повітря тисне на кожний квадратний сантиметр із силою близько 1 кгс. Швидка дія удару не встигає здолати інерцію повітря, і його тиск утримує газету на столі. Коли ж з невеликим зусиллям повільно тиснути на кінець лінійки, то вона з газетою беркицьнеться на підлогу.

Дивний папір

Відріж від звичайного заклеєного порожнього конверта з двох боків тоненькі смужки. Вклади в середину вузьку смужку кольорового паперу. Вона має бути такої довжини, щоб виглядала з конверта і зліва, і справа. Тепер розріж ножицями конверт разом з папером знизу догори, не розрізаючи конверт до кінця, на дві частини, але так, щоб прорізати кольорову смужку. Витягни й покажи глядачам цілу кольорову смужку паперу.

Папір ніхто не склеював (дуже це комусь треба!), та й ножиці не самоклеючі (як колись у фокусі), а звичайні. Секрет фокуса — у конверті, в якому заздалегідь зроблено два прорізи, як показано на малюнку. З протилежного боку конверта, який у цілковитій тиші показується глядачам, прорізів не видно. Проте це не означає, що їх зовсім немає. Але глядачі про це нічого не знають, і дуже добре. Так-от, у ці отвори й пропихається кольорова смужка, а її середня частина при цьому залишається поза конвертом. Ось тобі, власне, й весь секрет.

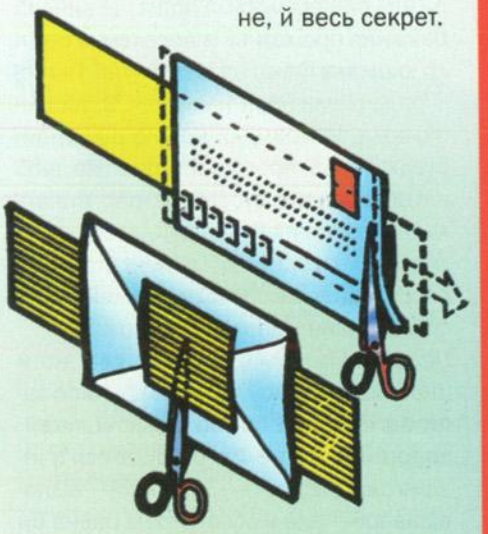

Диво-журнал

Перегортаючи журнал перед глядачами, поверни його вбік. Що? Нічого особливого? Добре, повертаємо його догори ногами. Вони й тепер спокійні? Нічого, зараз ми їх розворушимо, цих олімпійських зевсів! Дуже повільно, проте дуже впевнено нахили його над склянкою — і з журналу поллється вода! Ага, пробрало!..

Та то тільки квіточки, а як гарно попросять, то ще й ягідок підкинути можна. Ще цей журнал зафарбовує воду в різні кольори! Запропонуй глядачам назвати якийсь колір. Вибрали, наприклад, синій. Скрути з журналу кульочок і налий туди чистої води. Коли вилити її назад у склянку, вона дійсно синя! Як вода з'явилася в журналі? Між його сторінками вклеєно целофановий кульочок. А вода у нього наливається заздалегідь. Коли тримати його під кутом 45°, обережно перегортаючи при цьому сторінки, вода не виливається. Коли такий журнал узяти пальцями за верхній край і, легко покрутивши, різко повернути навколо своєї осі, глядачі ще раз переконаються в тому, що води у ньому немає. Але коли журнал повільно нахилити, забравши руку, яка притримувала край кульочка, вода спокійно поллється у склянку.

Щоб зафарбувати воду в потрібний колір, у журнал додатково вклеюються ще декілька таких самих целофанових кульочків. У кожний з них кладеться трішки природних харчових барвників. Залишається лише запам'ятати послідовність розташування кольорів. Коли глядачі називають колір, ти наливаєш воду в потрібний кульочок і потім показуєш пофарбовану воду.

З Банті у Фанті

Колись ДуКласу довелось побувати в Середній Азії, на берегах славнозвісного озера Іскандер-куль, названого так на честь Александра Македонського. А після озера був Анзобський перевал, і ДуКлас не був би ДуКласом, якби не з'ясував, що висота його — 3372 метри над рівнем моря. А потім ще виявив бажання проїхатись із поселення Банті до кишлака Фанті на віслючкові, і жителі радо пішли йому назустріч. Знайшли віслюка, наповнили водою шкіряний бурдюк і дали провідника Ібрагіма, щоб вів осла за повідок. Одне слово, виявили таку гостинність, що ДуКлас прослозився. Але в останній момент стримався, сказав жителям «Салям алейкум», і ослик рушив у далеку подорож...

Піднімаючи якомога вище свої ноги (щоб не тягнулись по землі) ДуКлас запитав Ібрагіма по-узбецьки: «Слухай, дорогий, осел не міг би рухатися з іншою швидкістю?» — «Запросто! — відповідав той,— але я особисто не радив би переходити на неї — вона ще менша». Після цього діалогу тишу порушувало тільки стукання ослячих копит.

В якийсь момент ДуКласа осяяла блискуча думка, що не зайве було б десь підкріпитися, і він поділився нею з Ібрагімом. Той сказав, що думка справді блискуча і що скоро по дорозі буде селище Сершанба, а в ньому — чайхана. Мустафа (так звали ДуКласового осла), ніби зрозумівши, про що вони говорили, став швидше перебирати своїми ногами.

Проїхавши 40 хвилин, ДуКлас запитав: «Ібрагіме, скільки ми вже проїхали?»

На що провідник відповів: «Удвоє менше, ніж звідси до Сершанби».

Проїхавши ще 7 кілометрів (до ноги осла був прикріплений електронний спідометр-крокомір), ДуКлас знову ненав'язливо поцікавився: «А до Фанті ще далеко?»

На що провідник знову відповів: «Удвоє менше, ніж звідси до Сершанби».

А рівно за годину подорож завершилася: ДуКлас прибув у Фанті! Поки гостинні жителі готували дорогому гостеві плов та смажили шашлик, ДуКлас замислився: скільки ж я проїхав кілометрів від Банті до Фанті? А справді, скільки?

У літньому таборі

Пундик, Джо та Джексон відпочивали в літньому таборі. Наближався кінець зміни, і всі чекали прощального концерту, який же самі й готували. І от якось до Класних героїв звернулася душа колективу та організатор свята красуня Оленка (знала би Киця) з проханням взяти участь у підготовці до концерту. Чи могли вони їй відмовити!

Пундик сказав: «Я вмію гарно співати, а Джо грає на гітарі».

«Я непогано співаю, — пробасив Джо, — а Пундик — чудовий танцюрист».

«А я, — вклинився в розмову Джексон, — дуже гарно співаю, а Пундик класно акомпанує на гітарі!»

Дівчинка Оленка здивувалась, а потім попросила чесно зізнатися, що у сказаному правда, а що — не зовсім.

Хлопці почервоніли, як помідори, а коли знов набули природного кольору, в один голос заявили: у вислові кожного з них одне твердження правдиве, а друге — ні. При цьому, звісно, кожен умів робити щось краще за інших. У підсумку до їхніх послуг вдалися, а от хто з них що робив на сцені — це ти вже встанови самостійно!

Карти на землі

Що за пошесть! Канікул тих лишилось мов кіт наплакав, а тут дощ два дні ллє. Плакала мандрівка до скелі Довбуша, плакав баскетбольний турнір на кубок Джо. Навіть позагоряти нормально не можна!

З препаскудним настроєм Колібрик сидів перед телевізором, уже не знати вкотре передивляючись «Пригоди Електроніка».

Коли ж рудий Чижиков-Рижиков проголосив з екрану про початок канікул і фільм скінчився, Колібрику подумалось, що відкладати життя на потім через ту капосну погоду таки не варто. Живуть риби з голови до хвоста у воді — і нічого! Риби... А це ж ідея!

А за півгодини Колібрик був уже в старому гаражі. Кажуть, що коли дощ, риба добре клює. Цікаво, наскільки це правда? Нічого, думав Колібрик, зараз ми це швиденько перевіримо.

Він зняв зі стіни вудку і заходився шукати баночку для хробаків.

Тут у воротах гаража появилися гумові чоботи та плащ-дощовик, а під плащем — невеличкий хлопець.

— Мене звуть Мишко Походенько, — представився він, не чекаючи припрошень. — Мені потрібна твоя допомога. Кажуть, у тебе це класно виходить.

— Класно? Ну, не знаю. Але спробую допомогти. Що трапилося? Вбивство? Пограбування? Крадіжка?

— Н-ні, — трошки приголомшено відповів Мишко, ледь поступившись назад.

— Рекет? Шантаж? Літак викрали? — не вгавав юний пінкертон.

— Ні, палатку поцупили! Моя палатка... — у хлопця на очі навернулися сльози. З надією дивлячись на Колібрика, він продовжив. — Падлюка Парамон загріб мою палатку і бреше, що це його.

— А ти йому про це казав?

— Казав, але що з того! Він нагло сміється в очі і каже, щоб я довів, що це не його палатка.

— А ти міг би відвести мене зараз до нього.

— Запросто, він зі своїми дружками сидить у моїй палатці на пустищі.

До пустища було хвилин п'ятнадцять ходу, і невдовзі потерпілий з детективом наближалися до палатки, з якої доносилися азартні вигуки та регіт: Парамон і К° грали в карти. Всіх було шестеро.

— Парамоне! — гукнув Колібрик. — Вилазь з палатки, справа є.

— Це хто такий? — висунулася з палатки здивована нечесана пика. — А, ти? Ласкаво просимо до нашої палатки.

— Брешеш! — обурився Походенько. — Ти сидиш у моїй палатці. Я знайшов її недавно на горищі у свого діда, відремонтував і встановив її тут.

— Ти щось пропищав чи мені почулось? — покосився в його бік Парамон.

— Ти ж прекрасно знаєш, що це моя палатка. Ти слідкував за тим, як я її ставив минулого тижня. Ще ж на цьому самому місці...

— О, а я й не думав, що ти у нас такий казкар! Та я ж на власні очі бачив, як ти поцупив її сьогодні вранці в мого друга Панди.

— Не заперечуєте, якщо ми зайдемо у палатку — дощ починається...

Заходячи, Колібрик ненароком штовхнув одного з картярів, і в того випало з рук на землю кілька карт, здається, король та валет.

— Егей! — гаркнув той. — Таке мале, розштовхався! Не на стадіоні! Карти замочиш.

— Ні, не замочу, тут же сухо. Бачиш, які вони сухенькі, чистенькі. А от з приводу палатки... Не крав він, — Колібрик показав на Мишка, — цієї палатки ні в Панди, ні в єнота, ні в інших тварюк. Чи, може, ти іншої думки.

Парамон стиснув кулаки і наїжачився, встаючи зі свого місця.

— Ти мене брехуном хочеш зробити?

— Ні, ми просто підемо зараз до інспектора Приходька або до Джо. І дещо їм повідомимо. А що саме, я скажу тобі на вухо.

Почувши про Приходька, Парамон аж надто уважно став прислухатися до шепоту вундеркінда. Потім його обличчя набуло рожевого кольору, червоного.. Врешті він прогарчав:

— Гей, братва! Линяймо звідси! Поки Приходько не нагодився.

Повторювати двічі не довелось, і за хвилину, коли в палатці лишились тільки Мишко з Колібриком, Мишко запитав:

— Що ж ти таке сказав цьому Парамониську?

— Нічого особливого, я просто висловив йому деякі міркування з того приводу, чому ти не міг потягнути палатку, — скромно відповів юний детектив.

А ти не здогадуєшся, що саме прошепотів наш вундеркінд хуліганові?

1 Їхав Пундик на рибалку. Половину шляху він проїхав на велосипеді зі швидкістю 12 км/год, а решту пройшов пішки зі швидкістю 4 км/год, штовхаючи велосипед перед собою. З якою середньою швидкістю потрібно рухатися Пундику, щоб пройти зворотний шлях за той самий час?

2 Розглянь предмети і встанови, з якими літерами вони в тебе асоціюються. У вільні клітинки впиши букви з тих, які зашифровані малюнками, так щоб утворилися слова (іменники однини в називному відмінку).

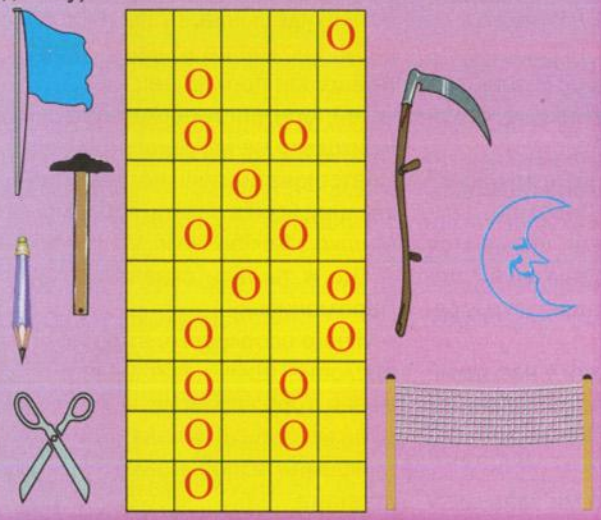

3 Годинник відстає за годину на 4 хвилини. 3,5 години тому його наставили. Зараз рівно 12 година. Через скільки хвилин на годиннику теж буде 12 година?

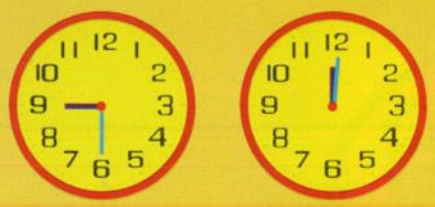

4 Візьми аркуш паперу в клітинку і намалюй такі чотирикутники, у яких площа дорівнювала б периметру. Розв'язків цієї задачки може бути два. Картини саме з таким співвідношенням сторін і задумав намалювати Колібрик.

5 Уважно роздивись малюнки. Знайди закономірності, за якими можна утворити чотири пари предметів, використавши кожний із предметів по одному разу та беручи один предмет з верхнього рядочка, а другий — з нижнього.

6 Перед тобою десятьма різними значками зашифровано шість марок автомобілів. Кожному символу відповідає певна літера. Про марку якого авто мріє Джексон, коли відомо, що її назва складається з семи літер?

7

8 Заміни зображення символів буквами. Однаковим символам відповідають однакові букви. Одне зі слів уже вписане. Спочатку розстав відомі літери, а тоді вписуй букви так, щоб утворювалися слова, які мають узгоджуватися, як у традиційному кросворді. Заповнивши всі клітинки у квадраті, ти зможеш визначити п'ять літер слова-відповіді.

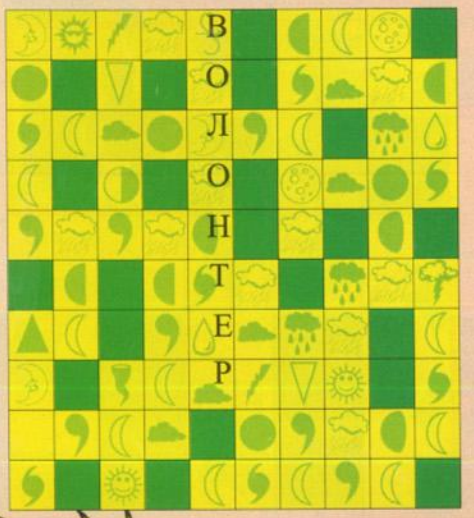

9 Дванадцять людей несуть 12 хлібин: кожен чоловік несе по 2 хлібини, жінка — по півбуханця, а дитина — по четвертині хлібини. Скільки було чоловіків, жінок та дітей?

10 Сума лише двох пар чисел, розташованих навпроти, однакова: 10+1=5+6, адже 1+2 не дорівнює 6+7 чи 8+9 не дорівнює 3+4. Розстав числа так, щоб сума довільних двох сусідніх чисел дорівнювала сумі двох інших, розташованих навпроти.

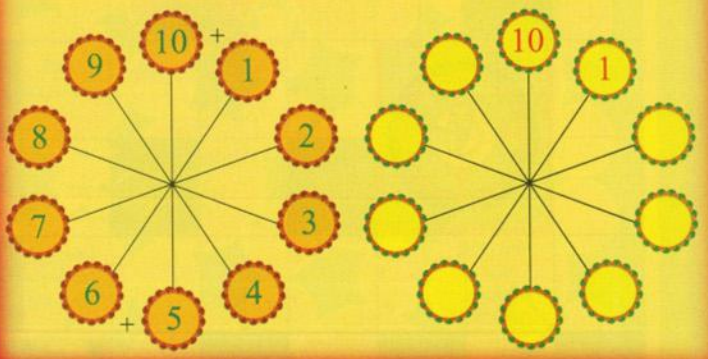

11 Коли катер контрабандистів був на відстані 180 км від берега, слідом за ним вирушив інший катер, який рухався зі швидкістю, вдесятеро більшою. На якій відстані від берега наздоженуть злочинців?

12 Замислив наш Джомолунгма посадити 13 дерев у 12 рядів по 3 дерева в кожному. Чи реально це? Допоможи нашому садівнику.

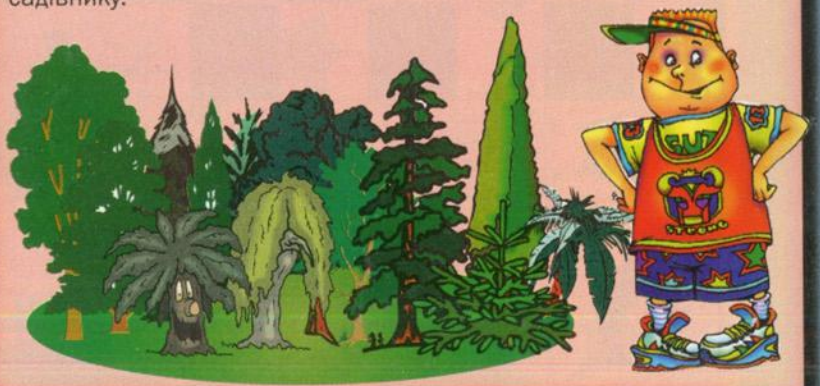

кросворди від Дукласа

Скандинавський кросворд

Одиниця потужності
Чай «Принцеса ...»
Вулкан на Сицилії
Листя в ялини
Богиня ранкової зорі
Ацетилсаліцилова кислота
Обласний центр України
SOS
Маленька Анна
Рідкий суп / «Нокаут» у шахах
Коефіцієнт корисної дії
Мука
Профтехучилище
Негроїдна ...
Національ. Баскетб. Асоціація
Підйомна машина
Відомий мушкетер
Безоплатний талон до театру

Малеча
С/г інструмент
Дрімучий, листяний ...
Міняють на шило
Грошова одиниця Ірану

Адміністративна одиниця України
Риб'ячі яйця
Мудрий князь
Ріка на Закарпатті
Футбольний клуб Франції
Українська Прага

Деформований квадрат
Частина опери
«Рука» звіра
Тенісний майданчик
Колектив музикантів
Країна в Європі

Антилопа ...
Невелике вітрильне судно
Стільники
Го, шахи, футбол

Річка між Чехією та Польщею
Не комік
Лозунг на демонстрації
Бог війни у греків
Шведська легендарна група
Юнак при дворі короля
Дезоксирибонуклеїнова кислота
Річка, гори в Росії
Класна героїня
Менше десяти
Класний герой
Весільний головний убір
Німецький Іван
Не ніч

Титул Данила Галицького
Не верх
Зелена поляна у пустелі
Турецький співак

Сировина для бензину

Квітковий кросворд

Всі слова вписуються за годинниковою стрілкою.

Столиця Китаю
Гра з шайбою
Гра з овальним м'ячем
Подруга Сінді
Річка, країна в Африці
Згоряє у патроні
Казкар Шарль ...
Річка на Тернопільщині
Частина крони дерева
Співачка Ані ...
Нічний мотоцикліст
Український музичний інструмент
Хуртовина
Сушений хліб
Загадка з малюнками і літерами
Квітковий горщик
Співак ... Дворський
Солодощі з соняшнику
Схвальний вигук
Гірка лікарська рослина
Вид боротьби
Носять на коромислі
Синюхова декоративна рослина
Матеріал для скла
Річкова риба
Заключна стадія змагань
Виконавець ролей
Горючий хімічний елемент
Документ про надання житла
Автор пригод Гуллівера
Матеріал для хліба
Країна в Азії
Жіноче ім'я
Установа, де зберігають документи
Підганяє хмари
Художник, малював Гімалаї
Кайло
Річка в Польщі
Риба родини оселедцевих
Одяг давніх греків
Морський ... — вухатий тюлень
Києво-Печерська ...
Кімната, де готують їжу
Затиснуті пальці руки
Видобувають з руди
Великий віршований твір
Гори у Сибіру
Листяне дерево
Хімічний елемент, At
Чоловіче ім'я
Лікувальна мальвова рослина
Нащадок негра та європейця
Друг сатири
Вид макаронів
Підвісна декоративна ваза
За́мок
Брати-казкарі
Клуб Андрія Шевченка
Плавучий навігаційний знак
Витікає з вулкана
Сани у північних народів
Столиця Марокко
Столиця Чехії
Підвісне ліжко
Тягнеться за голкою
«Житло» Діогена

У японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У цьому номері використані кросворди **Добрянського Івана** (м.Стрий, Львівська обл.), **Бурого Романа** (с.Ярчівці, Тернопільська обл.), **Мороза Василя** (с.Ярчівці, Тернопільська обл.), **Струк Едгара** (м.Коростень, Житомирська обл.), **Турчака Романа** (м.Охтирка, Сумська обл.), **Полюх Ольги** (м.Хмельницький), **Загурського Тараса** (м.Рожнятів, Івано-Франківська обл). Надсилай і ти свої кросворди, але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються! Якщо ж ти стикаєшся з японськими кросвордами вперше, про їх розв'язування можеш дізнатися на звороті плаката.

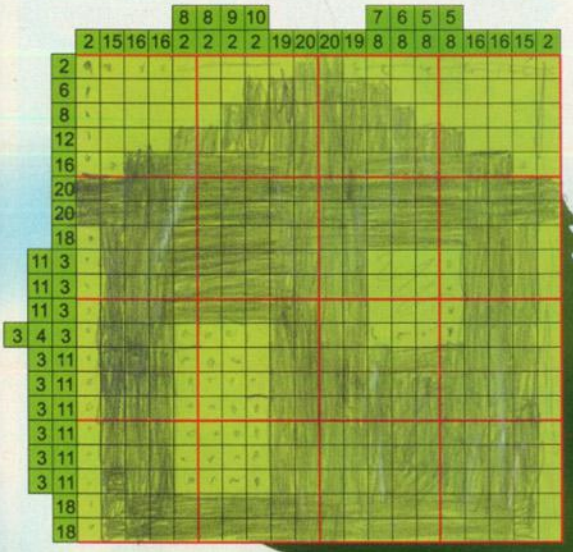

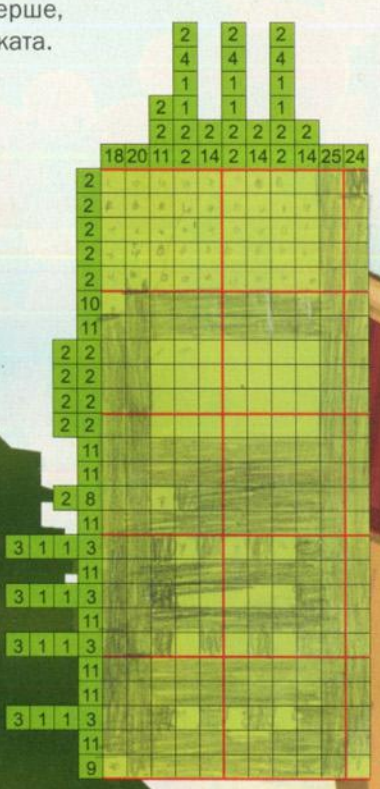

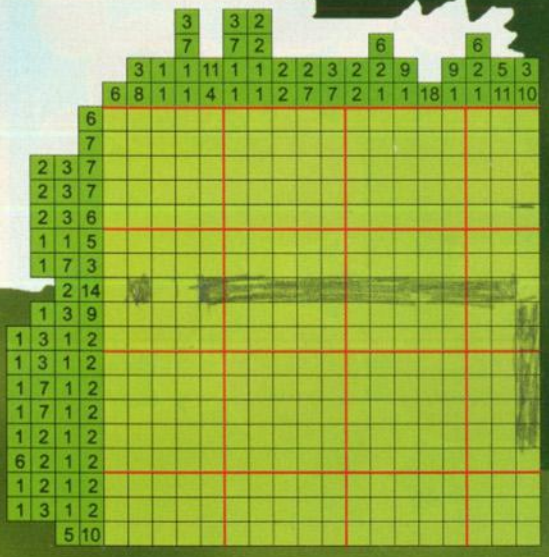

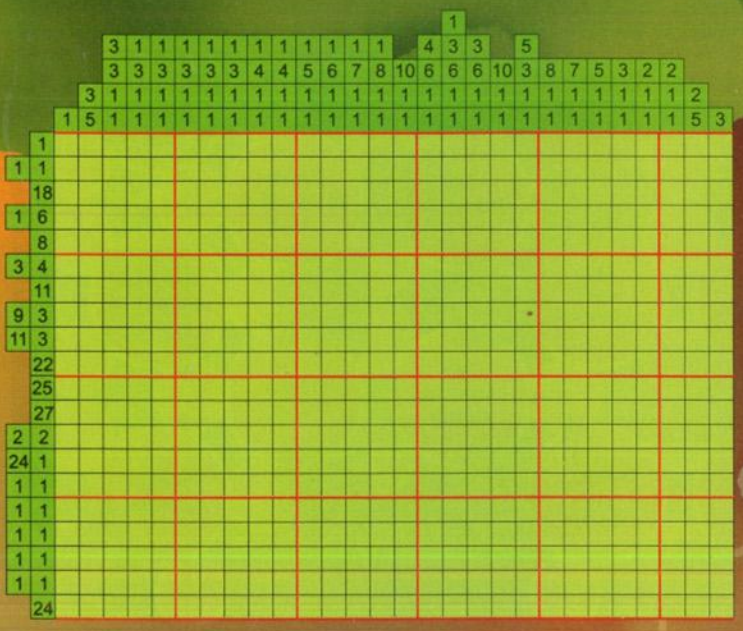

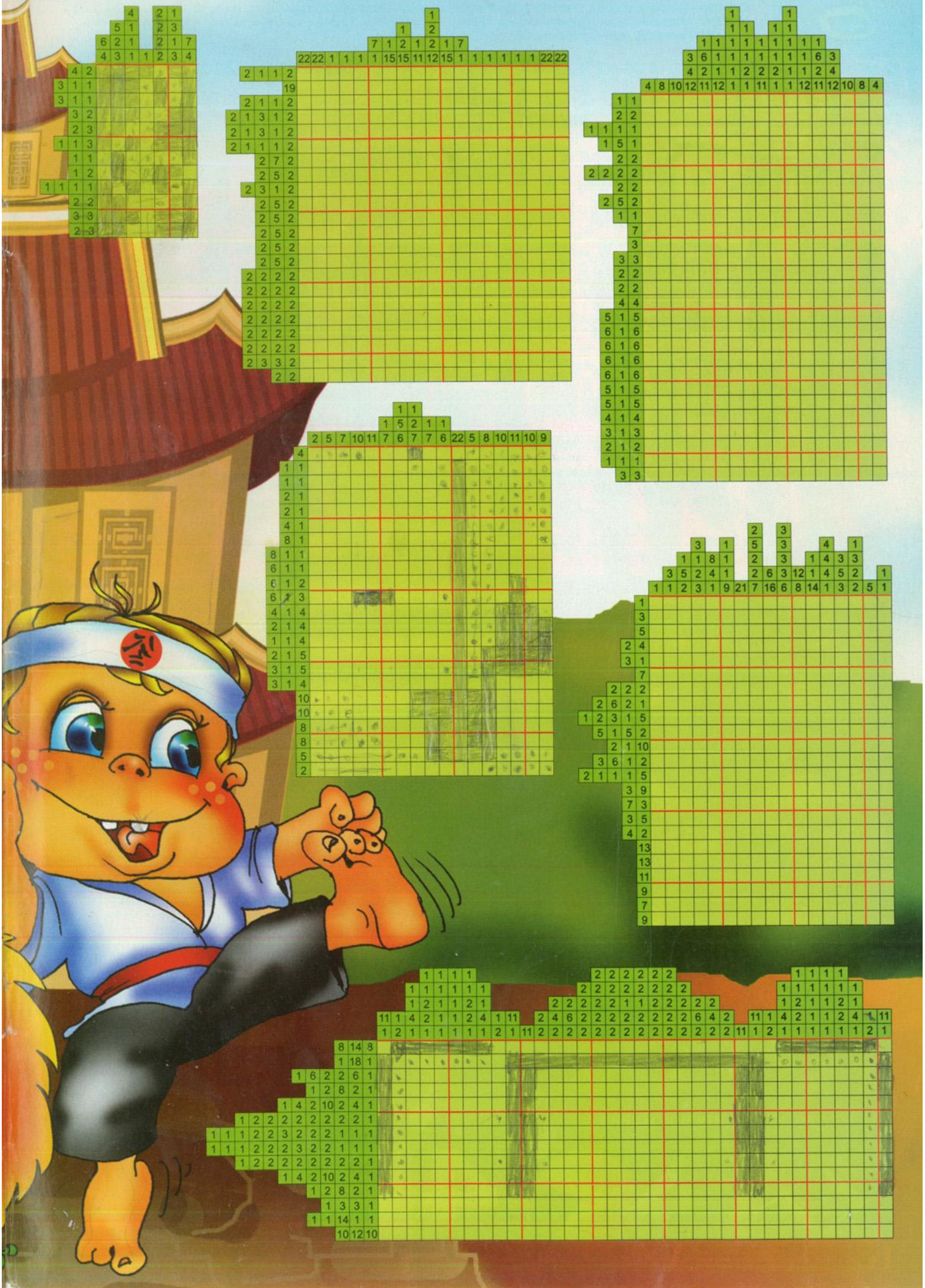

стереокартинка

Як побачити стереокартинку? Зробити це можна так. Розташуй аркуш із стерео-зображенням на рівні очей на відстані 25-30 см від них. Вдивлятись потрібно так, немов ти намагаєшся роздивитися щось, що знаходиться за нею. Очі при цьому повинні дивитись у центр малюнка, але фокусуватися за ним. Якщо орнамент починає рухатись, то це означає, що ти на вірному шляху — образ захованої картинки ось-ось має «про-явитись». Якщо з першого разу тобі не вдалось роздивитись те, що зображено на сте-реокартинці — не засмучуйся. Потрібно лише трошки потренуватись — і тоді ти будеш легко знаходити стереозображення. Крім того — це корисна вправа для твоїх очей.

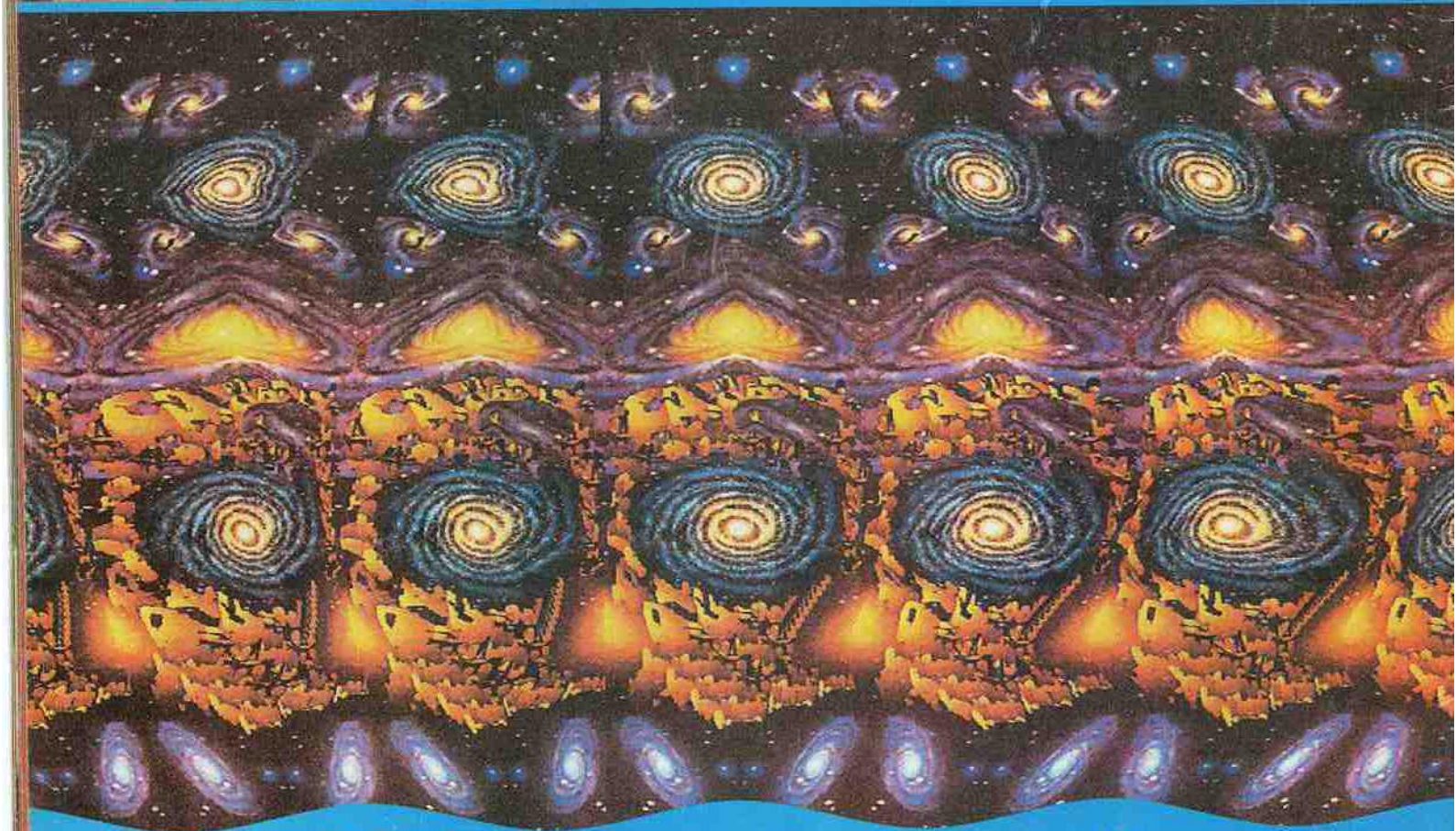

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС

К Л А С

передплатний індекс

40240